

Liabona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

Noi chemări în cadrul
Celor Șaptezeci și a
Președinției generale
a Școlii de duminică

Un păstor, de Howard Lyon

Aici, Isus Hristos îi vizitează pe nefiții de pe continentele americane pentru a împlini o profeție pe care a declarat-o celor din Ierusalim: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10:16; vezi, de asemenea, 3 Nefi 15:21).

SESIUNEA DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Bine ați venit la conferință
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Costul și binecuvântările uceniciei
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 9 Povara plăcută a uceniciei
Vârstnicul Ronald A. Rasband
- 12 Hristos Mântuitorul
Vârstnicul Carlos H. Amado
- 15 Un cămin centrat pe Hristos oferă protecție împotriva pornografiei
Linda S. Reeves
- 18 Furtuni spirituale
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 22 Speranța, o moștenire neprețuită
Președintele Henry B. Eyring

SESIUNEA DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 26 Susținerea oficanților Bisericii
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 28 Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2013
Kevin R. Jergensen
- 28 Raport statistic, 2013
Brook P. Hales
- 29 Arătați-vă credința
Vârstnicul Russell M. Nelson
- 32 „Eu v-am dat o pildă”
Vârstnicul Richard G. Scott
- 35 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”
Vârstnicul Robert D. Hales
- 39 Să nu alegem calea greșită
Vârstnicul Claudio D. Zivic
- 41 Tu ce crezi?
Vârstnicul W. Craig Zwick
- 44 Rădăcini și ramuri
Vârstnicul Quentin L. Cook

SESIUNEA PREGĂTIRII

- 49 Cheile și autoritatea preoției
Vârstnicul Dallin H. Oaks
- 53 Ce fel de oameni?
Vârstnicul Donald L. Hallstrom
- 56 Generația alegerilor
Randall L. Ridd
- 58 Dormiți în timpul restaurării?
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 62 Bărbatul deținător al preoției
Președintele Henry B. Eyring
- 66 Întărește-te și îmbărbătează-te
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

- 70 Recunoscători în orice situație
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 78 Să urmărim progresul
Vârstnicul M. Russell Ballard
- 81 „Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine”
Jean A. Stevens
- 84 Cele patru minute
Episcopul Gary E. Stevenson
- 87 Pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință
Vârstnicul David A. Bednar
- 91 Dragostea – esența Evangheliei
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 94 Mărturia
Președintele Boyd K. Packer
- 97 Să trăim fideli credinței
Vârstnicul William R. Walker
- 100 Supunere prin credința noastră
Vârstnicul L. Tom Perry
- 103 Profetul Joseph Smith
Vârstnicul Lawrence E. Corbridge
- 106 Acolo unde sunt comorile voastre
Vârstnicul Michael John U. Teh
- 108 Dacă vă lipsește înțelepciunea
Vârstnicul Marcos A. Aidukaitis
- 111 Învierea lui Isus Hristos
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 115 Până ce ne vom revedea
Președintele Thomas S. Monson

ADUNAREA GENERALĂ A FEMEILOR

- 116 Ținerea legămintelor ne protejează, ne pregătește și ne dă putere
Rosemary M. Wixom
- 119 Calitatea de a fi surori: o, câtă nevoie avem una de cealaltă!
Bonnie L. Oscarson
- 122 Se caută: brațe și inimi binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare
Linda K. Burton
- 125 Fiice care au făcut legământ
Președintele Henry B. Eyring
- 72 Autorități generale și oficanți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
- 129 Indexul relațiilor din timpul conferinței
- 130 Ei ne-au vorbit – Să facem din conferință o parte din viețile noastre
- 132 Știrile Bisericii

Rezumatul celei de-a 184-a Conferințe Generale Anuale

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 5 APRILIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Carl B. Cook. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul W. Christopher Waddell. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Clay Christiansen și Richard Elliott. S-a interpretat: „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47; „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45, aranjament Wilberg, nepublicat; „Lumină blândă, condu-mă”, *Imnuri*, nr. 57, aranjament Wilberg, nepublicat; „Alege ce e drept”, *Imnuri*, nr. 153; „A New Commandment I Give unto You”, Gates, publicat de Jackman; „Vino, Rege al regilor”, *Imnuri*, nr. 31, aranjament Murphy, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 5 APRILIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Ian S. Arder. Rugăciunea de încheiere: Linda K. Burton. Muzica a fost interpretată de corul mixt al Institutului Orem, Utah; dirijor Ryan Eggett; organişti Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Slavă lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 38, aranjament Manookin, publicat de Jackman; „I Lived in Heaven”, *Children's Songbook*, p. 4, aranjament Beebe, publicat de Larice Music; „Mulțumim Ție, Dumnezeul nostru”, *Imnuri*, nr. 13; „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4, aranjament Duffin, publicat de Duffin.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 5 APRILIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul LeGrand R. Curtis jr. Rugăciunea de încheiere: Russell T. Osguthorpe. Muzica a fost interpretată de un cor al preoției format din frați de la Universitatea Brigham Young – Idaho; dirijori Randall Kempton și Kevin Brower; organist Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Saints, Behold How Great Jehovah”, *Hymns*, nr. 28, aranjament Kempton, nepublicat; „Rugăciune tainică”, *Imnuri*, nr. 92, aranjament Kasen, publicat de Jackman; „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Rămâi cu mine”, *Imnuri*, nr. 104, aranjament Kempton, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 6 APRILIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul L. Whitney Clayton. Rugăciunea de încheiere: Neill F. Marriott. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organişti Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Cei ce-L iubim pe Domnul”, *Imnuri*, nr. 14; „Azi, în zi de bucurie”, *Imnuri*, nr. 35; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156, aranjament Elliott, nepublicat; „Învață-mă să merg în lumină”, *Imnuri*, nr. 194; „A Child's Prayer”, *Children's Songbook*, p. 12, aranjament Perry, publicat de Jackman; „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 6 APRILIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: episcopul Dean M. Davies. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Benjamín De Hoyos. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Ce fericire să-Ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95, aranjament Murphy, nepublicat; „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117, aranjament Murphy, nepublicat; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168; „Come, Let Us Anew”, *Hymns*, nr. 217, aranjament Wilberg, nepublicat.

ADUNAREA GENERALĂ A FEMEILOR DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 29 MARTIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: Bonnie L. Oscarson. Rugăciunea de deschidere: Emri Elizabeth Smith. Rugăciunea de încheiere: Ofa Kaufusi. Muzica a fost interpretată de un cor mixt al Societății Primare, Tinerelor Fete și Societății de Alinare din țărâși aflați în Fâșia Wasatch; dirijoare Emily Wadley; organist Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168; „Daughters in His Kingdom”, Creamer, nepublicat, acompaniat la orgă, flaut, vioară și violoncel; „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191, aranjament DeFord, nepublicat; potpuriu, în aranjament de Mohlman, nepublicat, format din imnurile „Doamne, Ți voi urma calea”, *Imnuri*, nr. 138

și „Iubiți-vă unul pe altul”, *Imnuri*, nr. 200; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156, aranjament Huff, nepublicat.

CUVÂNTĂRILE DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org, și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru telefoane mobile Gospel Library (Biblioteca Evangheliei). În general, înregistrările audio sunt disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la desfășurarea conferinței.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

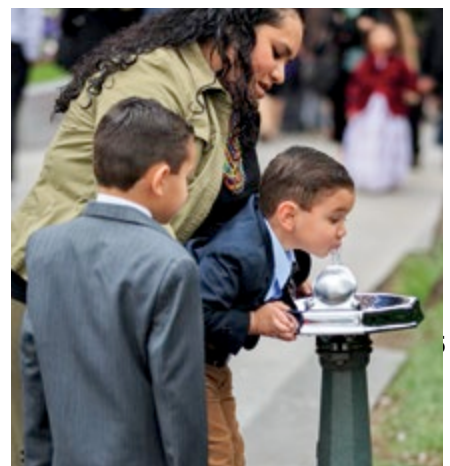
Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Prima copertă: Fotografie de Christina Smith. Ultima copertă: Fotografie de Leslie Nilsson.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Scene din timpul Conferinței Generale au fost fotografiate, în orașul Salt Lake, de Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Lloyd Eldredge, Ashlee Larsen, John Luke, Leslie Nilsson, Christina Smith și Byron Warner; în Gilbert, Arizona, S.U.A., de Jamie Dale Johnson; în Highlands Ranch, Colorado, S.U.A., de Rebecca Morgeneegg; în Mexico City, Mexic, de Israel Gutiérrez; în Norcross, Georgia, S.U.A., de David Winters; în Palmyra, New York, S.U.A., de Brent Walton; în Pleasant Grove, Utah, S.U.A., de Jeremy Hall; în Raymond, Alberta, Canada, de Rhonda Steed; în Sankt Petersburg, Rusia, de Vladimir Egorov; în São Paulo, Brazilia, de Lauren Fochetto; în Sydney, Australia, de Colin Ligertwood; în Ulaanbaatar, Mongolia, de Kylie Sneddon; în Viena, Austria, de Frank Helmrich; și în Washington, Utah, S.U.A., de James Iloff Jeffery.

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cororul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membri: Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Colectiv de redactare și editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Jennifer Grace Fallon, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 17 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

INDEXUL VORBITORILOR

Aidukaitis, Marcos A., p. 108
Amado, Carlos H., p. 12
Andersen, Neil L., p. 18
Ballard, M. Russell, p. 78
Bednar, David A., p. 87
Burton, Linda K., p. 122
Christofferson, D. Todd, p. 111
Cook, Quentin L., p. 44
Corbridge, Lawrence E., p. 103
Eyring, Henry B., p. 22, 62, 125
Hales, Robert D., p. 35
Hallstrom, Donald L., p. 53
Holland, Jeffrey R., p. 6
Monson, Thomas S., p. 4, 66, 91, 115
Nelson, Russell M., p. 29
Oaks, Dallin H., p. 49
Oscarson, Bonnie L., p. 119
Packer, Boyd K., p. 94
Perry, L. Tom, p. 100
Rasband, Ronald A., p. 9
Reeves, Linda S., p. 15
Ridd, Randall L., p. 56
Scott, Richard G., p. 32
Stevens, Jean A., p. 81
Stevenson, Gary E., p. 84
Teh, Michael John U., p. 106
Uchtdorf, Dieter F., p. 26, 58, 70
Walker, William R., p. 97
Wixom, Rosemary M., p. 116
Zivic, Claudio D., p. 39
Zwick, W. Craig, p. 41

INDEX TEMATIC

Adevăr, p. 29, 94, 103, 108
Adversitate, p. 9, 18, 70, 81, 87, 106
Autodisciplină, p. 84
Autoritate, p. 49
Bunătațe, p. 91
Calitatea de a fi surori, p. 119, 125
Calitatea de părinte, p. 94
Caritate, p. 91
Cartea lui Mormon, p. 18
Căsătorie, p. 18, 41, 49
Compassiune, p. 91
Comunicare, p. 41
Conferință generală, p. 4, 115
Credință, p. 29, 78, 81, 97, 100, 108
Curaj, p. 6, 18, 66
Demnitate, p. 53
Dependență, p. 15, 58
Dragoste, p. 6, 32, 41, 58, 91, 115, 119
Dreptate, p. 111
Duhul Sfânt, p. 22, 94, 100
Dumnezeu Tatăl, p. 81, 94
Egoism, p. 58
Exemplu, p. 32, 62
Familie, p. 44, 49
Femei, p. 49, 119
Iertare, p. 91
Integritate, p. 29, 66
Ispășire, p. 12, 15, 18, 87, 111
Istoria familiei, p. 44
Isus Hristos, p. 6, 9, 12, 18, 22, 29, 32, 35, 39, 58, 70, 87, 94, 103, 111
Înțelepciune, p. 103, 108
Înviere, p. 12, 111

Joseph Smith, p. 22, 39, 66, 103
Legăminte, p. 22, 84, 87, 116, 122, 125
Libertatea de a alege, p. 35, 56, 100
Mărturie, p. 94
Membri misionari, p. 78
Moarte, p. 12, 111
Muncă misionară, p. 32, 78
Neprihănire, p. 6
Numele Bisericii, p. 78
Onestitate, p. 62
Persecuție, p. 6
Pionieri, p. 70, 97
Pocăință, p. 39, 84
Pornografie, p. 15, 53, 58
Preoție, p. 49, 53, 62, 106
Priorități, p. 58, 106
Profeți, p. 97, 103, 108
Rânduiești, p. 94
Rău, p. 29
Recunoștință, p. 70
Restaurare, p. 58
Revelație, p. 103, 108
Rugăciune, p. 15, 56, 62, 81
Sacrificiu, p. 97
Scripturi, p. 29, 56
Slujire, p. 9, 32, 53, 58, 62, 119, 122
Speranță, p. 22
Supunere, p. 6, 18, 35, 84, 100
Tehnică, p. 44, 56, 108
Temple, p. 4, 44, 97, 116
Ucenicie, p. 6, 9, 18, 122
Umilință, p. 106
Viață eternă, p. 22

Președintele Thomas S. Monson

Bine ați venit la conferință

[Suntem]... uniți în credința noastră și în dorința noastră de a asculta și de a învăța din mesajele care ne vor fi adresate.

Preaiubiții mei frați și preaiubitetele mele surori, îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit la această conferință mondială a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Ne-am adunat ca o mare familie, formată din peste 15 milioane de membri puternici, uniți în credința noastră și în dorința noastră de a asculta și de a învăța din mesajele care ne vor fi adresate.

Ultimele șase luni au trecut repede în timp ce lucrarea Bisericii a progresat nestingherită. În urmă cu puțin peste o lună, am avut privilegiul să dedic Templul Gilbert, Arizona, o clădire magnifică. În seara premergătoare dedicării, a avut loc un eveniment cultural desfășurat în vecinătatea Parcului Discovery. Douăsprezece mii de tineri au participat la desfășurarea programului artistic care a durat 90 de minute. Modul în care s-a dansat și s-a cântat a fost extraordinar.

Această zonă avusese parte de un sezon deosebit de secetos și sunt sigur că multe rugăciuni fuseseră înălțate către cer în ultimele săptămâni pentru ploaia atât de necesară. Din nefericire,

ploaia a venit chiar înainte de spectacol și a rămas pe toată perioada acestuia! În pofida faptului că tinerii erau uzi learcă și că le era frig din cauza temperaturii scăzute, cu toții am simțit Spiritul Domnului. Tema spectacolului, „Să trăim fideli credinței” – gândiți-vă la aceasta: „Să trăim fideli credinței” – a fost ilustrată superb de tineri băieți și tinere fete care au zâmbit și au fost entuziaști. În pofida frigului și a ploii, a fost o experiență inspiratoare, plină de credință, pe care acei tineri o vor prețui mereu și o vor povesti copiilor și nepoților în anii care vor urma.

A doua zi, a avut loc dedicarea Templului Gilbert, Arizona. Acesta a devenit cel de-al 142-lea templu în funcțiune al Bisericii. Spre deosebire de seara precedentă, vremea a fost frumoasă și însorită. Sesiunile au fost într-adevăr pline de inspirație. Alături de mine, au participat președintele Henry B. Eyring, vârstnicul și sora Tad R. Callister, vârstnicul și sora William R. Walker, precum și vârstnicul și sora Kent F. Richards.

În luna mai, va fi dedicat Templul Fort Lauderdale din Florida. Alte

temple sunt programate pentru a fi finalizate și dedicate în a doua jumătate a acestui an. În anul 2015, anticipăm finalizarea și dedicarea de noi temple în multe părți ale lumii. Acest proces va continua. După ce toate templele anunțate anterior vor fi fost finalizate, vom avea 170 de

temple în funcțiune în întreaga lume.

Deși, în prezent, ne concentrăm eforturile asupra finalizării templelor anunțate anterior și nu vom anunța niciun templu nou în viitorul apropiat, vom continua procesul de determinare a nevoilor și de găsim a locurilor pentru viitoarele temple. Respectivele

anunțuri vor fi făcute în viitoarele conferințe generale. Noi suntem oameni care construiesc temple și care merg la templu.

Acum, frați și surori, suntem nerăbdători să ascultăm mesajele care ne vor fi prezentate astăzi și mâine. Cei care ni se vor adresa au căutat ajutor

și îndrumare divine atunci când și-au pregătit mesajele.

Fie ca noi – toți, indiferent unde ne-am afla – să simțim din plin Spiritul Domnului și să fim înălțați spiritual și inspirați în timp ce ascultăm și învățăm. În numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, amin. ■

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Costul și binecuvântările uceniciei

*Fiți puternici! Trăiți cu credință în acord cu
principiile Evangheliei chiar dacă alții din
jurul dumneavoastră nu o fac deloc.*

Președinte Monson, vă iubim. V-ați implicat trup și suflet în fiecare chemare pe care v-a dat-o Domnul, mai ales în oficiul sacru pe care îl dețineți acum. Această întreagă Biserică vă mulțumește pentru slujirea fermă și pentru devotamentul statornic față de îndatorire.

Cu admirație și cuvinte de încurajare pentru toți care vor trebui să rămână fermi în aceste zile din urmă, mă adresez tuturor, în special tinerilor Bisericii, și vă spun că, dacă nu vi s-a întâmplat încă, vă veți vedea puși cândva în situația de a vă apăra credința sau poate chiar de a îndura unele nedreptăți pentru simplul fapt că sunteți membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. În astfel de momente va trebui să fiți atât curajoși, cât și civilizați.

De exemplu, o soră misionară mi-a scris recent: „Colega mea și cu mine am văzut un bărbat stând pe o bancă în centrul orașului și mâncându-și prânzul. În timp ce ne apropiam,

el și-a ridicat privirea și a văzut ecusoanele noastre de misionare. Cu o expresie înfiorătoare pe chipul său, a sărit în picioare și și-a ridicat mâna să mă lovească. M-am ferit la timp, în schimb el a scuipat mâncarea pe mine și a început să ne înjure folosind cele mai oribile cuvinte. Ne-am îndepărtat fără să spunem nimic. În timp ce încercam să îmi șterg mâncarea de pe față, am simțit cum am fost împroșcată cu piure de cartofi în ceafă. Uneori este dificil să fii misionar, deoarece chiar atunci am vrut să mă întorc, să-l apuc pe acel omuleț și să-i spun: «HEI, CE CREZI CĂ FACI?». Dar nu am făcut-o”.

Acestei misionare dedicate îi spun: Copilă dragă, în felul tău umil te-ai alăturat unui grup de femei și bărbați foarte deosebiți care, după cum spune profetul Iacov din Cartea lui Mormon, s-au „gândit la moartea [lui Hristos] și [I-au purtat] crucea și [au suportat] rușinea lumii”¹.

Într-adevăr, Nefi, fratele lui Iacov, a spus despre Hristos Însuși: „Și lumea,

din cauza nedreptății ei, Îl va judeca pe El ca pe un lucru de nimic; prin urmare, ei Îl biciuiesc, iar El rabdă; și Îl lovesc, iar El rabdă. Da, ei Îl scuipă, iar El rabdă, datorită bunătății Sale pline de iubire și a îndelungatei Sale [răbdări față de] copiii oamenilor”².

Asemănătoare experienței Salvatorului este lunga istorie în care profeții și apostolii, misionarii și membrii din fiecare generație, toți cei care au încercat să răspundă chemării date de Dumnezeu de a aduce familia umană pe „o cale cu mult mai bună”³, au fost întâmpinați cu refuz și au trebuit să plătească un preț foarte dureros de mare.

„Și ce voi mai zice [despre ei]?”, întreabă autorul cărții Evrei.

„[Ei care]... au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei... au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe...”

[Au văzut]... pe morții lor înviați; [iar] unii... au fost chinuiți...

au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare;

au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți [și] munciți –

ei, de care lumea nu era vrednică – au rățâcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.”⁴

Cu siguranță că îngerii din cer au plăns în timp ce au consemnat cât de scump a fost plătită ucenicia într-o lume care este adesea ostilă poruncilor lui Dumnezeu. Salvatorul Însuși a vărsat lacrimi pentru cei care, de sute de ani, fuseseră respinși și uciși în slujba Sa. Iar atunci era El Însuși respins și urma să fie ucis.

Isus a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte

ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!

Iată că vi se lasă casa pustie”⁵.

Această afirmație conține un mesaj pentru fiecare tânăr și tânără din această Biserică. Poate că vă întrebați dacă merită să apărați cu curaj valorile morale în liceu sau să mergeți în misiune doar pentru a vi se lua în derâdere cele mai prețuite credințe sau să duceți o luptă împotriva unei societăți care, în mare parte, ridiculizează uneori viața religioasă devotată. Da, merită, deoarece alternativa ar fi să ne rămână „casa pustie” – oameni pustiți, familii pustiite, cartiere pustiite și națiuni pustiite.

Acest lucru ne arată povara pe care o poartă cei chemați să transmită mesajul mesianic. Pe lângă faptul de a preda, încuraja și îmbărbăta pe alții (aceasta este partea plăcută a uceniciei), din când în când aceiași mesageri sunt chemați să își facă griji, să avertizeze și, uneori, doar să plângă (aceasta este partea dureroasă a uceniciei). Ei știu foarte bine că drumul care duce la pământul făgăduit „unde curge... lapte și miere”⁶ trece pe la Muntele Sinai, plin de lucruri pe care trebuie să le facem sau să nu le facem⁷.

Din nefericire, mesagerii care transmit porunci oferite în mod divin sunt adesea la fel de nepopulari azi precum au fost în vechime, așa cum pot confirma acum cel puțin două surori misionare care au fost scuipate și împroșcate cu piure de cartofi. *Ura* este un cuvânt neplăcut, totuși există oameni care azi ar spune, asemenea coruptului Ahab: „Îl urăsc [pe profetul Mica], căci nu-mi procește nimic bun, nu procește niciodată decât rău”⁸. O astfel de ură față de sinceritatea unui profet l-a costat pe Abinadi viața. El i-a spus regelui Noe: „Pentru că am vorbit cuvântul lui Dumnezeu,

voi m-ați judecat pe mine cum că sunt nebun”⁹ sau, am putea adăuga, demodat, patriarhal, habotnic, aspru, închis la minte, depășit și învechit.

Este la fel cum Domnul Însuși S-a plâns profetului Isaia:

„[Acești] copii... nu vor să asculte Legea Domnului;

[Ei] zic văzătorilor: «Să nu vedeți!» și prorocilor: «Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite!

Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!»¹⁰.

Din păcate, tinerii mei prieteni, aceasta este o trăsătură a vremurilor noastre, aceea că, dacă oamenii vor dumnezei, ei vor dumnezei care nu îi solicită mult, dumnezei comozi, dumnezei lejeri care nu numai că nu tulbură ordinea firească a lucrurilor, dar nici nu oferă îndrumare pozitivă, dumnezei care ne bat încurajator pe spate, ne fac să chicotim și ne spun să zburdăm în voie.¹¹

Este ca și cum omul L-ar fi făcut pe Dumnezeu după chipul său! Uneori – iar acest lucru este cea mai mare ironie dintre toate – acești oameni vorbesc despre Isus ca și cum El ar fi un Dumnezeu „comod”. Serios? El, care nu numai că a spus să nu încălcăm poruncile, ci nici să nu ne *gândim* să le încălcăm. Și că, dacă ne gândim să le încălcăm, le-am încălcat deja în inima noastră. Vi se pare că aceasta este o doctrină „comodă”, plăcută urechii și la modă în adunările publice?

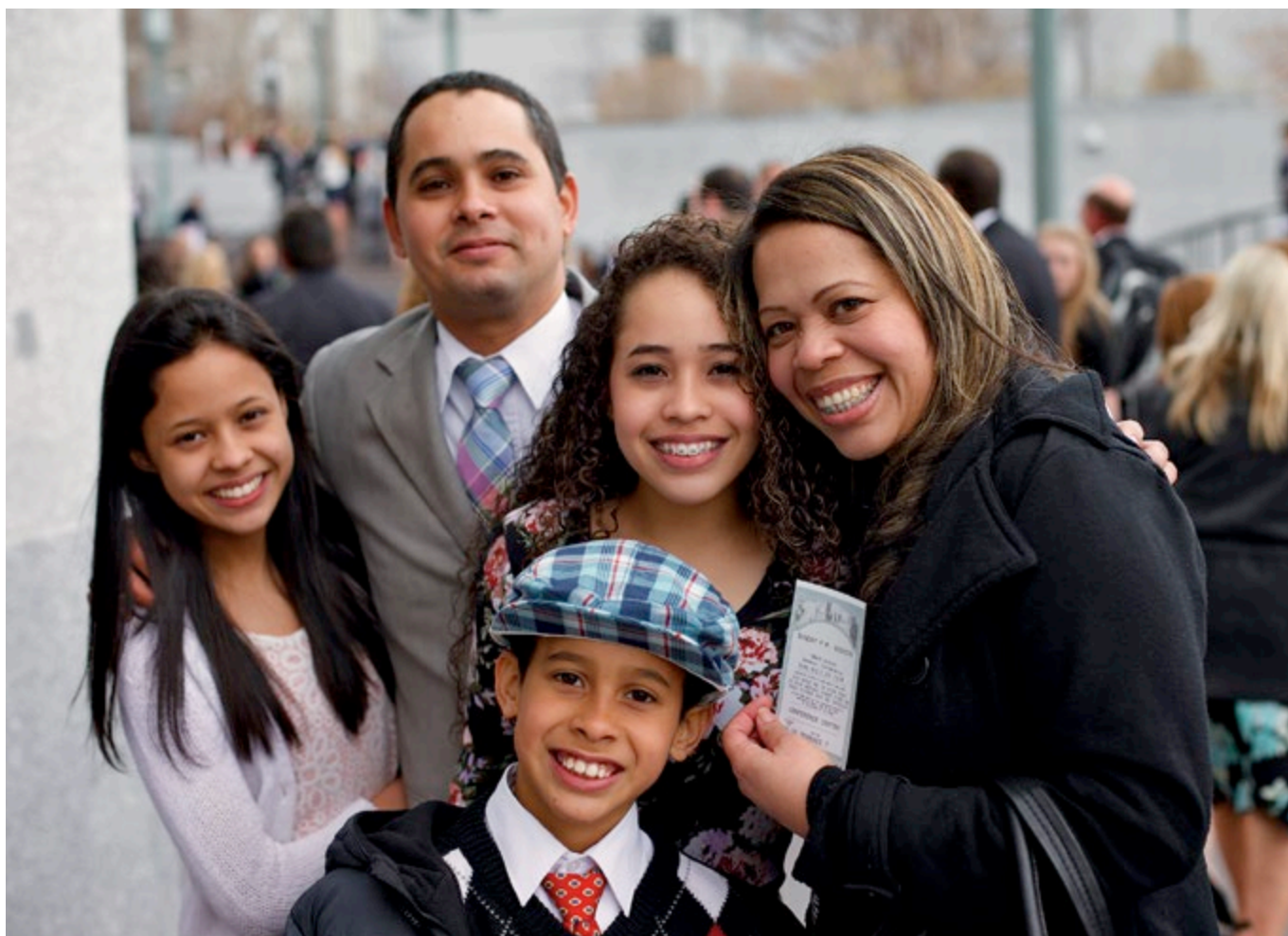
Dar cei care vor doar să se uite la păcat sau să-l atingă de la distanță? Isus a spus cu asprime că, dacă ochiul te face să cazi în păcat, să-l scoți. Dacă mâna te face să cazi în păcat, să o tai.¹² „N-am venit să aduc pacea, ci sabia”¹³, i-a avertizat El pe cei care credeau că spunea doar linguşeli banale. Nu e de mirare că, după fiecare predică, comunitățile locale „[L-au rugat] pe Isus să plece din ținutul lor”¹⁴. Nu e de mirare că, după fiecare miracol, puterea Sa nu era atribuită

lui Dumnezeu, ci diavolului¹⁵. Este evident că acea întrebare cunoscută „Ce ar face Isus?” nu va produce întotdeauna un răspuns convenabil.

La apogeul slujirii Sale în viața muritoare, Isus a spus: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu”¹⁶. Pentru a fi sigur că au înțeles despre ce fel de dragoste era vorba, El a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”¹⁷ și „oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor”¹⁸. Dragostea asemănătoare celei a lui Hristos este lucrul de care avem cea

mai mare nevoie pe această planetă, în parte pentru că dreptatea ar trebui să o însoțească întotdeauna. Așadar, dacă dragostea este sloganul nostru, așa cum *ar trebui* să fie, atunci, prin cuvântul Său, Cel care este întruchiparea dragostei, trebuie să abandonăm păcatul și orice formă de încurajare a acestuia în alții. Isus a înțeles limpede ceea ce mulți din cultura noastră modernă par să uite: că este o diferență enormă între porunca de a ierta păcatul (lucru pe care El îl putea face cu o capacitate infinită) și avertizarea împotriva tolerării acestuia (lucru pe care El nu l-a făcut nici măcar o dată).

Dragi prieteni, în special prietenii mei tineri, fiți curajoși! Dragostea pură asemănătoare celei a lui Hristos, izvorâtă dintr-o dreptate sinceră, poate schimba lumea. Depun mărturie că Evanghelia adevărată și vie a lui Isus Hristos este pe pământ, iar dumneavoastră sunteți membri ai Bisericii Sale adevărate și vii și încercați să o faceți cunoscută. Depun mărturie despre această Evanghelie și această Biserică, în special despre cheile restaurate ale preoției, care conferă putere și eficiență rânduielilor salvatoare. Sunt la fel de sigur că aceste chei au fost restaurate și că aceste rânduieli sunt din nou

disponibile prin Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă cum sunt de faptul că stau la acest pupitru înaintea dumneavoastră și că dumneavoastră stați înaintea mea în această conferință.

Fiți puternici! Trăiți cu credință în acord cu principiile Evangheliei chiar dacă alții din jurul dumneavoastră nu o fac deloc. Apărați-vă crezurile în mod civilizată și cu înțelegere, dar apărați-le! De-a lungul istoriei, multe glasuri inspirate, inclusiv cele pe care le veți auzi în cadrul acestei conferințe și cel pe care tocmai l-ați auzit, al Președintelui Thomas S. Monson, v-au îndrumat către cărarea uceniciei creștine. Este o cărare strâmtă și o cărare îngustă, nu foarte flexibilă în anumite locuri, dar poate fi palpantă și parcursă cu succes având „fermitate în Hristos... o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii”¹⁹. Urmând cu curaj o astfel de cărare, veți dezvolta o credință de neclintit, veți găsi adăpost împotriva vânturilor potrivnice care bat, chiar a săgeților în vârtejuri, și veți simți tăria Mântuitorului nostru asemenea unei stânci, pe care, dacă vă clădiți o ucenicie statornică, *nu puteți* cădea.²⁰ În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Iacov 1:8.
2. 1 Nefi 19:9.
3. 1 Corinteni 12:31; Eter 12:11.
4. Evrei 11:32–38.
5. 1. Matei 23:37–38.
6. Exodul 3:8.
7. Vezi Exodul 20:3–17.
8. 2 Cronici 18:7.
9. Mosia 13:4.
10. Isaia 30:9–11.
11. Vezi Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), p. 15–16.
12. Vezi Matei 5:29–30.
13. Matei 10:34.
14. Marcu 5:17.
15. Vezi Matei 9:34.
16. Ioan 15:12.
17. Ioan 14:15.
18. Matei 5:19; subliniere adăugată.
19. 2 Nefi 31:20.
20. Vezi Helaman 5:12.

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Președinția celor Șaptezeci

Povara plăcută a uceniciei

Este un privilegiu să ne susținem conducătorii; acesta este asociat cu responsabilitatea personală de a purta împreună povara lor și a fi ucenici ai Domnului.

Anul trecut, pe data de 20 mai, o tornadă puternică a provocat pagube majore în suburbiile orașului Oklahoma, din centrul Americii, distrugând o zonă de peste 1,6 km lățime și de 27 de km lungime. Această furtună, formată dintr-o serie de tornade devastatoare, a schimbat peisajul și viețile oamenilor din acea zonă.

La doar o săptămână după acea furtună, am fost desemnat să vizitez zona în care casele și bunurile oamenilor fuseseră împrăștiate prin toate acele cartiere răvășite, în care totul era la pământ.

Înainte să plec, am vorbit cu iubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, care se bucură enorm de astfel însărcinări în slujba Domnului. Cu respect față nu numai de oficiul dânsului, ci și de bunătatea sa, am întreat: „Ce vreți să fac? Ce vreți să spun?”

Dânsul mi-a luat ușor mâna, așa cum ar fi făcut cu fiecare dintre victime și fiecare dintre cei care ajutau în urma distrugerii ce avusese loc acolo, și a spus:

„În primul rând, spune-le că îi iubesc.

În al doilea rând, spune-le că mă rog pentru ei.

În al treilea rând, te rog să le mulțumești tuturor celor care ajută”.

Ca membru al Președinției celor Șaptezeci, puteam simți greutatea de pe umerii mei în cuvintele adresate de către Domnul lui Moise:

„Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor...”

Eu Mă voi coborî și îți voi vorbi acolo; voi lua din Duhul care este peste tine [Moise] și-L voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur”¹.

Acestea sunt cuvinte din vechime și, totuși, căile Domnului nu s-au schimbat.

În prezent, în cadrul Bisericii, Domnul a chemat 317 bărbați să slujească în opt cvorumuri în calitate de Cei Șaptezeci, pentru a-i sprijini pe cei Doisprezece Apostoli să ducă sarcina pusă pe umerii Primei Președinții. Accept cu bucurie din toată inima acea responsabilitate, așa cum o fac și frații mei în slujire. Totuși, noi nu suntem singurii care participă la

această lucrare glorioasă. Pretutindeni, ca membri ai Bisericii, avem cu toții ocazia minunată să binecuvântăm viețile altora.

Aflasem de la profetul nostru drag ce aveau nevoie oamenii afectați de furtună – dragoste, rugăciuni și apreciere pentru ajutorul primit.

În această după-amiază, fiecare dintre noi va ridica mâna dreaptă în unghi drept și-i va susține pe membrii Primei Președinții și pe cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Acest lucru nu este doar o simplă formalitate și nici nu este limitat doar la cei care sunt chemați să slujească în calitate de oficanți generali ai Bisericii. Este un privilegiu să ne susținem conducătorii; acesta este asociat cu responsabilitatea personală de a purta împreună povara lor și a fi ucenici ai Domnului Isus Hristos.

Președintele Monson a spus:

„Suntem înconjurați de cei care au nevoie de atenția, încurajarea, sprijinul, alinarea, bunătatea noastră – fie ei membri ai familiei, prieteni, cunoștințe sau străini. Noi suntem mâinile Domnului aici, pe pământ, având porunca de a-i sluji și de a-i ridica pe copiii Săi. El Se bazează pe fiecare dintre noi ...

«Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați... Mie Mi le-ați făcut» [Matei 25:40]².

Vom răspunde noi cu dragoste atunci când ni se va oferi ocazia să facem o vizită, să sunăm pe cineva la telefon, să scriem un bilețel sau să petrecem o zi având grijă de nevoile altora? Sau vom fi ca tânărul care a afirmat că ține toate poruncile lui Dumnezeu:

„Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?»

«Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Isus, «du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă»³?

Tânărul era chemat la o slujire mai măreață alături de Domnul pentru a face lucrarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, totuși el a refuzat, „pentru că avea multe avuții”⁴.

Dar bunurile noastre materiale? Vedem ce poate face o tornadă cu acestea în numai câteva minute. Este atât de important ca fiecare dintre noi să se străduiască să-și strângă comori spirituale în ceruri – folosindu-și timpul, talentele și libertatea de a alege în slujba lui Dumnezeu.

Isus Hristos continuă să ofere chemarea: „Vino și urmează-Mă”⁵.

El a străbătut pământul Său natal în mod altruist, alături de cei care Îl urmau. El continuă să meargă alături de noi, să ne fie alături și să ne conducă. A-I urma exemplul perfect înseamnă a-L recunoaște și a-L cinsti pe Salvator, care ne-a purtat toate poverile prin ispășirea Lui sacră și salvatoare, dovada supremă de slujire. El cere de la fiecare dintre noi să putem și să dorim să luăm asupra noastră „povara” plăcută a uceniciei.

Pe când mă aflam în Oklahoma, am avut ocazia de a mă întâlni cu câteva dintre familiile afectate de tornadele puternice. În timp ce vorbeam cu familia Sorrels, m-a impresionat în mod deosebit experiența fiicei lor, Tori, care era atunci în clasa a cincea la școala gimnazială Plaza Towers. Ea și mama ei sunt alături de noi astăzi.

Tori și un grup mic de prieteni ai ei s-au înghesuit în baie pentru a se adăposti de tornada care distrugea școala. Ascultați cuvintele lui Tori despre întâmplările din acea zi, citez:

„Am auzit cum ceva a lovit acoperișul. Credeam că este doar grindină. Sunetul a devenit din ce în ce mai puternic. Am rostit o rugăciune ca Tatăl Ceresc să ne protejeze pe toți și să ne păstreze în siguranță. Dintr-odată, am auzit un sunet puternic ca de aspirator, iar acoperișul a dispărut de deasupra

capetelor noastre. Vântul puternic și resturile de materiale care zburau în jur mă loveau peste tot. Afară se întunecase și cerul părea să fie negru, dar nu cerul se vedea – ci interiorul tornadei. Am închis, pur și simplu, ochii, sperând și rugându-mă să se termine curând.

Dintr-odată, s-a făcut liniște.

Când am deschis ochii, am văzut un indicator rutier chiar în fața ochilor mei! Aproape că-mi atingea nasul⁶.

Tori, mama ei, trei dintre frații ei și mulți alți prieteni care se aflau cu ea la școală au supraviețuit în mod miraculos acelei tornade; șapte dintre colegii ei nu au supraviețuit.

În acel sfârșit de săptămână, frații care dețineau preoția au oferit multe binecuvântări membrilor care suferiseră de pe urma furtunii. M-am simțit umil să-i ofer o binecuvântare lui Tori. Când mi-am așezat mâinile pe capul ei, un pasaj preferat din scripturi mi-a venit în minte: „Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține”⁷.

Am sfătuit-o pe Tori să-și amintească ziua când un slujitor al Domnului și-a așezat mâinile pe capul ei și i-a spus că fusese protejată de îngeri în timpul furtunii.

Ajutorul oferit pentru a ne salva unii pe alții, în orice situație, reprezintă o dovadă eternă de iubire. Aceasta este slujirea la care am fost martor în acea săptămână, în Oklahoma.

Adesea ni se oferă ocazia de a-i ajuta pe alții când se află la nevoie. Ca membri ai Bisericii, avem cu toții responsabilitatea sacră de a ne „[purta] greutatea unuia altuia, pentru ca ele să fie ușoare”⁸, de a „[jeli] împreună cu cei care jelesc”⁹, de a „[înălța] mâinile obosite și [întări] genunchii care se clatină”¹⁰.

Frați și surori, cât de recunoscător este Domnul pentru fiecare dintre dumneavoastră, pentru nenumăratele ore și fapte de slujire, mici sau mari, pe care le oferiți cu atâta bunăvoință în fiecare zi!

Regele Beniamin ne-a învățat, în Cartea lui Mormon, că, „atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru”¹¹.

Dacă ne concentrăm asupra slujirii fraților și sursorilor noastre, putem fi îndrumați să luăm decizii inspirate în viețile noastre zilnice și pregătiți să prețuim și să iubim ceea ce iubește Domnul. Făcând aceasta, mărturisim prin înseși viețile noastre că suntem ucenicii Săi. Când suntem angajați în lucrarea Sa, simțim Spiritul Său alături de noi. Creștem în mărturie, credință, încredere și dragoste.

Eu știu că Mântuitorul meu, Isus Hristos, trăiește și că El vorbește către și prin profetul Său, președintele nostru drag, Thomas S. Monson, în aceste zile în care trăim.

Mă rog ca noi să găsim, cu toții, bucuria care vine din slujirea sacră de a ne purta poverile unii altora, chiar și pe cele simple și mici, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Numeri 11:16–17.
2. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?”, *Liahona*, nov. 2009, p. 85, 87.
3. Matei 19:20–21.
4. Matei 19:22.
5. Matei 19:21.
6. Experiența Victoriei (Tori) Sorrels, relatată în data de 16 ianuarie 2014.
7. Doctrină și legăminte 84:88.
8. Mosia 18:8.
9. Mosia 18:9.
10. Doctrină și legăminte 81:5.
11. Mosia 2:17.

Vârstnicul Carlos H. Amado

din Cei Șaptezeci

Hristos Mântuitorul

Sacrificiul [Mântuitorului] i-a binecuvântat pe toți, de la Adam, care a fost primul om, până la ultima ființă umană.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a născut și a murit în împrejurări unice. El a trăit și a crescut în condiții umile, fără bogății materiale. El a spus despre El Însuși: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul” (Luca 9:58).

El nu a primit niciodată onoruri, favoruri, recunoaștere, nici tratament preferențial din partea conducătorilor politici ai lumii și nici din partea conducătorilor religioși din zilele Sale. Nici nu a ocupat scaunele dintâi în sinagogi.

Modul Său de a propovădui era simplu și, deși mulțimile Îl urmau, slujirea Sa a constat întotdeauna în a binecuvânta oamenii unul câte unul. El a înfăptuit nenumărate miracole printre cei care L-au acceptat ca fiind Cel trimis de Dumnezeu.

El le-a oferit apostolilor Săi autoritate și putere de a înfăptui miracole și lucrări „și mai mari” (Ioan 14:12) decât cele pe care le înfăptuise El, dar nu le-a delegat niciodată privilegiul de a ierta păcatele. Dușmanii Săi au fost indignați când L-au auzit spunând: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11) sau „Iertate îți sunt păcatele!” (Luca 7:48). Acest drept îi aparținea numai Lui, deoarece El este Fiul lui Dumnezeu și deoarece El avea

să plătească pentru acele păcate prin ispășirea Sa.

Puterea Sa asupra morții

Puterea pe care o avea asupra morții era o altă însușire divină. Marele Iair, un conducător al sinagogii, L-a rugat „să vină până la el acasă; pentru că avea o singură copilă... care trăgea să moară” (Luca 8:41–42). Învățătorul i-a ascultat rugămintea și, în timp ce mergeau, un slujitor a venit la Iair și i-a spus: „Fiica ta a murit, nu mai supăra pe Învățătorul” (Luca 8:49). După ce a intrat în casă, Isus a cerut ca toată lumea să iasă și, imediat, luând-o de mână, i-a spus: „Scoală-te!” (Luca 8:54).

În altă zi, pe când călătorea spre cetatea Nain, El a întâlnit un convoi funerar, în care o văduvă plângea din pricina morții singurului ei fiu. Plin de milă, El a atins racla și a spus: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” (Luca 7:14). Oamenii, văzând miracolul, au exclamat: „Un mare proroc S-a ridicat între noi; și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său” (Luca 7:16). Acest miracol a fost cu atât mai remarcabil cu cât tânărul fusese deja declarat decedat oficial și oamenii mergeau să-l înmormânteze. Readucând la viață doi tineri, dovada autorității și puterii Sale asupra morții i-a uimit pe credincioși și i-a înspăimântat pe cei care Îl defăimau.

A treia ocazie în care El a reardus pe cineva la viață a fost cea mai impresionantă. Marta, Maria și Lazăr erau frați pe care Hristos îi vizita adesea. Când oamenii L-au înștiințat că Lazăr era bolnav, El a mai așteptat două zile înainte să plece și să viziteze familia. Oferindu-i alinare Martei după moartea fratelui ei, El i-a mărturisit cu fermitate: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

Când Salvatorul le-a cerut celor care jeleau să dea piatra la o parte de la intrarea în mormânt, Marta i-a șoptit cu sfială: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile” (Ioan 11:39).

Apoi, Isus i-a amintit cu blândețe: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40). Și, după ce a spus aceasta, El a strigat cu glas tare:

„Lazăre, vino afară!”

„Și mortul a ieșit” (Ioan 11:43–44).

După cele patru zile ale lui Lazăr în mormânt, dușmanii Fiului lui Dumnezeu s-au confruntat cu evidența incontestabilă pe care nu o puteau ignora, denatura sau căreia nu-i puteau reduce importanța și, în mod necugetat și cu răutate, „din ziua aceea, au hotărât să-L omoare” (Ioan 11:53).

Noua poruncă

Mai târziu, Hristosul Cel Viu sârbătorea, la Ierusalim, alături de apostolii Săi, ultimul Său praznic al Paștelor, stabila rânduială împărțășaniei și le dădea porunca de a se iubi unul pe altul prin slujire sinceră.

Agonia Sa din Ghetsimani

După aceea, ca dovadă supremă a dragostei Sale pentru omenire și exercitându-și pe deplin propria voință, El a înaintat plin de curaj și de hotărâre pentru a înfrunta cea mai solicitantă încercare a Sa. În Grădina

Ghetsimani, fiind complet singur, El a suferit cea mai intensă agonie, sângerând din fiecare por. Supunându-Se pe deplin Tatălui Său, El a ispășit pentru păcatele noastre și a luat asupra Sa bolile și suferințele noastre pentru a ști cum să ne ajute (vezi Alma 7:11–13).

Noi Le suntem îndatorați Lui și Tatălui nostru Ceresc, deoarece sacrificiul Său i-a binecuvântat pe toți, de la Adam, care a fost primul om, până la ultima ființă umană.

Condamnarea și răstignirea Salvatorului

Odată ce agonია Sa din Ghetsimani a luat sfârșit, El S-a predat de bunăvoie

celor care căutau să-L distrugă. Trădat de unul dintre ai Săi, El a fost condamnat în grabă, atât pe nedrept cât și ilegal, într-un proces care a fost manipulat și incomplet. În aceeași noapte, el a fost acuzat de infracțiunea de blasfemie și condamnat la moarte. În ura și setea lor de răzbunare – deoarece El le mărturisise că era Fiul lui Dumnezeu – dușmanii Săi au complotat pentru ca Pilat să-L condamne. În acest scop, ei au schimbat capul de acuzare din blasfemie în trădare pentru ca moartea Sa să aibă loc prin răstignire.

Condamnarea Sa printre romani a fost și mai crudă: batjocurile și

disprețul acestora cu privire la împărăția Sa spirituală, încoronarea umilitoare cu o coroană de spini, biciuirea Sa dureroasă și agonía prelungită a răstignirii Sale publice au reprezentat avertismente clare pentru fiecare om care ar fi îndrăznit să se declare ucenic al Său.

În fiecare moment al suferinței Sale, Mântuitorul lumii a dat dovadă de autocontrol excepțional. El S-a gândit întotdeauna să-i binecuvânteze pe ceilalți; cu bunătate și afecțiune, El l-a rugat pe Ioan să aibă grijă de mama Sa, Maria. El L-a rugat pe Tatăl Său din Cer să-i ierte

pe cei care L-au răstignit. Lucrarea Sa de pe pământ fiind îndeplinită, El Și-a încredințat spiritul în mâinile lui Dumnezeu și Și-a dat ultima suflare. Trupul fizic al lui Hristos a fost pus în mormânt, unde a rămas trei zile.

Lucrarea Mântuitorului printre cei morți

În timp ce ucenicii Săi sufereau din cauza tristeții, descurajării și nesigurăței, Salvatorul nostru, în altă etapă a planului glorios al Tatălui Său, Își extindea slujirea într-un nou mod. În perioada scurtă de trei zile, El a

lucrat fără încetare pentru a organiza lucrarea imensă de salvare printre cei morți. Aceste zile au devenit unele dintre cele mai pline de speranță pentru toată familia lui Dumnezeu. În timpul acelei vizite, El Și-a organizat slujitorii credincioși astfel încât aceștia să ducă vestea bună a mântuirii celor care nu ajunseseră să cunoască planul glorios sau care îl respinseseră în viața muritoare. Acum, ei aveau ocazia să fie eliberați din robia lor și să fie mântuiți de Dumnezeul celor vii și celor morți (vezi D&L 138:19, 30–31).

Primul rod al învierii

Încheindu-și lucrarea în lumea spiritelor, El S-a întors pe pământ – pentru a-și uni spiritul cu trupul fizic pentru totdeauna. Deși El Își arătase pe deplin puterea asupra morții, relatările din scripturi cu privire la cei pe care i-a readus la viață înainte de învierea Sa arată că aceștia doar reveneau la o viață care le fusese prelungită în mod miraculos; totuși, ei aveau să moară.

Hristos a fost primul care a înviat și care nu mai avea să moară niciodată, primul care a avut pentru totdeauna un trup perfect și etern. În starea Sa de ființă înviată, El i-a apărut Mariei, care, de îndată ce L-a recunoscut, a început să-L preaslăvească. Mântuitorul nostru, plin de bunătate, i-a atras atenția cu privire la starea Sa nouă și plină de slavă: „Nu mă ține... căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17) – oferind încă o mărturie că slujirea Sa în lumea spiritelor a fost reală și completă. Apoi, folosind o exprimare care confirma realitatea învierii Sale, El a spus: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20:17). După ce S-a dus la Tatăl Său, El S-a întors și le-a apărut apostolilor Săi. „Le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul” (Ioan 20:20).

Mântuitorul Se va întoarce

Eu depun mărturie că Hristos Se va întoarce într-un mod foarte diferit de prima Sa venire. El va veni în putere și slavă, cu toți sfinții drepti și credincioși. El va veni în calitate de Împărat al împăraților și Domn al domnilor, Domn al păcii, Mesia Cel promis, Salvatorul și Mântuitorul, pentru a-i judeca pe cei vii și pe cei morți. Îl iubesc și Îi slujesc și mă rog ca noi să slujim cu bucurie și dăruire și să-I rămânem credincioși până la sfârșit. În numele Său, chiar Isus Hristos, amin. ■

Linda S. Reeves

a doua consilieră în Președinția Generală
a Societății de Alinare

Un cămin centrat pe Hristos oferă protecție împotriva pornografiei

Cel mai bun filtru din lume... este filtrul personal care vine dintr-o mărturie profundă și puternică.

Dragi frați și surori, astăzi sunt atât de binecuvântată să îi am pe cei 13 nepoți mai mari ai mei în congregație. Acest lucru m-a făcut să mă întreb: „Ce vreau să știe nepoții mei?”. În această dimineață, aș dori să vorbesc deschis familiei mele și familiei dumneavoastră.

Noi, conducătorii Bisericii, suntem tot mai îngrijorați în legătură cu felul în care pornografia distruge viețile membrilor Bisericii și familiilor lor. Satana atacă cu o furie fără precedent.

Unul dintre motivele pentru care suntem pe pământ este să învățăm să ne controlăm pasiunile și sentimentele trupurilor noastre muritoare. Aceste sentimente pe care ni le-a dat Dumnezeu ne ajută să dorim să ne căsătorim și să avem copii. Relația intimă de căsătorie dintre un bărbat și o femeie prin care sunt aduși copii în viața muritoare este menită, de asemenea, să fie o experiență frumoasă, de dragoste, care leagă două inimi devotate, unește atât spiritul, cât și trupul și ne dă o bucurie deplină pe măsură

ce învățăm să-l punem pe celălalt pe primul loc. Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat că, în cadrul căsătoriei, „partenerul de viață... devine mai important decât oricine altcineva în viața soției sau soțului și... [niciun] alt interes [sau] persoană [sau] lucru nu va avea întâietate asupra partenerului ...

Căsătoria presupune credință și loialitate depline”¹.

Cu mulți ani în urmă, unul dintre copiii noștri nu se simțea bine. Am intrat în camera ei și ea a fost sinceră și mi-a explicat că fusese acasă la o prietenă și văzuse în mod accidental imagini înfiorătoare și tulburătoare la televizor între un bărbat și o femeie dezbrăcați. A început să plângă și mi-a spus cât de groaznic s-a simțit în legătură cu ceea ce văzuse și că dorea să-și scoată acele imagini din minte. Am fost atât de recunoscătoare că a avut încredere în mine, dându-mi șansa să-i liniștesc inima îndurerată și să o ajut să știe modul în care putea primi alinare prin ispășirea Salvatorului nostru. Îmi

aduc aminte sentimentele sacre pe care le-am avut când am îngenunchat împreună, ca mamă și fiică, și am cerut ajutorul Tatălui Ceresc.

Mulți copii, tineri și adulți sunt expuși în mod nevinovat la pornografie, dar există un număr tot mai mare de bărbați și femei care aleg să se uite la pornografie și sunt atrași în repetate rânduri până când aceasta devine dependentă. Probabil că aceste persoane doresc din toată inima să scape din această capcană, dar deseori nu reușesc aceasta singuri. Cât de recunoscători suntem când aceste persoane dragi aleg să aibă încredere în noi ca părinți sau într-un conducător al Bisericii. Cel mai înțelept ar fi să nu reacționăm fiind șocați, furioși sau respingându-i, lucru care i-ar face să nu mai dorească să vorbească despre asta.

În calitate de părinți și conducători, noi trebuie să-i sfătuim permanent pe copiii și tinerii noștri, ascultând cu dragoste și înțelegere. Ei trebuie să cunoască pericolele pornografiei și modul în care aceasta pune stăpânire pe viețile oamenilor, cauzând pierderea Spiritului, sentimente distorsionate, amăgire, relații disfuncționale, pierderea autocontrolului și consumul aproape în întregime al timpului, al minții și al energiei.

Pornografia este mai infamă, mai rea și mai ilustrativă decât a fost vreodată. Sfătuindu-ne cu copiii noștri, putem crea împreună un plan de familie care să includă standarde și limite, fiind alerți pentru a ne proteja căminele cu filtre pe dispozitivele electronice. Părinți, suntem conștienți că dispozitivele mobile cu conexiune la Internet, nu calculatoarele, reprezintă problema cea mai mare?²

Tineri și adulți, dacă sunteți prinși în capcana lui Satana numită pornografie, aduceți-vă aminte cât de milos este Salvatorul nostru preaiubit. Vă

Raymond, Alberta, Canada

dați seama cât de profund vă iubește și vă prețuiește Domnul, chiar și acum? Salvatorul nostru are puterea de a vă curăți și de a vă vindeca. El poate înlătura durerea și tristețea pe care le simțiți și vă poate face din nou curăți prin puterea ispășirii Sale.

Noi, în calitate de conducători, suntem foarte îngrijorați cu privire la soțiile și membrii familiei celor care suferă de dependența de pornografie. Vârstnicul Richard G. Scott ne-a rugat insistent: „Dacă sunteți liberi de păcat [grave], nu trebuie să suferiți în zadar consecințele păcatelor altora... puteți simți compasiune... dar nu trebuie să luați asupra dumneavoastră sentimentul responsabilității pentru aceste acte”³. Să știți că nu sunteți singuri. Puteți fi ajutați. Există adunări pentru recuperarea de dependență, inclusiv prin telefon, care permit soțiilor să sune și să participe din căminele lor.

Frați și surori, cum îi protejăm pe copiii și pe tinerii noștri? Filtrele sunt instrumente folositoare, dar cel mai bun filtru din lume, singurul care va funcționa până la urmă, este filtrul personal care vine dintr-o mărturie profundă și puternică cu privire la dragostea Tatălui nostru Ceresc și sacrificiul ispășitor pe care Salvatorul

l-a făcut pentru fiecare dintre noi.

Cum îi îndrumăm pe copiii noștri să fie convertiți profund și să acceseze ispășirea Salvatorului? Îmi place declarația profetului Nefi cu privire la ce a făcut poporul său pentru a întări tineretul din zilele sale: „Noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos... pentru ca să știți copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor”⁴.

Cum putem face aceasta în căminele noastre? Unii dintre dumneavoastră m-ați auzit spunând cât de

copleșiți ne-am simțit, soțul meu, Mel, și cu mine, când am avut patru copii mici. Pe măsură ce ne confruntam cu provocările de a fi părinți și încercam să facem față tuturor cerințelor vieții, aveam nevoie disperată de ajutor. Ne-am rugat și-am implorat pentru a ști ce să facem. Răspunsul pe care l-am primit a fost clar: „Este în regulă dacă este deranj în casă și copiii sunt încă în pijamale, iar unele responsabilități nu sunt încă îndeplinite. Singurele lucruri care trebuie, cu adevărat, făcute în cămin sunt studiul zilnic al scripturilor, rugăciunea și seara în familie săptămânală”.

Am încercat să facem aceste lucruri, dar nu au reprezentat întotdeauna o prioritate și, în mijlocul haosului, au fost, uneori, neglijate. Am început să ne concentrăm asupra lucrurilor importante și am încercat să nu ne îngrijorăm în legătură cu lucrurile mai puțin importante. Prioritatea noastră a devenit să vorbim, să ne bucurăm, să predicăm și să mărturisim despre Hristos, străduindu-ne să ne rugăm și să studiem scripturile zilnic și să ținem seara în familie săptămânal.

De curând, o prietenă m-a avertizat: „Când să le spui surorilor să citească scripturile și să se roage mai mult, le stresezi. Ele simt deja că au prea multe de făcut”.

Frați și surori, deoarece știu din proprie experiență, trebuie să depun mărturie cu privire la binecuvântările studiului zilnic din scripturi, rugăciunii și serii în familie. Acestea sunt obiceiurile care ajută la eliminarea stresului, dau îndrumare vieții noastre și protecție căminelor noastre. Apoi, dacă pornografia sau alte încercări ne lovesc familiile, putem cere ajutorul Tatălui nostru Ceresc și ne putem aștepta la multă îndrumare din partea Spiritului, știind că am făcut ceea ce ne-a cerut Tatăl nostru să facem.

Frați și surori, dacă acestea nu sunt obiceiuri pe care le practicăm în căminele noastre, noi toți le putem începe acum. Dacă avem copii mai mari care refuză să ni se alătore, putem începe cu noi înșine. Pe măsură ce facem aceasta, influența Spiritului va începe să ne umple căminele și viața și, după un timp, copiii s-ar putea să ni se alătore.

Amintiți-vă că apostolii în viață, ne-au promis, de asemenea, că, pe măsură ce căutăm numele strămoșilor noștri și le pregătim pentru templu, vom fi protejați acum și de-a lungul întregii noastre vieți, dacă rămânem demni de a deține o recomandare pentru templu.⁵ Ce promisiuni!

Dragi tineri, asumați-vă responsabilitatea pentru propria voastră bunăstare spirituală. Dacă este nevoie, închideți-vă telefonul, cântați un cântec de la Societatea Primară, rugați-vă pentru ajutor, gândiți-vă la un verset din scripturi, ieșiți afară de la cinema, gândiți-vă la Salvator, luați demni din împărtășanie, studiați *Pentru întărirea tineretului*, fiți un exemplu pentru prietenii voștri, confesați-vă unui părinte, vorbiți cu episcopul vostru, cereți ajutor și căutați îndrumare profesională, dacă este nevoie.

Ce vreau să știe nepoții mei? Vreau ca ei și dumneavoastră să știți că eu știu că Salvatorul trăiește și ne iubește. El a plătit prețul pentru păcatele noastre, dar noi trebuie să îngenunchem înaintea Tatălui nostru din Cer, plini de umilință, mărturisindu-ne păcatele și implorându-L să ne ierte. Trebuie să dorim să ne schimbăm sentimentele și dorințele și să fim suficient de umili încât să căutăm ajutor și iertare din partea celor pe care i-am rănit sau i-am părăsit.

Știu că Joseph Smith I-a văzut pe Tatăl nostru Ceresc și pe Salvatorul nostru, Isus Hristos. Depun mărturie

că avem un profet în viață pe pământ, președintele Thomas S. Monson. Depun mărturie, de asemenea, că nu veți fi conduși niciodată pe calea greșită dacă ascultați sfaturile profetului lui Dumnezeu. Depun mărturie despre puterea legămintelor noastre și despre binecuvântările templului.

Știu că este adevărată Cartea lui Mormon! Nu pot explica puterea pe care o are această carte. Știu doar că, împreună cu rugăciunea, Cartea lui Mormon are puterea de a proteja familia, de a întări relații și de a oferi încredere personală în fața Domnului. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 199–200.
2. Zezi Clay Olsen, „What Teens Wish Parents Knew” (cuvântare adresată în cadrul conferinței Coaliția din Utah împotriva pornografiei, 22 mart. 2014), utahcoalition.org.
3. Richard G. Scott, „Să fim liberi de poveri grele”, *Liahona*, nov. 2002, p. 88.
4. 2 Nefi 25:26.
5. Zezi David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 24–27; Richard G. Scott, „Bucuria de a-i mântui pe cei morți”, *Liahona*, nov. 2012, p. 93–95; Neil A. Andersen, „Find Our Cousins!” (cuvântare adresată în cadrul conferinței RootsTech 2014 Family History, 8 febr. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Vârșnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Furtuni spirituale

Nu permiteți furtunilor să vă doboare. Acestea sunt zilele voastre – pentru a fi ucenici puternici ai Domnului Isus Hristos.

Vă salut pe toți în această dimineață – mai ales pe tinerii care se află atât aici, în Centrul de conferințe, cât și în întreaga lume. Faceți parte dintr-o generație aleasă cu un destin anume și mă adresez în special vouă.

Cu mulți ani în urmă, când eram în vizită la rudele din Florida, a avut loc o tornadă nu departe de locul unde ne aflam. O femeie care locuia într-o locuință mobilă s-a dus în baie pentru siguranță. Casa mobilă a început să se zgâlțâie. După câteva momente, ea a auzit vocea vecinului ei: „Sunt aici în sufragerie”. Ieșind din baie, spre marea ei uimire, a descoperit că tornada ridicase și purtase casa ei mobilă prin aer, așezând-o exact pe acoperișul casei mobile a vecinului ei.

Tinerii mei prieteni, lumea nu va fi calmă pe măsură ce ne apropiem de cea de-a Doua Venire a Salvatorului. Scripturile ne spun că „toate lucrurile vor fi tulburate”.¹ Brigham Young a spus: „Am primit o revelație, în perioada de început a acestei Bisericii, că ea se va răspândi, va prospera, va crește și se va extinde, și că în măsura în care Evanghelia se va răspândi în rândul națiunilor Pământului, în aceeași măsură va crește și puterea lui Satana”.²

Mai îngrijorătoare decât cutremurele și războaiele profețite³ sunt tornadele și furtunile spirituale care vă pot smulge din temelii voastră spirituală și vă pot pune spiritul în situații de neimaginat, uneori fără ca voi să observați acest lucru.

Cele mai distrugătoare furtuni sunt ispitele adversarului. Păcatul a făcut mereu parte din această lume, dar niciodată nu a fost atât de ușor de înfăptuit, atât de greu de evitat și atât de acceptat. Există, desigur, o forță puternică care poate învinge efectele furtunilor provocate de păcate. Se numește pocăință.

Nu toate furtunile vieții sunt provocate de faptele voastre. Unele se

Copacii care cresc în zone cu vânt devin mai puternici.

întâmplă din cauza alegerilor proaste ale altora și altele doar din cauza faptului că aceasta este viața muritoare.

Când era tânăr băiat, președintele Boyd K. Packer a avut poliomielită, boală care provoacă paralizii. Când vârstnicul Dallin H. Oaks avea șapte ani, tatăl său a murit pe neașteptate. Când sora Carol F. McConkie, din președinția generală a Tinerelor Fete, era o adolescentă, părinții ei au divorțat. Veți avea parte de încercări, dar dacă aveți încredere în Dumnezeu, ele vă vor întări credința.

În natură, copacii care cresc în zone cu vânt devin mai puternici. Când vântul suflă în jurul unui copăcel, forțe din interiorul copăcelului fac două lucruri. Primul, ele stimulează rădăcinile să crească mai repede și să se întindă mai mult. Al doilea, forțele din interiorul copacului încep să creeze structuri celulare care, de fapt, fac trunchiul și ramurile mai groase și mai flexibile pentru a face față presiunii vântului. Aceste rădăcini și ramuri puternice protejează copacul de vânturile care, cu siguranță, vor bate din nou.⁴

Voi sunteți infinit mai prețioși pentru Dumnezeu decât un copac. Voi sunteți fiii și fiicele Sale. El a făcut spiritul vostru puternic și capabil să reziste

În timpul furtunilor vieții. Furtunile din tinerețea voastră, precum vântul împotriva copăcelului, pot să vă mărească credința și tăria spirituală, pregătindu-vă pentru anii ce vor veni.

Cum vă puteți pregăti pentru a face față furtunilor? „Aduceți-vă aminte că pe stâncă Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii... datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți”⁵. Astfel puteți să fiți feriți de furtună.

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Dacă standardele Bisericii și cele ale societății erau altădată în mare parte compatibile, acum există o mare prăpastie între noi, și ea se adâncește tot mai mult”⁶. Această prăpastie le provoacă unora furtuni spirituale puternice. Permiteți-mi să vă împărtășesc un exemplu.

Luna trecută, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au trimis o scrisoare conducătorilor Bisericii din întreaga lume. În ea se spunea: „Schimbările din cadrul legilor civile nu pot, într-adevăr, schimba legea morală pe care Dumnezeu a dat-o. Dumnezeu se așteaptă ca noi să susținem și să ținem poruncile Sale, indiferent de opiniile și tendințele diferite din cadrul societății. Legea Sa a castității este clară: relațiile sexuale pot avea loc doar între un bărbat și o femeie care sunt căsătoriți în mod legal ca soț și soție. Vă îndemnăm să studiați din nou... doctrina din «Familia: o declarație oficială către lume.»”⁷

Deși standardele morale ale lumii se îndepărtează tot mai mult de legea castității a Domnului, noi nu vom face

acest lucru. Președintele Monson a spus: „Salvatorul omenirii S-a autodescris ca fiind din lume, dar nu al lumii. Noi, de asemenea, putem fi în lume, dar nu ai lumii, dacă respingem conceptele false și învățăturile false și rămânem fideli față de ceea ce a poruncit Dumnezeu”⁸.

Deși multe guverne și persoane bine intenționate au redefinit căsătoria, Domnul nu a făcut acest lucru. Chiar de la început, Dumnezeu a inițiat căsătoria între un bărbat și o femeie – Adam și Eva. El a stabilit ca scopurile căsătoriei să includă mai mult decât satisfacția și împlinirea personală a adulților și anume, lucru mult mai important, să constituie mediul ideal în care copiii să fie născuți, crescuți și hrăniți spiritual. Să nu uităm: Familiile sunt comoara din cer.⁹

De ce continuăm să vorbim despre aceasta? Pavel a spus: „Pentru că nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd”¹⁰. În calitate de apostoli ai Domnului Isus Hristos, avem responsabilitatea de a propovădui planul Creatorului nostru pentru copiii Săi și de a avertiza în legătură cu consecințele desconsiderării poruncilor Sale.

Recent, am vorbit cu o tânără din clasa Laur, care trăiește în Statele Unite. Citez din e-mailul ei:

„Anul trecut, câțiva dintre prietenii mei de pe Facebook au început să-și posteze opiniile despre căsătorie. Mulți susțineau căsătoria între persoane de același sex și câțiva tineri SZU au dat «îmi place» acestor postări. Nu am scris niciun comentariu.

Am decis să îmi declar crezul în căsătoria tradițională într-un mod aparte.

Împreună cu o poză nouă pentru profilul meu, am adăugat și textul: «Cred în căsătoria dintre un bărbat și o femeie». Aproape imediat am primit mesaje. «Ești egoistă.» «Nu mai judeca.» Cineva m-a comparat cu un deținător de sclavi. Și am primit acest mesaj de la un bun prieten care este un membru puternic al Bisericii: «Trebuie să ții pasul cu vremurile. Lucrurile se schimbă și așa ar trebui să faci și tu.»

„Nu am ripostat”, a spus ea, „dar nu am șters afirmația mea”.

Ea a încheiat: „Uneori, așa cum a spus președintele Monson, trebuie să «îndrăzniți să fiți singurul». Sper că noi, tinerii Bisericii, ne vom ajuta unul pe

„După ce a declarat că ea crede în căsătoria tradițională, o tânără din clasa Laur a primit mesaje negative de la prieteni.

celălalt să fim fideli lui Dumnezeu și învățăturilor profeților Săi în viață”¹¹.

Ar trebui să acordăm o atenție deosebită celor care se luptă cu atracția față de persoanele de același sex. Acest lucru este o mare furtună. Aș dori să-mi exprim dragostea și admirația față de cei care înfruntă cu mare curaj acest test al credinței și rămân fideli poruncilor lui Dumnezeu!¹² Dar fiecare, indiferent de deciziile și crezurile sale, merită bună-tatea și aprecierea noastră.¹³

Salvatorul ne-a învățat nu numai să ne iubim prietenii, ci și pe aceia care nu sunt de acord cu noi – chiar și pe aceia care ne resping. El a spus: „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți?”¹⁴

Profetul Joseph Smith ne-a avertizat să „fim atenți la propria neprihănire” și să ne mărim dragostea față de cei care văd lumea altfel decât noi, chiar până în punctul în care „dorim să [ii] luăm pe umerii noștri”¹⁵. În Evanghelia lui Isus Hristos nu este loc pentru ridiculizarea sau abuzarea cuiva sau pentru intoleranță.

Dacă aveți o întrebare legată de sfatul primit de la conducătorii Bisericii,

vă rog să discutați ceea ce vă preocupă sincer cu părinții și conducătorii. Aveți nevoie de tăria care vine din încrederea în profeții Domnului. Președintele Harold B. Lee a spus: „Singura protecție pe care o avem noi, ca membri ai acestei Bisericii, este să... învățăm să ne supunem cuvintelor și poruncilor pe care Domnul le va transmite prin profetul Său... Vor fi unele lucruri care vor necesita răbdare și credință. S-ar putea să nu vă placă ce afirmă acestea... S-ar putea să fie în contradicție cu opiniile dumneavoastră politice... cu cele sociale... s-ar putea să interfereze... cu viața dumneavoastră socială. Dar dacă ascultați de aceste lucruri, ca și când ar fi rostite chiar de Domnul Însuși... «porțile iadului nu vă vor birui... și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunericului din fața voastră...» (D&L 21:6)”¹⁶.

O altă protecție puternică împotriva furtunilor vieții este Cartea lui Mormon.

Când președintele Henry B. Eyring a fost un adolescent, familia sa s-a mutat într-un oraș nou. La început, nu i-a plăcut această mutare și și-a făcut puțini prieteni noi. Simțea că nu se

putea integra printre elevii de la liceul său. Furtunile se înteteau. Ce a făcut el? Și-a concentrat energia asupra Cărții lui Mormon, citind-o de multe ori.¹⁷ Mulți ani mai târziu, președintele Eyring a depus mărturie: „Îmi place foarte mult să] mă [întorc] la Cartea lui Mormon și [să o studiez] intens și des”¹⁸. „Este cea mai puternică mărturie scrisă pe care o avem cu privire la faptul că Isus este Hristosul.”¹⁹

Domnul v-a oferit o altă cale de a fi neclintii, un dar spiritual mai puternic decât furtunile dușmanului! El a spus: „Stați în locuri sfinte și nu vă clintiți”²⁰.

Când eram adolescent, Biserica avea doar 13 temple. Acum sunt 142. 85% dintre membrii Bisericii locuiesc acum în raza a 320 de kilometri distanță de un templu. Domnul a oferit generației voastre acces la templele Sale sfinte în măsură mai mare decât oricărei alte generații din istoria lumii.

Ați stat vreodată în templu, îmbrăcați în alb, așteptând să faceți botezuri? Cum v-ați simțit? În templu ai un puternic sentiment de sfințenie. Pacea Salvatorului învinge furtunile învolburate ale lumii.

Felul în care vă simțiți în templu este un model pentru cum doriți să vă simțiți în viața voastră.²¹

Găsiți-vă bunicii și bunicile și verii îndepărtați care au trăit înainte voastră. Luați cu voi la templu numele lor.²² Pe măsură ce aflați lucruri noi despre strămoșii voștri, veți observa modele legate de viață, căsătorie, copii, neprihănire; iar, ocazional, modele pe care veți dori să le evitați.²³

Mai târziu, la templu veți afla mai multe despre crearea acestei lumi, despre modelele din viețile lui Adam și a Evei și, ceea ce este mai important, despre Salvatorul nostru Isus Hristos.

Dragii mei frați tineri și dragile mele surori tinere, cât de mult vă iubim, vă admirăm și ne rugăm pentru voi. Nu lăsați furtunile să vă doboare. Ați fost aleși să trăiți în aceste vremuri – să stați fermi în calitate de ucenici ai Domnului Isus Hristos.²⁴

Construiți-vă mai trainic temelia pe stânca Mântuitorului vostru.

Prețuiți mai mult viața Sa incredibilă și învățăturile Sale.

Urmați cu mai multă sârguință exemplul Său și poruncile Sale.

Acceptați pe deplin dragostea, mila și harul Său și darurile puternice ale ispășirii Sale.

Dacă veți face acest lucru, vă promit că veți vedea furtunile ca ceea ce sunt de fapt – încercări, ispite, distrageri sau provocări care vă ajută să creșteți. Și dacă veți trăi în neprihănire an după an, vă asigur că experiențele voastre vă vor confirma mereu că Isus este Hristosul. Stânca spirituală de sub picioarele voastre va deveni solidă și sigură. Vă veți bucura că Dumnezeu v-a trimis aici pe Pământ pentru a lua parte la ultimele pregătiri pentru întoarcerea glorioasă a lui Hristos.

Salvatorul a spus: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”²⁵. Aceasta este ceea ce El v-a promis. Știu că această promisiune este adevărată. Știu că El trăiește, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, selecție realizată de John A. Widtsoe [1954], p. 72.
3. Vezi Dallin H. Oaks, „Pregătire pentru a Doua Venire”, *Liahona*, mai 2004, p. 7–10.
4. Vezi A. Stokes, A. H. Fitter și M. P. Coutts, „Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture”, *Journal of Experimental Botany*, vol. 46, nr. 290 (sept. 1995), p. 1139–1146.
5. Helaman 5:12.
6. Thomas S. Monson, „Puterea preoției”, *Liahona*, mai 2011, p. 66.
7. Scrisoare din partea Primei Președinții, 6 mart. 2014, vezi, de asemenea, David A. Bednar, „Noi credem în păstrarea castității” *Liahona*, mai 2013, p. 41–44; Dallin H.

Oaks, „Să nu ai alți dumnezei”, *Liahona*, nov. 2013, p. 72–75; *Pentru întărirea tineretului* (broșură, 2011), p. 35–37.

8. Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2011, p. 67.
9. Vârstnicul Russell M. Nelson a spus: „Căsătoria este liantul pentru ordinea socială... Această uniune nu este numai pentru soț și soție; ea cuprinde un parteneriat cu Dumnezeu” („Să ne îngrijim de căsătoria noastră”, *Liahona*, mai 2006, p. 36). Vezi, de asemenea, Matei 19:5–6.
10. 2 Corinteni 4:18.
11. Corespondență și conversații personale, 17 mart. 2014; vezi, de asemenea, Thomas S. Monson, „Îndrăzniți să fiți singurul”, *Liahona*, nov. 2011, p. 60–67.
12. Vezi Jeffrey R. Holland, „Să-i ajutăm pe cei care se luptă cu atracția pentru cei de același gen cu ei”, *Liahona*, oct. 2007, p. 40–43.
13. Chiar și când antihristul Corihor a căutat să distrugă credința oamenilor, legile lui Dumnezeu l-au protejat de pedeapsă: „Nu era nicio lege împotriva credinței oricui; căci era cu totul împotriva poruncilor lui Dumnezeu ca să fie o lege care să-i aducă pe oameni la niveluri inegale... Dacă un om dorea să-L slujească pe Dumnezeu, acesta era privilegiul lui... dar dacă nu credea în El, atunci nu era nicio lege care să-l pedepsească” (Alma 30:7, 9). Al unsprezecelea articol de credință declară: „Noi afirmăm că avem dreptul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu Cel Atotputernic, așa cum ne îndeamnă propria conștiință, și recunoaștem tuturor oamenilor același drept de a preaslăvi cum doresc, unde doresc sau ceea ce doresc”.
14. Matei 5:46–47.
15. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 427, 429.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 84–85; vezi, de asemenea, Robert D. Hales, „Conferința generală – să ne întărim credința și mărturia”, *Liahona*, nov. 2013, p. 6–8.
17. Vezi Robert I. Eaton și Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), p. 40.
18. Henry B. Eyring, *Choose Higher Ground* (2013), p. 38.
19. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), p. 118.
20. Doctrină și legăminte 87:8; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 45:32.
21. Vezi Doctrină și legăminte 52:14.
22. Vezi Neil L. Andersen, „Find Our Cousins!” (cuvântare adresată în cadrul conferinței pentru istoria familiei RootsTech, 8 febr. 2014); [lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins/](http://lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins)
23. Vezi David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 24–27.
24. Vezi Helaman 7:9.
25. Ioan 14:18.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Speranța, o moștenire neprețuită

Când alegeți să faceți sau să țineți un legământ cu Dumnezeu, alegeți să lăsați speranța ca moștenire celor care v-ar putea urma exemplul.

Dragii mei frați și dragile mele surori, unii dintre dumneavoastră ați fost invitați la această adunare de către misionarii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Acei misionari, probabil, v-au invitat deja să faceți alegerea de a intra în legământ cu Dumnezeu prin a fi botezați.

Alții ascultați pentru că ați acceptat invitația pe care v-a adresat-o un părinte, o soție sau, poate, un copil, în speranța că veți alege să dați legămintelor pe care le-ați făcut deja cu Dumnezeu importanța cea mai mare în viața dumneavoastră. Unii dintre dumneavoastră ați ales deja să vă întoarceți să-L urmați pe Salvator și simțiți, astăzi, bucuria cu care vă întâmpină.

Oricine ați fi și oriunde v-ați afla, aveți capacitatea de a influența fericirea mai multor oameni decât vă imaginați acum. În fiecare zi și în fiecare oră puteți alege să faceți sau să țineți un legământ cu Dumnezeu.

Oriunde v-ați afla pe cărarea care duce la moștenirea darului vieții veșnice, aveți ocazia de a arăta multor oameni calea spre o fericire mai mare.

Când alegeți să faceți sau să țineți un legământ cu Dumnezeu, alegeți să lăsați speranța ca moștenire celor care v-ar putea urma exemplul.

Dumneavoastră și cu mine am fost binecuvântați cu promisiunea unei astfel de moșteniri. O mare parte din fericirea mea se datorează unui bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată în această viață. A fost un orfan care a devenit unul dintre străbunicii mei. El mi-a lăsat speranța ca moștenire neprețuită. Permiteți-mi să vă spun despre rolul pe care l-a avut în crearea acestei moșteniri pentru mine.

Numele lui a fost Heinrich Eyring. S-a născut într-o familie bogată. Tatăl său, Edward, avea o proprietate mare în orașul Coburg, astăzi parte a Germaniei. Mama sa era vicontesa Charlotte Von Blomberg. Tatăl ei era administrator al terenurilor regelui Prusiei.

Heinrich a fost primul fiu al lui Charlotte și Edward. Charlotte a murit la vârsta de 31 de ani, după ce l-a născut pe cel de-al treilea ei copil. Edward a murit la scurt timp după aceea, pierzându-și toate proprietățile și bogățiile într-o investiție eșuată.

Avea numai 40 ani. El a lăsat în urmă trei copii orfani.

Heinrich, străbunicul meu, își pierduse ambii părinți și o mare moștenire materială. Rămăsese fără niciun ban. El a consemnat în jurnalul său că a simțit că speranța lui cea mai mare era să meargă în America. Cu toate că acolo nu avea nici rude, nici prieteni, a avut un sentiment de speranță cu privire la a merge în America. Prima oară, a mers în orașul New York. Mai târziu, el s-au mutat în St. Louis, Missouri.

În St. Louis, unul dintre colegii lui de muncă era sfânt din zilele din urmă. El i-a oferit un exemplar al unui pliant scris de vârstnicul Parley P. Pratt. L-a citit și, apoi, a studiat tot ce a găsit despre sfinții din zilele din urmă. S-a rugat pentru a ști dacă existau cu adevărat îngeri care apăruseră oamenilor, dacă exista un profet în viață și dacă găsise o religie adevărată, care a fost revelată de Dumnezeu.

După două luni în care a studiat și s-a rugat cu atenție, Heinrich a avut un vis în care i s-a spus că avea să fie botezat. Rânduiala a fost împlinită de un bărbat ale cărui nume și autoritate a preoției le onorez, vârstnicul William Brown. Heinrich a fost botezat într-un bazin cu apă de ploaie în data de 11 martie 1855, la ora 7:30 dimineața.

Cred că, în acel moment, Heinrich Eyring știa că ceea ce vă învăț eu astăzi este adevărat. Știa că fericirea vieții veșnice este obținută prin legăturile de familie veșnice. Chiar dacă aflase doar de curând de planul fericirii conceput de Domnul, știa că speranța sa de a se bucura pentru eternitate depindea de alegerile libere ale altora de a-i urma exemplul. Speranța sa de a se bucura pentru eternitate depindea de persoane încă nenăscute.

Din speranța lăsată ca moștenire familiei noastre, face parte și jurnalul pe care l-a lăsat urmașilor săi.

Când citesc acel jurnal, simt dragostea sa pentru aceia dintre noi care ne-am născut după el. În cuvintele sale, simt speranța sa că urmașii lui vor alege să îl urmeze pe cărarea înapoi spre căminul ceresc. El a știut că alegerea urmașilor săi nu va fi rezultatul unei singure alegeri mari, ci al mai multor alegeri mici. Citez din jurnalul său:

„De prima dată când l-am auzit pe vârstnicul Andrus vorbind... am participat mereu la adunările sfinților din zilele din urmă și am lipsit rareori, pentru că era datoria mea să merg la aceste adunări.

Scriu acest lucru în jurnalul meu pentru ca urmașii mei să-mi urmeze exemplul și să nu neglijeze niciodată această datorie importantă de [a se aduna] împreună cu sfinții¹.

Heinrich știa că, în cadrul adunărilor de împărtășanie, putem reînnoi

promisiunile noastre de a ne aminti întotdeauna de Salvator și de a avea Spiritul Său cu noi.

Acel Spirit l-a susținut în misiunea în care a fost chemat la numai câteva luni de la acceptarea legământului botezului. El a lăsat drept moștenire exemplul său de a rămâne credincios misiunii sale în timpul celor șase ani petrecuți în ceea ce se numea atunci Teritoriile Indiene. Pentru a fi eliberat din misiunea lui, a mers pe jos și s-a alăturat unei caravane de care din Oklahoma până în Salt Lake City, o distanță de aproximativ 1700 de km.

Curând după aceea, a fost chemat de profetul lui Dumnezeu să se mute în sudul statului Utah. Acolo, a răspuns unei alte chemări de a sluji într-o misiune în țara sa natală, Germania. Apoi, el a acceptat invitația unui apostol al Domnului Isus Hristos să ajute la clădirea coloniilor de sfinți din

zilele din urmă în nordul Mexicului. De acolo, a fost chemat în calitate de misionar cu timp deplin în orașul Mexic. El a onorat acele chemări. A fost înmormântat într-un cimetir mic din colonia Juárez, Chihuahua, Mexic.

Nu enumer aceste fapte pentru a spune că el sau faptele sale au fost mărețe sau că urmașii săi sunt deosebiți. Le enumer pentru a-l onora datorită exemplului de credință și speranță care a existat în inima lui în timp ce a slujit în fiecare dintre aceste chemări.

El a acceptat acele chemări datorită credinței sale că Hristos cel Înviat și Tatăl nostru Ceresc i-au apărut lui Joseph Smith într-o dumbravă în statul New York. El a acceptat acele chemări pentru că a avut credință că au fost restaurate cheile preoției în Biserica Domnului, cu puterea de a pecetlui familiei pentru totdeauna, dacă membrii familiei au suficientă credință să-și țină legămintele.

La fel ca Heinrich Eyring, strămoșul meu, ați putea fi primul din familia dumneavoastră care să meargă pe pe calea spre viața veșnică de-a lungul cărării legămintelor sfinte făcute și ținute cu sânguință și credință. Fiecare legământ este însoțit de responsabilități și promisiuni. Acele responsabilități sunt pentru noi toți, la fel cum au fost pentru Heinrich, uneori simple, dar deseori dificile. Dar, aduceți-vă aminte, responsabilitățile trebuie să fie uneori dificile deoarece scopul lor este să ne facă să înaintăm pe cărare pentru a trăi pentru totdeauna cu Tatăl Ceresc și cu Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos.

Vă amintiți de cuvintele din Cartea lui Avraam:

„Și era unul printre ei care era asemănător lui Dumnezeu, El a spus acelora care erau cu El: Vom merge jos, pentru că este loc acolo, și vom lua din aceste materiale și vom face un pământ pe care aceștia să poată locui;

Și îi vom pune la probă prin aceasta, pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeu lor, le va porunci lor;

Și aceia care își păstrează prima lor stare vor primi în plus; și aceia care nu își păstrează prima lor stare nu vor avea slavă în aceeași împărăție cu aceia care își păstrează prima lor stare; și aceia care păstrează cea de-a doua lor stare vor avea mai multă slavă asupra capetelor lor, în vecii vecilor”².

Faptul de a ne păstra cea de-a doua stare depinde de facerea legămintelor cu Dumnezeu și îndeplinirea responsabilităților care ni se cer. Pentru a ține legăminte sfinte o viață, trebuie să avem credința că Isus Hristos este Salvatorul nostru.

Deoarece Adam și Eva au căzut, fiecare dintre noi va avea parte de ispite, încercări și moarte. Totuși, Tatăl nostru Ceresc iubitor ne-a dat darul Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos, Salvatorul nostru. Acel dar minunat și binecuvântarea ispășirii lui Isus Hristos aduc cu sine o moștenire universală: promisiunea învierii și posibilitatea de a avea viață veșnică pentru toți cei care se nasc.

Cea mai mare dintre toate binecuvântările lui Dumnezeu, viața veșnică, va fi a noastră numai dacă facem legăminte în adevărata Biserică a lui Isus Hristos prin slujitorii Săi autorizați. Din pricina căderii, noi toți avem nevoie de efectele purificatoare ale botezului și ale așezării mâinilor pe cap pentru primirea darului Duhului Sfânt. Aceste rânduieli trebuie îndeplinite de către aceia care dețin autoritatea preoției corespunzătoare. Apoi, cu ajutorul Spiritului lui Hristos și al Duhului Sfânt, putem ține toate legămintele pe care le facem cu Dumnezeu, în special pe cele făcute în templele Sale. Numai în acest fel și cu acest sprijin va putea cineva să-și pretindă moștenirea

de drept în calitate de copil al lui Dumnezeu într-o familie eternă.

Pentru unii care mă ascultă, acest lucru poate părea un vis aproape imposibil de realizat.

Ați văzut părinți credincioși care sunt triști din cauza copiilor care au respins sau au ales să încalce legămintele pe care le-au făcut cu Dumnezeu. Dar acei părinți pot găsi alinare și speranță din experiențele altor părinți.

Fiul lui Alma și fiii regelui Mosia s-au pocăit de răzvrătirea lor aprigă față de legămintele și poruncile lui Dumnezeu. Alma cel Tânăr l-a văzut pe fiul său Corianton pocăindu-se de un păcat grav și întorcându-se la slujirea credincioasă. Cartea lui Mormon consemnează, de asemenea, miracolul prin care lamaniiți au abandonat tradițiile de a urî dreptatea și au făcut legământ să moară pentru a păstra pacea.

Un înger a fost trimis lui Alma cel Tânăr și fiilor lui Mosia. Îngerul a venit datorită credinței și rugăciunilor taților lor și poporului lui Dumnezeu. Aceste exemple privind modul în care

puterea ispășirii poate schimba inimi ne oferă curaj și alinare.

Domnul ne-a dat întreaga sursă de speranță în timp ce ne luptăm pentru a-i ajuta pe cei pe care îi iubim să accepte moștenirea lor veșnică. El ne-a făcut promisiuni pe măsură ce continuăm să încercăm să-i adunăm pe oameni la El, chiar și atunci când ei nu acceptă invitația Sa. Refuzul lor Îl întristează, dar El nu renunță și nici noi nu trebuie să renunțăm. Având o dragoste constantă, El ne oferă exemplul perfect: „Și iarăși, cât de des v-am adunat Eu pe voi tot așa cum o găină își adună puii sub aripă, da, tu, popor căzut al casei lui Israel, tu care locuiești la Ierusalim și, de asemenea, tu care ai căzut; da, cât de des v-am adunat Eu pe voi tot așa cum găina își adună puii, iar voi n-ați vrut să vă adunați”³.

Ne putem bizui pe dorința statornică a Salvatorului de a-i aduce pe toți copiii de spirit ai Tatălui Ceresc înapoi în căminul lor alături de El. Fiecare părinte, bunic sau străbunic credincios are aceeași dorință. Tatăl Ceresc și Salvatorul sunt exemplele noastre perfecte privind ceea ce putem și trebuie să facem. Ei nu ne forțează niciodată să fim neprihăniți deoarece neprihănirea trebuie să fie o alegere. Ei ne ajută să discernem ce este neprihănirea și ne lasă să vedem că roadele ei sunt delicioase.

Fiecare persoană care se naște în lume primește lumina lui Hristos, care ne ajută să vedem și să simțim ce este bine și ce este rău. Dumnezeu a trimis slujitori muritori care, prin Duhul Sfânt, ne pot ajuta să recunoaștem ceea ce ar vrea ca noi să facem și ceea ce ne interzice să facem. Dumnezeu face ca alegerile neprihănite să fie atractive prin a ne permite să simțim efectele alegerilor noastre. Dacă alegem ce este neprihănit, vom fi fericiți

– în cele din urmă. Dacă alegem ce este rău, vom fi triști și vom regreta – în cele din urmă. Acele efecte sunt sigure. Totuși, ele sunt adesea amânate cu un scop. Dacă binecuvântările ar fi imediate, alegerile neprihănite nu ar mai clădi credința. Și pentru că, uneori, tristețea este, de asemenea, mult amânată, este nevoie de credință pentru a simți nevoia de a căuta iertare pentru păcat devreme, în loc de a face aceasta după ce simțim efectele triste și dureroase.

Tatăl Lehi a suferit din cauza alegerilor unora dintre fiii săi și familiile lor. El a fost un om foarte bun și drept – un profet al lui Dumnezeu. El le-a depus mărturie adesea despre Salvatorul nostru, Isus Hristos. A fost un exemplu de supunere și slujire când Domnul l-a chemat să-și lase toate averile lumești pentru a-și salva familia de la distrugere. La sfârșitul vieții sale, el încă depunea mărturie copiilor săi. Asemenea Salvatorului – și în pofida puterii sale de a discerne gândurile lor și de a vedea viitorul, atât pe cel nefericit cât și pe cel minunat – Lehi a continuat să-și ajute familia să fie salvată.

Astăzi, milioane de urmași ai Tatălui Lehi reprezintă dovada că speranța sa nu a fost în zadar.

Ce putem face, dumneavoastră și cu mine, pentru a învăța din exemplul lui Lehi? Putem urma exemplul său prin studierea scripturilor cu ajutorul rugăciunii și al observației.

Vă sugerez să vă gândiți atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, pe măsură ce încercați să le lăsați membrilor familiei dumneavoastră speranța ca moștenire. Pe termen scurt, vor exista probleme și Satana își va folosi puterea pentru a ne ispiti. Și există lucruri pentru care trebuie să așteptăm cu răbdare și credință, știind că Domnul lucrează conform timpului și modului alese de El.

Sunt lucruri pe care le puteți face devreme, când cei dragi sunt tineri. Aduceți-vă aminte că rugăciunea zilnică, studiul scripturilor în familie și împărtășirea mărturiei noastre în cadrul adunării de împărtășanie sunt mai ușoare și mai eficiente când copiii sunt mici. Copiii mici sunt deseori mai sensibili la manifestarea Spiritului decât ne dăm noi seama.

Când sunt mai mari, își vor aminti imnurile pe care le-au cântat împreună cu dumneavoastră. Mai mult decât atât, își vor aminti cuvintele din scripturi și din mărturii. Duhul Sfânt le poate aduce aminte de toate lucrurile, însă cuvintele din scripturi și imnurile vor răsună cel mai mult în mintea lor. Acele amintiri îi vor influența să se întoarcă după ce se îndepărtează un timp, poate ani, de cărarea care duce înapoi la viața veșnică.

Va fi nevoie să gândim pe termen lung când cei pe care îi iubim simt influența lumii și când norii îndoielii par să le întunece credința. Avem credință, speranță și caritate pentru a ne îndruma și întări.

Am văzut acest lucru în calitate de consilier pentru doi profeți în viață ai lui Dumnezeu. Ei sunt oameni cu personalități unice. Totuși, par a fi mereu optimiști. Când cineva aduce în discuție o problemă în Biserică, răspunsul lor cel mai frecvent este: „O, lucrurile se vor rezolva”. În general, ei știu mai multe despre problemă decât oamenii care o aduc în discuție.

De asemenea, ei cunosc modul Domnului de a acționa, așadar,

sunt întotdeauna plini de speranță în ceea ce privește împărăția Lui. Ei știu că El este capul Bisericii. El este Atotputernic și îi pasă. Dacă îi dați voie să fie conducătorul familiei dumneavoastră, lucrurile se vor rezolva.

Unii dintre urmașii lui Heinrich nu au urmat calea neprihănită. Dar mulți dintre strănepoții lui merg la templele lui Dumnezeu la ora 6 dimineața pentru a înfăptui rânduieli pentru strămoși pe care nu i-au cunoscut niciodată. Ei fac acest lucru datorită moștenirii lăsate de el. El a lăsat o moștenire care este revendicată de mulți dintre urmașii lui.

După ce facem tot ce putem cu credință, Domnul ne va justifica speranțele și ne va da binecuvântări mai mari decât ne putem imagina. El dorește ce este mai bun pentru ei și pentru noi, copiii Săi.

Noi toți suntem copii ai unui Dumnezeu viu. Isus din Nazaret este Fiul Său Preaiubit și Salvatorul nostru înviat. Aceasta este Biserica Sa. În această Biserică se găsesc cheile preoției și, astfel, familiile pot fi împreună pentru totdeauna. Aceasta este speranța pe care o avem ca moștenire neprețuită. Depun mărturie că aceste lucruri sunt adevărate, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Henry Eyring, *Reminiscences*, 1896, manuscris dactilografiat, Biblioteca de istorie a Bisericii, p. 16–21.
2. Avraam 3:24–26.
3. 3 Nefi 10:5.

Prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție; și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Acum îi mulțumim vârstnicului Tad R. Callister pentru slujirea sa și îl eliberăm din chemarea de autoritate generală și membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture într-un vot de mulțumire s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să susținem pe vârstnicul Lynn G. Robbins ca membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să eliberăm din chemările de autorități ale zonei Cei Șaptezeci, începând cu data de 1 mai 2014, pe următorii: Pedro E. Abularach, Julio A. Angulo, Victor A. Asconavieta, Duck Soo Bae, Juan C. Barros, Colin H. Bricknell, Dennis C. Brimhall, Thomas M. Cherrington, Kim B. Clark, Wynn R. Dewsnup, Rodolfo C. Franco, G. Guillermo Garcia, Julio C. González, Mauro Junot De Maria, Larry S. Kacher, David E. LeSueur, Paulo C. Loureiro, Steven J. Lund, Abraham Martinez, Hugo E. Martinez, Sergey N. Mikulin, Christopher B. Munday, Hirofumi Nakatsuka, Chikao Oishi, Alejandro S. Patanía, Renato M. Petla, Anatoly K. Reshetnikov, Jonathan C. Roberts, J. Craig Rowe, Robert B. Smith, Warren G. Tate, Hesbon O.

Washington, Utah, USA

Usi, Taniela B. Wakolo, Randy W. Wilkinson și Chi Hong (Sam) Wong.

Cei care doresc să ni se alătore în exprimarea recunoștinței pentru slujirea excelentă a dâșilor s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să eliberăm cu un vot de mulțumire Președinția generală a Școlii de duminica, formată din frații Russell T. Osguthorpe, David M. McConkie și Matthew O. Richardson.

Îi eliberăm, de asemenea, pe toți membrii Comitetului General al Școlii de duminica.

Toți cei care doresc să ni se alătore în exprimarea recunoștinței pentru slujirea remarcabilă și devotamentul acestor frați și surori s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune să susținem ca membri noi ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe Chi Hong (Sam) Wong și Jörg Klebingat și ca membri noi ai Celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci pe Larry S. Kacher și Hugo E. Martinez.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune să-i susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Julio Cesar Acosta, Blake R. Alder, Alain C. Allard, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Vladimir N. Astashov, Jorge T. Becerra, Michael H. Bourne, Romulo V. Cabrera, Jose

Claudio F. Campos, Nicolas Castañeda, Walter Chatora, Fook Chuen Zeno Chow, J. Kevin Ence, K. Mark Frost, Mauricio G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose Isaguirre, Michael R. Jensen, Adolf Johan Johansson, Tae Gul Jung, Wisit Khanakham, Serhii A. Kovalov, Sergio Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Tasara Makasi, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Eduardo A. Norambuena, Yutaka Onda, Raimundo Pacheco De Pinho, Marco Antonio Rais, Steven K. Randall, R. Scott Runia, Alexey V. Samaykin, Edwin A. Sexton, Raul H. Spitale, Carlos Walter Treviño și Juan A. Urra.

Cei care sunt de acord s-o

arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe Tad R. Callister ca președinte general al Școlii de duminica, pe John S. Tanner ca primul consilier și pe Devin G. Durrant ca al doilea consilier.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Menționăm că frații Tanner și Durrant slujesc în prezent în calitate de președinți de misiuni și, drept urmare, nu se află aici, în Centrul de conferințe.

Dâșii își vor începe slujirea oficială în Președinția generală a Școlii de duminica după eliberarea din chemarea de președinte de misiune în luna iulie a anului 2014.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președinții generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă mulțumesc, frați și surori, pentru votul de susținere, pentru credința dumneavoastră și rugăciunile pe care le roștiți pentru noi.

Invităm autoritățile generale nou chemate să-și ocupe locurile pe podium. ■

Raport al Departamentului pentru audit al Bisericii, 2013

Prezentat de Kevin R. Jergensen

director general, Departamentul pentru audit al Bisericii

*Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos
a Sfinților din Zilele din Urmă*

Stimați frați. Așa cum a fost stabilit prin revelația menționată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zeiciuiei – format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Departamentele Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele, regulamentele și procedurile aprobate.

Departamentul pentru audit al Bisericii, care este format din specialiști autorizați și este independent de toate celelalte departamente ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua controale contabile cu scopul de a asigura buna gestionare a contribuțiilor primite, cheltuielilor

făcute și protejarea bunurilor Bisericii.

Pe baza controalelor contabile efectuate, Departamentul pentru audit al Bisericii este de părere că, în anul 2013, sub toate aspectele, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii au fost înregistrate și administrate în conformitate cu bugetele, regulile și practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica aplică practicile potrivit cărora membrii săi sunt învățați să trăiască, și anume să nu-și depășească bugetul, să evite să facă datorii și să facă economii pentru perioade grele.

Cu respect,
Departamentul pentru audit
al Bisericii
Kevin R. Jergensen
director general ■

Raport statistic, 2013

Prezentat de Brook P. Hales

secretarul Primei Președinții

Pentru informarea membrilor Bisericii, Prima Președinție a emis următorul raport statistic cu privire la creșterea și situația Bisericii la data de 31 decembrie 2013.

Unități ale Bisericii

Țăruși	3.050
Misiuni	405
Districte	571
Episcopii și ramuri	29.253

Membri ai Bisericii

Numărul total de membri ...	15.082.028
Noi copii înregistrați	115.486
Convertiți botezați	282.945

Misionari

Misionari cu timp deplin	83.035
Misionari care deserveșc Biserica	24.032

Temple

Temple dedicate în anul 2013 (Templul Tegucigalpa, Honduras)	1
Temple în funcțiune la sfârșitul anului...	141

Vârstnicul Russell M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Arătați-vă credința

Zi după zi, în drumul dumneavoastră către destinul etern, măriți-vă credința. Proclamați-vă credința! Arătați-vă credința!

Dragi frați și surori, ne exprimăm cele mai profunde sentimente de dragoste și recunoștință față de dumneavoastră. Suntem recunoscători pentru că vă putem sluji.

Într-o recentă călătorie făcută cu avionul, pilotul nostru a anunțat că vom avea parte de turbulențe în timpul coborârii și că toți pasagerii trebuie să-și pună strâns centura de siguranță. Așa cum era de așteptat, au fost turbulențe. A fost foarte dificil. În cealaltă parte a culoarului și cu câteva rânduri mai în spate, o femeie îngrozită a intrat în panică. Cu fiecare coborâre și mișcare înfricoșătoare, ea țipa. Soțul dânzei a încercat să o liniștească, dar nu a reușit. Țipetele puternice au continuat până când am trecut de zona cu turbulențe și am aterizat în siguranță. În timpul în care a avut acea stare de anxietate, mi-a părut rău pentru dânsa. Deoarece credința este antidotul împotriva fricii, mi-am dorit în gând să îi pot întări credința.

Mai târziu, când pasagerii părăseau avionul, soțul femeii mi s-a adresat. El a spus: „Îmi pare rău pentru că soția mea a fost atât de îngrozită. Singurul mod în care am putut să o liniștesc a fost să îi spun: «Vârstnicul Nelson este în acest avion, așa că nu ai motive să îți faci griji»”.

Nu sunt sigur că prezența mea în acel avion ar fi trebuit să îi ofere liniște, dar voi afirma că una dintre realitățile vieții muritoare este faptul că ni se va pune la încercare și la îndoială credința. Uneori, aceste încercări vin atunci când trecem prin ceea ce pare a fi o experiență în care ne confruntăm cu moartea. Pentru această femeie înfricoșată, un avion care se mișcă violent a fost unul dintre acele momente

în care aflăm cât de puternică ne este credința.

Când vorbim despre credință – credința care mută munții din loc – nu vorbim despre credință în general, ci despre credința în Isus Hristos. Credința în Domnul Isus Hristos poate fi întărită pe măsură ce învățăm despre El și trăim conform religiei noastre. Doctrina lui Isus Hristos a fost concepută de Domnul pentru a ne ajuta să ne mărim credința. Totuși, în limbajul de astăzi, cuvântul *religie* poate însemna lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Cuvântul *religie* înseamnă pur și simplu „a face legătura cu” sau „a fi conectat cu” Dumnezeu.¹ Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este: Suntem noi puternic legați de Dumnezeu, astfel încât credința noastră să se vadă sau, de fapt, suntem noi legați de altceva? De exemplu, în dimineața de luni am auzit conversații despre competiții atletice profesionale care au avut loc duminică. În cazul unora dintre acești fani pasionați, m-am întrebat dacă „religia” lor îi „va conecta” doar cu un fel de minge.

Ne putem întreba: În ce credem? Într-o echipă? Într-o marcă? Într-o celebritate? Chiar și cele mai bune echipe pot pierde. Celebritățile își pot pierde faima. Există doar Unul în care ne putem pune credința cu încredere și acela este Domnul Isus Hristos. Și trebuie să vă arătați credința!

Dumnezeu a declarat în *prima* dintre cele zece porunci ale Sale: „Să nu ai alți dumnezei afară de mine”². De asemenea, El a spus: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme”³. Totuși, atât de mulți oameni se uită la extrasele lor de cont pentru a găsi pace sau caută oameni care să le fie modele de urmat.

Medicii, academicienii și politicienii sunt deseori supuși unui test de

credință. În încercarea de a-și atinge scopurile, se va ști care este religia lor sau nu? Sunt ei legați de Dumnezeu sau de un om?

Am avut parte de un astfel de test cu decenii în urmă, când unul dintre colegii mei de la facultatea de medicină m-a muștră pentru că nu am reușit să separ cunoștințele mele profesionale de convingerile mele religioase. El mi-a cerut să *nu* le îmbin. Cum puteam să fac acest lucru? Adevărul este adevăr! Nu este divizibil și nicio parte a acestuia nu poate fi lăsată deoparte.

Fie că aflăm adevărul din cercetările unui laborator științific sau prin revelație, adevărul vine de la Dumnezeu. Adevărul este o parte a Evangheliei lui Isus Hristos.⁴ Totuși, mi s-a cerut să îmi ascund credința. Nu am fost de acord cu cerința colegului meu. Mi-am arătat credința!

În toate activitățile profesionale, este necesar să se respecte standarde riguroase cu privire la precizie. Învățații își prețuiesc libertatea de exprimare. Dar libertatea deplină nu este posibilă dacă o parte din cunoștințele unei persoane sunt declarate „inacceptabile” de regulile oamenilor.

Adevărul spiritual nu poate fi ignorat – mai ales poruncile divine.

Ținerea poruncilor divine aduce cu sine binecuvântări de fiecare dată! Încălcarea poruncilor divine aduce cu sine pierderea binecuvântărilor de fiecare dată!⁵

Problemele abundă în această lume deoarece aceasta este populată de oameni imperfecti. Scopurile și dorințele lor sunt puternic influențate de credința sau lipsa lor de credință. Mulți pun alte priorități înaintea lui Dumnezeu. Unii pun la îndoială relevanța religiei în vremurile moderne. Așa cum a fost în fiecare perioadă de timp, și astăzi sunt persoane care batjocoresc sau critică exercitarea liberă a religiei. Unii chiar dau vina pe religie pentru multe dintre problemele lumii. Fără îndoială, au existat perioade în care au fost comise atrocități în numele religiei. Dar a trăi conform religiei curate a Domnului, care înseamnă a te strădui să devii un ucenic adevărat a lui Isus Hristos, reprezintă un mod de viață și un angajament zilnic care va oferi îndrumare divină. În timp ce trăiți conform religiei dumneavoastră, vă exercitați credința. Vă arătați credința.

Domnul a știut că ai Săi copii vor trebui să învețe cum să-L găsească. „Pentru că strămtă este poarta”, a spus

El, „și îngustă este calea care duce la exaltare ... și puțini sunt aceia care o găsesc”⁶.

Scripturile ne oferă unul dintre cele mai bune moduri de a găsi și de a continua să facem lucrurile care trebuie. Cunoașterea scripturilor ne oferă, de asemenea, protecție prețioasă. De exemplu, de-a lungul istoriei, infecții precum „febra puerperală” a cauzat moartea multor mame și bebeluși inocenți. Totuși, în Vechiul Testament se găsesc consemnate principiile corecte ale modului în care trebuie tratați pacienții infectați, scrise acum mai bine de 3.000 de ani!⁷ Multe persoane au pierit deoarece căutarea cunoașterii de către om a dus la neascultarea cuvântului Domnului!

Dragii mei frați și dragile mele surori, ce pierdem în viață dacă „[învățăm] întotdeauna, [dar] nu [ajungem] niciodată la deplina cunoștință a adevărului?”⁸ Putem dobândi multe cunoștințe din scripturi și inspirație rugându-ne cu credință.

Făcând acest lucru, vom primi ajutor pentru a putea lua decizii în fiecare zi. Mai ales când legile oamenilor sunt create și impuse, legile lui Dumnezeu trebuie să fie mereu standardul nostru. Când avem de-a face cu lucruri

controversate, mai întâi trebuie să căutăm îndrumare de la Dumnezeu.

Trebuie „[să facem] ca toate scripturile să ni se aplice nouă, pentru ca ele să fie spre folosul și învățătura noastră”⁹. Pericolul este la pândă în momentele în care încercăm să ne detașăm folosind expresii precum „viața mea privată” sau chiar „cel mai bun comportament al meu”. Dacă cineva încearcă să-și împartă viața astfel, acea persoană nu va putea să atingă niciodată cel mai înalt nivel al integrității personale – niciodată nu va putea să devină cu *adevărat* ceea ce ar putea deveni.

Ispita de a fi popular poate face ca opinia publică să primeze în fața cuvântului lui Dumnezeu. Campaniile politice și strategiile de marketing folosesc foarte mult sondajele de opinie ale publicului pentru a-și contura planurile. Rezultatele acestor sondaje sunt informative. *Dar* nu pot fi folosite ca motive pentru a justifica nesupunerea față de poruncile lui Dumnezeu! Chiar dacă „toți fac același lucru”, ceea ce este greșit nu este niciodată corect. Răul, greșeala și întunericul nu vor reprezenta niciodată adevărul, chiar dacă sunt populare. Un avertisment din scripturi spune: „Vai de cei ce numesc răul bine, și binele rău, care spun că întunericul este lumină, și lumina întuneric”¹⁰.

După Primul Război Mondial, un cântec mai degrabă scabros a devenit popular. Promovând imoralitatea, jura că 50 de milioane de persoane nu se pot înșela. Dar, de fapt, 50 de milioane de persoane se *pot* înșela – cu adevărat înșela. Viața imorală este totuși viață imorală în ochii lui Dumnezeu, care într-o zi ne va judeca toate faptele și dorințele noastre.¹¹

Comparați frica și lipsa de credință atât de răspândite, în lume, astăzi cu credința și curajul iubitei mele fiice,

Emily, care acum trăiește de cealaltă parte a vălului. În timp ce viața i se scurgea din trupul acaparat de cancer, abia mai putea vorbi. Dar, cu un zâmbet pe chip, ea mi-a spus: „Tăticule, nu îți face griji pentru mine. Știu că totul va fi bine!” Emily își arăta credința – foarte fățiș – în acel moment delicat, exact când aveam cea mai mare nevoie.

Această tânără și frumoasă mamă a cinci copii avea credință deplină în Tatăl ei Ceresc, în planul Său și în bunăstarea eternă a familiei ei. Ea avea o legătură puternică cu Dumnezeu. Ea era pe deplin credincioasă legămintelor făcute cu Domnul și cu soțul ei. Își iubea copiii, dar era împăcată, în ciuda faptului că, în curând, avea să se despartă de ei. Avea credință în viitorul ei, dar și al lor, deoarece ea avea credință în Tatăl nostru Ceresc și în Fiul Său.

În 1986, președintele Thomas S. Monson a spus: „Desigur că vom înfrunta frică, vom fi ridiculizați și ne vom confrunta cu opoziție. Haideți să avem curajul de a nu ține cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor, de a ne apăra principiile. Curajul, nu compromisul, este cel care ne aduce aprobarea lui Dumnezeu... Amintiți-vă că toți oamenii au temeri, dar cei care își înfruntă temerile cu [credință] au, de asemenea, curaj”¹².

Sfatul președintelui Monson va fi întotdeauna adevărat! Astfel că vă implor, dragii mei frați și dragile mele surori: Zi după zi, în drumul dumneavoastră către destinul etern, măriți-vă credința. Proclamați-vă credința! Arătați-vă credința!¹³

Mă rog pentru ca dumneavoastră să aveți o legătură puternică cu Dumnezeu, pentru ca adevărurile Sale eterne să rămână adânc întipărite în

inima dumneavoastră. Și mă rog ca, de-a lungul vieții dumneavoastră, să vă arătați credința! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Când un bebeluș se naște, cordonul ombilical are o ligatură dublă și este tăiat între acele două ligaturi. O ligatură este o legătură – o legătură puternică. Cuvântul *religie* are rădăcini latine, *re* însemnând „din nou” sau „înapoi la” și, probabil, *ligare*, însemnând „a face legătura” sau „a fi conectat”. Astfel, înțelegem că religia „face o legătură între credincioși și Dumnezeu”.
2. Exodul 20:3. De asemenea, Domnul a spus: „Întoarceți-vă, și abateți-vă de la idolii voștri, întoarceți-vă... de la toate urăciunile voastre” (Ezechiel 14:6).
3. Doctrină și legăminte 6:36.
4. Vezi Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. de Edward L. Kimball (1982), p. 391.
5. Vezi Mosia 2:41; Doctrină și legăminte 58:30–33; 82:10. Acest principiu este valabil pentru toată lumea, căci „Dumnezeu nu este părtinitor” (Faptele apostolilor 10:34; vezi, de asemenea, Moroni 8:12).
6. Doctrină și legăminte 132:22.
7. Vezi Leviticul 15:13.
8. 2 Timotei 3:7.
9. 1 Nefi 19:23.
10. Isaia 5:20.
11. Scripturile ne învață: „Veniți la Domnul Cel Sfânt. Amintiți-vă de cărările Lui că sunt drepte. Iată, calea omului este strâmtă, dar se întinde dreaptă în fața Lui, iar păzitorul porții este Cel Sfânt al lui Israel; și El nu folosește acolo niciun slujitor; și nu este nicio altă cale decât prin poartă; și El nu poate fi înșelat, căci Domnul Dumnezeu este numele Lui” (2 Nefi 9:41).
12. Thomas S. Monson, „Courage Counts”, *Ensign*, nov. 1986, p. 41. Cu altă ocazie, președintele Monson ne-a oferit acest avertisment inspirat: „Pentru a trăi bine, trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a înfrunta problemele având curaj, de a înfrunta dezamăgirea cu bucurie și triumful cu umilință... Suntem fii și fiice ale Dumnezeului Cel viu, după a cărui imagine am fost creați. Nu putem să credem acest lucru cu sinceritate fără să avem un simț nou și profund al tăriei și puterii, chiar și al tăriei de a trăi conform poruncilor lui Dumnezeu și al puterii de a rezista ispitelor lui Satana” („Yellow Canaries with Gray on Their Wings”, *Ensign*, iulie 1973, p. 43).
13. „Lepădați-vă de orice necredință” (Moroni 10:32). Nu te teme mai mult de om decât de Dumnezeu (vezi Doctrină și legăminte 3:7; 59:5).

Vârstnicul Richard G. Scott

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Eu v-am dat o pildă”

Cel mai măreț exemplu care a existat pe pământ este Salvatorul nostru, Isus Hristos... El ne invită să urmăm exemplul Său perfect.

Când am meditat la datoria mea de a împărtăși Evanghelia, m-am gândit la cei dragi a căror influență blajină m-a ajutat să găsesc îndrumarea divină care mi-a susținut progresul spiritual. În momente importante din viața mea, Tatăl din Ceruri m-a binecuvântat cu persoane care au avut grijă de mine și m-au ajutat să fac alegeri corecte. Ei au urmat acest sfat al Salvatorului: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”¹.

Când eram copil, tatăl meu nu era membru al Bisericii și mama mea devenise mai puțin activă. Locuiam în Washington, D.C., și părinții mamei mele locuiau la o distanță de peste 4.000 de kilometri depărtare, în statul Washington. La câteva luni după ce am împlinit opt ani, bunica Whittle a venit să ne viziteze. Bunica era îngrijorată deoarece nici eu, nici fratele meu mai mare nu fusesem botezați. Nu știu ce anume le-a spus părinților mei cu privire la acest lucru, dar știu că într-o dimineață ne-a luat pe mine și pe fratele meu în parc și ne-a împărtășit sentimentele ei despre importanța de a fi botezat și de a participa cu regularitate la adunările Bisericii. Nu-mi amintesc exact ceea ce a spus ea, dar cuvintele ei m-au emoționat profund

și, curând, fratele meu și cu mine am fost botezați.

Bunica a continuat să ne încurajeze. Mi-amintesc că de fiecare dată când fratele meu sau eu primeam însărcinarea de a rosti o cuvântare în Biserică, o sunam și o rugam să ne ajute. În câteva zile, primeam prin poștă o cuvântare scrisă de mână. După un timp, ea ne-a ajutat dându-ne doar un plan al cuvântării, fapt care necesita mai mult efort din partea noastră.

Bunica, cu respect și curaj, l-a ajutat pe tatăl nostru să înțeleagă cât de important era ca el să ne ducă personal cu mașina la Biserică. Ea ne-a ajutat, în multe feluri, să simțim nevoia de a avea Evanghelia în viața noastră.

Lucrul cel mai important era faptul că știam că bunica ne iubea și că iubea Evanghelia. Ea a fost un exemplu minunat! Sunt recunoscător pentru mărturia pe care mi-a împărtășit-o când eram foarte tânăr. Influența ei mi-a schimbat viața în bine pentru totdeauna.

Mai târziu, cu puțin înainte de absolvirea universității, m-am îndrăgostit de o tânără fată frumoasă, pe nume Jeanene Watkins. Credeam că și ea începuse să aibă sentimente de afecțiune profunde față de mine. Într-o seară, când vorbeam despre viitor, ea, cu grijă, a făcut o aluzie care mi-a

schimbat viața pentru totdeauna. A spus: „Când mă voi căsători, voi face acest lucru în templu, alături de un misionar credincios, întors din misiune”.

Până atunci, nu mă gândisem prea mult la misiune. În acea noapte, mi-am schimbat radical modul de gândire privind slujirea misionară. M-am dus acasă și n-am putut să mă gândesc la nimic altceva. Am stat treaz toată noaptea. În ziua următoare, nu m-am putut concentra în timpul orelor de la școală. După multe rugăciuni, am luat decizia de a mă întâlni cu episcopul meu și de a începe completarea cererii de a sluji în misiune.

Jeanene nu mi-a cerut niciodată să slujesc într-o misiune *de dragul ei*. Mă iubea suficient de mult pentru a-mi vorbi despre convingerile ei și, apoi, mi-a dat ocazia să-mi aleg singur calea în viață. Amândoi am slujit în misiuni și, mai târziu, am fost pecetluit în templu. Curajul și angajamentul lui Jeanene de a trăi potrivit convingerilor sale religioase au influențat în bine viața noastră. Sunt convins că n-am fi găsit fericirea de care ne bucurăm fără credința sa puternică în principiul de a-L sluji în primul rând pe Domnul. Ea este un minunat exemplu de neprihănire!

Amândouă, bunica Whittle și Jeanene, m-au iubit suficient de mult încât să-mi împărtășească convingerea pe care o aveau despre faptul că rânduilele Evangheliei și faptul de a sluji Tatălui din Cer urmau să-mi binecuvânteze viața. Niciuna dintre ele nu m-a forțat sau nu m-a făcut să simt că nu eram destul de bun. Pur și simplu, ele m-au iubit și L-au iubit pe Tatăl din Ceruri. Amândouă au știut că El îmi putea schimba viața mai mult decât puteam eu singur. Fiecare m-a ajutat cu multă dragoste și curaj să trăiesc într-un mod care să-mi aducă cea mai mare fericire.

Cum putem, fiecare dintre noi, să devenim o influență atât de importantă? Trebuie să ne asigurăm că îi iubim sincer pe cei care dorim să-i ajutăm în mod corect astfel încât să poată începe să dobândească încredere în dragostea lui Dumnezeu. Pentru foarte mulți oameni, primul pas în acceptarea Evangheliei este dobândirea credinței că există un Tată în Cer, care îi iubește pe deplin. Acea credință este mai ușor de dezvoltat când au prieteni sau membri ai familiei care îi iubesc în același fel.

Acordându-le încredere în dragostea dumneavoastră îi puteți ajuta să-și dezvolte încrederea în dragostea lui Dumnezeu. Apoi, prin comunicarea dumneavoastră dragăstoasă și atentă, viețile lor vor fi binecuvântate prin împărtășirea lecțiilor pe care le-ați învățat, prin experiențele pe care le-ați avut și principiile pe care le-ați urmat pentru a găsi soluții la propriile dumneavoastră probleme. Arătați-vă interesul sincer cu privire la bunăstarea

lor; apoi, depuneți-vă mărturia despre Evanghelia lui Isus Hristos.

Puteți ajuta în moduri care au la bază principiile și doctrinele Evangheliei. Încurajați-i pe cei care îi iubiți să caute să înțeleagă ceea ce Domnul ar dori ca ei să facă. O cale prin care puteți face aceasta este aceea de a adresa întrebări care să-i determine să se gândească și apoi acordați-le timp suficient – fie ore, zile, luni sau mai mult – să mediteze și să caute să găsească răspunsurile ei înșiși. Puteți să-i învățați să se roage și să recunoască răspunsurile la rugăciunile lor. Ajutați-i să știe că scripturile sunt o sursă importantă de primire și recunoaștere a răspunsurilor. În acest fel, îi veți ajuta să se pregătească pentru ocazii și încercări viitoare.

Scopul lui Dumnezeu este „să [realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului”². Acesta este principiul fundamental care motivează tot ceea ce facem. Uneori suntem atât de preocupați de lucruri pe care le considerăm

fascinante sau devenim atât de implicați în responsabilități lumești încât pierdem din vedere obiectivele lui Dumnezeu. Dacă vă concentrați, în mod constant, asupra principiilor de bază, veți înțelege mai bine ceea ce trebuie să faceți și veți produce mai multe roade pentru Domnul și mai multă fericire pentru dumneavoastră.

Când vă concentrați asupra principiilor de bază ale planului salvării, veți împărtăși mai din plin ceea ce cunoașteți, deoarece înțelegeți importanța eternă a rânduielilor Evangheliei. Veți împărtăși ceea ce cunoașteți într-un mod care îi va încuraja pe prietenii dumneavoastră să dorească să fie întăriți spiritual. Îi veți ajuta pe cei dragi să dorească să se supună tuturor poruncilor Sale și să ia asupra lor numele lui Isus Hristos.

Amintiți-vă, convertirea persoanelor este doar o parte a lucrării de salvare. Încercați întotdeauna să întăriți familiile. Când predați, gândiți-vă la importanța pecetuirii familiilor în templu. Cu unele familii s-ar putea să dureze ani, așa cum a fost cazul părinților mei. După mulți ani de la botezul meu, tatăl meu a fost botezat și, mai târziu, familia mea a fost pecetluită în templu. Tatăl meu a slujit ca oficiant pentru pecetluiri

în templu și mama mea a slujit acolo cu el. Când aveți perspectiva rânduielilor pentru pecetuirile din templu, veți ajuta la construirea împărăției lui Dumnezeu.

Amintiți-vă, dragostea față de ei este baza puternică necesară pentru a-i influența pe cei care îi iubiți. Influența bunicii mele Whittle și a soției mele, Jeanene, ar fi fost neînsemnată dacă nu aș fi știut în primul rând că ele mă iubeau și doreau ca eu să am ce-i mai bun în viață.

Pe lângă faptul de a-i iubi, aveți încredere în ei. În unele cazuri ar putea părea greu să aveți încredere,

Sydney, Australia

dar găsiți un mod de a avea încredere în ei. Copiii Tatălui din Cer pot face lucruri uimitoare atunci când simt că există încredere în ei. Fiecare copil al lui Dumnezeu în viața muritoare a ales planul lui Dumnezeu. Aveți încredere că, dacă vor avea ocazia, vor face această alegere din nou.

Împărtășiți principii care îi ajută pe cei care îi iubiți să înainteze pe cărarea spre viața eternă. Amintiți-vă, noi toți creștem puțin câte puțin. Și dumneavoastră ați avut nevoie de timp pentru a înțelege Evanghelia. Împărtășiți Evanghelia în mod *simpliciter*.

Mărturia dumneavoastră personală despre ispășirea lui Isus Hristos este un instrument puternic. Alte resurse sunt: rugăciunea, Cartea lui Mormon, celelalte scripturi și angajamentul dumneavoastră față de rânduielile preoției. Toate acestea vă vor ajuta să primiți inspirație prin intermediul Spiritului, pe care este foarte important să vă bazați.

Pentru a fi eficienți și a face la fel cum a făcut Hristos³, concentrați-vă asupra acestui principiu de bază al Evangheliei: *ispășirea lui Isus Hristos face posibil ca noi să devenim mai asemănători Tatălui nostru din Cer, astfel încât să putem trăi etern împreună cu familiile noastre.*

Nu există doctrină mai importantă pentru lucrarea noastră decât ispășirea lui Isus Hristos. În orice ocazie potrivită, depuneți mărturie despre Salvator și puterea sacrificiului Său ispășitor. Folosiți scripturile care ne învață despre El și motivul pentru care El este modelul perfect pentru fiecare în viață.⁴ Va trebui să studiați cu sârguință. Nu fiți atât de absorbiți de lucruri neimportante, încât să uitați să studiați doctrina și învățăturile Domnului. Dacă aveți o bază doctrinală solidă și personală, puteți fi o sursă puternică de împărtășire a adevărilor vitale altora, care le așteaptă cu disperare.

Noi slujim Tatălui nostru din Cer, în modul cel mai eficient, influențându-i pe alții și slujindu-le în mod drept.⁵ Cel mai mare exemplu care a existat pe pământ este Salvatorul nostru, Isus Hristos. Slujirea Sa în viața muritoare a fost plină de învățături, de slujire și de dragoste. El a stat împreună cu oameni care erau considerați de alții a fi nedemni de tovărășia Sa. El i-a iubit pe fiecare dintre ei. A înțeles nevoile lor și i-a învățat Evanghelia Sa. El ne invită să urmăm exemplul Său perfect.

Eu știu că pentru a avea pace și fericire în această viață trebuie să trăim conform Evangheliei Sale. Sper ca noi să ne amintim să urmăm exemplul Său împărtășind dragostea noastră, încrederea și cunoașterea adevărului celor care încă nu au acceptat în întregime Evanghelia glorioasă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 13:15.
2. Moise 1:39.
3. Vezi Ioan 13:15.
4. Vezi, de exemplu, Luca 22:39-46; Ioan 8:3-11; Filipeni 4:13; Iacov 5:15-16; 1 Ioan 1:7; 2 Nefi 1:15; 2; 25:17-30; 31; Iacov 4; Alma 7; 42; 3 Nefi 11-30; Moroni 10:32-33; Doctrină și legăminte 18:10-16; 19:13-19; 29:3; 88:1-13; 138:2-4; Moise 5:6-12.
5. Vezi Matei 22:35-40; Mosia 2:17.

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”

Folosirea libertății noastre de a alege pentru a ne supune înseamnă să alegem „[să facem] ce e drept pentru-a [noastră] libertate”.

Dragi frați și surori, dintre toate lecțiile pe care le învățăm din viața Salvatorului, niciuna nu este mai clară și mai puternică decât cea privind supunerea.

Exemplul Salvatorului

În cadrul consiliului din viața premuritoare care a avut loc în cer, Lucifer s-a răzvrătit împotriva planului Tatălui Ceresc. Cei care l-au urmat pe Lucifer și-au încheiat progresul etern – fiți atenți pe cine urmați!

Atunci, Isus Și-a exprimat angajamentul de a Se supune spunând: „Tată, făcă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci”¹. De-a lungul slujirii Sale, „El a suferit ispite, dar nu le-a luat în seamă”². Cu siguranță, El „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”³.

Pentru că Salvatorul nostru a fost supus, El a ispășit pentru păcatele noastre făcând posibilă învierea noastră și pregătind calea prin care să ne întoarcem în prezența Tatălui nostru Ceresc, care știa că aveam să facem greșeli în timp ce învățăm să fim supuși în timpul vieții de pe pământ. Când ne supunem, acceptăm sacrificiul Său, căci „noi credem că, prin

ispășirea lui Isus Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor, rânduielilor și poruncilor date prin intermediul Evangheliei”⁴.

Isus ne-a învățat să ne supunem printr-un limbaj simplu, ușor de înțeles: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”⁵ și „Vino și urmează-Mă”⁶.

Când suntem botezați, noi „[luăm] asupra [noastră] numele lui Hristos” și intrăm „într-un legământ cu Dumnezeu că [vom] fi supuși până la sfârșitul vieților [noastre]”⁷. În fiecare duminică ne reînnoim legământul făcut la botez luând din împărtășanie și depunând mărturie că suntem dornici să ținem poruncile. Căutăm iertare pentru gândurile, sentimentele sau faptele noastre care nu sunt în armonie cu voia Tatălui nostru Ceresc. Când ne pocăim încetând să mai fim nesupuși și începând să fim din nou supuși, ne arătăm dragostea față de El.

Tipuri de supunere

Când trăim conform Evangheliei, creștem în înțelegerea supunerii. Uneori, suntem ispitiți să urmăm ceea ce eu numesc „supunerea omului firesc”, prin care, din cauza

nesupunerii, respingem legea lui Dumnezeu în favoarea înțelepciunii noastre, a propriilor dorințe sau a popularității. Deoarece aceasta este practică frecvent de foarte mulți, această pervertire a supunerii compromite standardele lui Dumnezeu în cultura și în legislația noastră.

Uneori, membrii practică „supunerea selectivă” afirmând că-L iubesc și-L respectă pe Dumnezeu în timp ce selectează și aleg care dintre poruncile și învățăturile Sale – și învățăturile și sfaturile profeților Săi – le vor urma pe deplin.

Unii practică supunerea selectivă,

deoarece nu pot înțelege toate motivele unei porunci, la fel cum copiii nu înțeleg mereu motivele regulilor impuse de părinții lor și sfaturilor oferite de aceștia. Însă, noi vom cunoaște întotdeauna motivul pentru care-i urmăm pe profeți, căci aceasta este Biserica lui Isus Hristos și Salvatorul este Cel care îi îndrumă pe profeții Săi în toate dispensațiile.

Pe măsură ce înțelegerea noastră despre supunere se aprofundează, recunoaștem rolul esențial al libertății de a alege. Când Isus era în Grădina Ghetsimani, S-a rugat de trei ori la Tatăl Său din Cer: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”⁸. Dumnezeu nu I-ar fi încălcat libertatea de a alege a Salvatorului, mai mult, El, fiind plin de milă, a trimis un înger care să-L întărească pe Fiul Său Preaiubit.

Salvatorul a avut parte de un alt test pe Golgota, când ar fi putut chema legiuni de îngeri care să-L coboare de pe cruce, însă El a făcut propria-I alegere de a îndura supus până la sfârșit și de a desăvârși sacrificiul Său ispășitor, chiar dacă aceasta însemna să sufere îngrozitor și chiar să moară.

Supunerea spirituală matură este „supunerea Salvatorului”. Ea este motivată de dragostea adevărată față de Tatăl Ceresc și de Fiul Său. Când ne supunem de bunăvoie, așa cum a făcut Salvatorul nostru, prețuim cuvintele Tatălui nostru Ceresc: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”⁹. Și așteptăm cu nerăbdare să auzim, când vom intra în prezența Tatălui nostru Ceresc, cuvintele: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău”¹⁰.

Folosirea libertății noastre de a alege pentru a ne supune înseamnă să alegem „[să facem] ce e drept pentru-a [noastră] libertate”¹¹.

Necesită autocontrol și aduce cu sine încredere, fericire eternă și un sentiment de împlinire pentru noi și, prin exemplul nostru, pentru cei din jurul nostru; și, întotdeauna, include un angajament personal profund de a-i susține pe conducătorii preoției și de a le urma învățăturile și sfaturile.

Consecințe

Când alegem dacă ne supunem sau nu, este întotdeauna util să ne amintim de consecințele alegerilor noastre. Au înțeles Lucifer și cei care l-au urmat consecințele alegerii de a respinge planul Tatălui Ceresc? Dacă da, de ce au făcut o alegere atât de groaznică? Ne putem adresa o întrebare similară: de ce ar alege vreunul dintre noi să fie nesupus când știm care sunt consecințele eterne ale păcatului? Scripturile ne oferă un răspuns: motivul pentru care Cain și unii dintre copiii lui Adam și ai Evei au ales să nu se supună este acela că „l-au iubit mai mult pe Satana decât pe Dumnezeu”¹².

Dragostea noastră pentru Salvator este cheia către supunerea asemănătoare cu cea a Salvatorului. Când ne străduim să fim supuși în lumea de astăzi, ne declarăm dragostea și respectul față de toți copiii Tatălui Ceresc. Mai mult, este imposibil ca această dragoste față de ceilalți să modifice poruncile lui Dumnezeu, care au fost date pentru binele nostru! De exemplu, porunca „să nu omori și nici să nu faci nimic asemănător”¹³ se bazează pe legea spirituală care-i protejează pe toți copiii lui Dumnezeu, inclusiv pe cei nenăscuți. Numeroasele experiențe din istorie ne arată că, atunci când ignorăm această lege, rezultă o tristețe foarte mare. Și totuși, sunt mulți cei care cred că este acceptabil să omori un copil nenăscut pentru că așa doresc sau pentru că așa le este mai comod.

Raționalizarea nesupunerii nu schimbă legea spirituală sau consecințele acesteia, ci duce la confuzie, la instabilitate, la rătăcire pe căi necunoscute și la necaz. În calitate de ucenici ai lui Hristos, avem obligația sacră de a susține legile și poruncile Sale, precum și de a ține legămintele pe care le facem.

În luna decembrie a anului 1831, unii dintre frați au fost chemați să ajute la calmarea sentimentelor neprietenoase care apăruseră împotriva Bisericii. Prin intermediul profetului Joseph Smith, Domnul i-a îndrumat într-un mod neobișnuit, chiar surprinzător:

„Faceți de rușine pe dușmanii voștri; chemați-i să vă întâlnească atât în public, cât și în particular...

De aceea, să aducă ei dovezile cele mai tari împotriva Domnului...

Orice armă făurită împotriva voastră va fi fără putere;

Și, dacă cineva ridică glasul împotriva voastră, el va fi făcut de rușine la timpul ales de Mine.

De aceea, țineți poruncile Mele; ele sunt adevărate și demne de încredere”¹⁴.

Leții din scripturi

Scripturile sunt pline de exemple de profeți care au învățat lecțiile de supunere prin intermediul propriilor experiențe.

Joseph Smith a fost învățat consecințele cedării în fața presiunilor binefăcătorului, prietenului și copistului său, Martin Harris. Ca răspuns la cererile lui Martin, Joseph I-a cerut permisiunea Domnului de a împrumuta primele 116 pagini ale manuscrisului Cărții lui Mormon pentru ca Martin să le poată arăta membrilor familiei sale, însă Domnul i-a spus lui Joseph să spună nu. Martin i-a cerut lui Joseph să-L roage pe Domnul din nou. După cea de-a treia solicitare a lui Joseph, Domnul i-a acordat permisiunea ca doar cinci persoane anume să vadă manuscrisul. „Făcând un legământ solemn, Martin a promis să respecte

această înțelegere. Când a ajuns acasă și când s-a exercitat presiune asupra lui, el și-a uitat jurământul solemn și a permis și altora să vadă manuscrisul, fapt ce a dus la lăsarea acestuia în mâna altcuiva¹⁵, culminând cu pierderea manuscrisului. Drept urmare, Joseph a fost muștrat de Domnul și nu i s-a mai permis să continue traducerea Cărții lui Mormon. Joseph a suferit și s-a pocăit de încălcarea sa de a ceda în fața presiunilor altora. După o perioadă, lui Joseph i s-a permis să-și reia munca de traducere. Joseph a învățat o lecție prețioasă despre supunere care i-a folosit pentru tot restul vieții!

Profetul Moise ne oferă un alt exemplu. Când Moise s-a supus și a luat drept soție o etiopiană, Miriam și Aaron au cârtit împotriva lui. Dar Domnul i-a muștrat, spunând: „Eu îi vorbesc [lui Moise] gură către gură”¹⁶. Domnul a folosit această întâmplare

extraordinară pentru a-i învăța pe membrii Bisericii din dispensația noastră. În anul 1830, Hiram Page pretindea că primea revelație pentru Biserică. Domnul l-a corectat și i-a învățat pe sfinți: „Tu vei fi supus în lucrurile pe care Eu i le voi da lui [Joseph], la fel ca Aaron”¹⁷, „pentru că el le primește la fel ca și Moise”¹⁸.

Supunerea aduce cu sine binecuvântări „și când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunerea față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea”¹⁹.

Supunerea este predată prin exemplu. Prin modul în care trăim, ne învățăm copiii: „Învăță înțelepciune în tinerețea ta; da, învață în tinerețea ta să ții poruncile lui Dumnezeu”²⁰.

Supunerea ne face, în mod progresiv, mai puternici, capabili să îndurăm cu credință, în viitor, teste și încercări. Supunerea din Ghetsimani L-a pregătit

pe Salvator să Se supună și să îndure până la sfârșit pe Golgota.

Preaiubiții mai frați și preaiubitele mele surori, cuvintele lui Alma exprimă sentimentele inimii mele:

„Și, acum, preaiubiții mei frați, v-am spus aceste lucruri pentru a vă trezi simțul datoriei față de Dumnezeu, ca voi să mergeți fără greșală în fața Lui...

Și acum aș vrea ca voi să fiți umili, supuși și blajini... să fiți sârguincioși în ținerea poruncilor lui Dumnezeu tot timpul”²¹.

Îmi depun mărturia specială că Salvatorul nostru trăiește. Pentru că El S-a supus, „fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi în fața Lui... că El este [Salvatorul nostru]”²². Mă rog ca noi să-L iubim atât de profund și să-L credem dând dovadă de atât de multă credință încât și noi să ne supunem, să ținem poruncile Sale și să ne întoarcem și să trăim în prezența Lui pentru totdeauna în împărăția Dumnezeului nostru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 4:2.
2. Doctrină și legăminte 20:22.
3. Evrei 5:8.
4. Vezi Articolele de credință 1:3.
5. Ioan 14:15.
6. Luca 18:22.
7. Mosia 5:8.
8. Matei 26:39; vezi, de asemenea, versetele 42, 44.
9. Matei 3:17; vezi, de asemenea, 3 Nefi 11:7.
10. Matei 25:21.
11. „Fă ce e drept”, *Immuri*, nr. 152.
12. Moise 5:13.
13. Doctrină și legăminte 59:6.
14. Doctrină și legăminte 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, (1922) p. 65; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 3.
16. Numeri 12:8.
17. Doctrină și legăminte 28:3.
18. Doctrină și legăminte 28:2.
19. Doctrină și legăminte 130:21; vezi, de asemenea, versetul 20.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Mosia 27:31.

Vârșnicul Claudio D. Zivic
din Cei Șaptezeci

Să nu alegem calea greșită

Mă rog ca noi să mergem pe calea cea dreaptă pentru a avea întotdeauna o legătură cu cerul.

Un băiețel repeta la pian și un comis-voiajor, când l-a văzut prin geam, l-a întrebat: „Mama ta este acasă?”.

La care, băiețelul a răspuns: „Dumneavoastră ce credeți?”.

Cei cinci copii dragi ai noștri cântă la pian datorită devotamentului soției mele. Când instructorul venea la noi acasă, fiul nostru, Adrián, fugea și se ascundea pentru a nu participa la lecție. Dar, într-o zi, a avut loc un miracol! A început să-i placă muzica atât de mult încât a început să repete de unul singur.

Dacă noi am putea ajunge la acel nivel în procesul convertirii noastre, ar fi minunat! Ar fi minunat să avem o dorință profundă în inimile noastre de a ține poruncile fără ca cineva să ne amintească în mod constant acest lucru și să știm că, dacă mergem pe calea dreaptă, vom avea parte de binecuvântările promise în scripturi.

În urmă cu câțiva ani am fost la Parcul național al arcadelor împreună cu soția mea, fiica noastră, Evelin, și o prietenă de familie. Una dintre cele mai faimoase arcade de acolo se numește Arcada delicată. Am decis

să urcăm pe munte 1,5 mile (2 km) pentru a ajunge la arcadă.

Am început plimbarea cu mult entuziasm, dar după ce am mers o bucată de drum, ele au avut nevoie de odihnă. Deoarece doream foarte mult să ajung acolo, am decis să continui de unul singur. Fără să fiu atent la cărarea pe care trebuia să o urmez, am mers după un bărbat care părea să știe calea. Cărarea a devenit din ce în ce

mai dificilă și a trebuit să sar de pe o piatră pe alta. Datorită dificultății, eram sigur că femeile din grupul meu nu i-ar fi făcut față. Dintr-o dată am văzut Arcada delicată, dar, spre surprinderea mea, am văzut că era situată într-o zonă în care nu puteam ajunge.

Frustrat fiind, am decis să mă întorc. Am așteptat nerăbdător până ne-am întâlnit din nou. Primul lucru pe care le-am întrebat a fost: „Ați ajuns la Arcada delicată?”. Mi-au spus bucuroase că au reușit. Mi-au explicat că au urmat semnele care arătau calea și cu puțină grijă și efort au ajuns la destinație.

Din nefericire, eu o luasem pe calea greșită. În acea zi am învățat o lecție importantă!

Cât de des greșim calea pe care o luăm, lăsându-ne îndrumați de tendințele acestei lumi? Trebuie întotdeauna să ne întrebăm dacă suntem împlinitori ai cuvântului lui Isus Hristos.

În cartea lui Ioan găsim o învățătură minunată:

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu

poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.

Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:4–5).

Folosind această analogie putem vedea relația transcendentă, strânsă, pe care o avem cu Isus Hristos și cât de importanți suntem pentru El. El este rădăcina și trunchiul care ne dau apă vie, seva care ne hrănește pentru a produce mult rod. Isus Hristos ne-a învățat astfel încât noi, ca ramuri – sau ființe dependente de El – să nu subestimăm niciodată valoarea învățăturilor Sale.

Sunt unele greșeli care pot fi grave și care, dacă nu le corectăm la timp, ne pot duce pentru totdeauna pe calea greșită. Dacă ne pocăim și acceptăm să fim corecți, acele experiențe ne vor ajuta să devenim umili, să ne schimbăm comportamentul

și să ne apropiem din nou de Tatăl nostru Ceresc.

Doresc să exemplific acest concept făcând referire la unul dintre momentele cele mai dramatice din viața profetului Joseph Smith. Prin intermediul acelei experiențe, Salvatorul ne-a dat învățături importante cu privire la principiile care trebuie să ne îndrume viața. Aceasta s-a întâmplat când Martin Harris a pierdut 116 pagini traduse din prima parte a Cărții lui Mormon.

După ce s-a pocăit pentru că nu a urmat sfatul lui Dumnezeu, profetul a primit revelația care se găsește în secțiunea 3 din Doctrină și legăminte (vezi *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 64–66). Din cele scrise în primele zece versete, aș dori să subliniez trei principii pe care trebuie să ni le amintim întotdeauna:

1. Lucrările și scopurile lui Dumnezeu nu pot fi zădărnice.

2. Nu trebuie să ne temem de oameni mai mult decât de Dumnezeu.
3. Trebuie să ne pocăim în mod constant.

În versetul 13, Domnul ne învață patru lucruri pe care nu trebuie să le facem niciodată:

1. Să disprețuim sfaturile lui Dumnezeu.
2. Să încălcăm cele mai sacre promisiuni făcute înaintea lui Dumnezeu.
3. Să ne biziim pe propria judecată.
4. Să ne fălim cu propria înțelepciune.

Mă rog ca noi să mergem pe calea cea dreaptă pentru a avea întotdeauna o legătură cu cerul, astfel încât să nu ne lăsăm purtați de tendințele lumii.

Dacă vreunul dintre dumneavoastră ajunge în punctul de a abandona calea Domnului – oricând pe parcursul căii – cu mustărări de conștiință veți simți amărăciunea care vine atunci când

disprețuim sfatul lui Dumnezeu, încălcăm cele mai sacre promisiuni făcute înaintea lui Dumnezeu, ne bizuim pe propria judecată sau ne fălim cu propria înțelepciune.

Dacă acesta este cazul, vă îndemn să vă pocăiți și să vă întoarceți pe calea dreaptă.

Odată, un nepot l-a sunat pe bunicul său pentru a-i ura la mulți ani. Nepotul l-a întrebat câți ani avea. El a spus că a împlinit 70 de ani. Nepotul s-a gândit pentru un moment și apoi a întrebat: „Bunicule, ai început de la vârsta de un an?”

În timpul copilăriei și adolescenței, oamenii se gândesc că niciodată nu vor îmbătrâni; niciodată nu se gândesc la moarte – aceasta este pentru oamenii foarte, foarte în vârstă – și aceasta pare a fi într-un viitor foarte îndepărtat. Cu timpul, ridurile încep să apară, energia începe să scadă, vizitele la doctor devin din ce în ce mai frecvente și așa mai departe.

Ziua în care noi ne vom întâlni din nou cu Mântuitorul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, va veni. Mă rog ca atunci când vom avea această sacră și sublimă ocazie să putem să-L recunoaștem datorită faptului că am învățat despre El și l-am urmat învățăturile. El ne va arăta urmele din mâinile și picioarele Sale și noi vom fi împreună pentru eternitate, plângând de bucurie că am urmat calea Sa.

Depun mărturie tuturor oamenilor de pe pământ că Isus Hristos trăiește. El ne îndeamnă: „Ascultați, o, voi, națiuni de pe pământ și auziți cuvintele Dumnezeului care v-a făcut” (D&L 43:23). Fie ca noi să avem capacitatea de a asculta, de a urma, de a înțelege și interpreta, în mod corect, mesajul „Dumnezeului care [ne-a] făcut” pentru ca să nu ne îndepărtăm de calea Sa. Mă rog pentru acestea în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul W. Craig Zwick
din Cei Șaptezeci

La ce te gândești?

Vă implor să începeți să adresați, cu deosebită considerație față de experiența altuia, această întrebare: „La ce te gândești?”

Cu patruzeci și unu de ani în urmă, m-am suit la volanul unui camion alături de frumoasa mea soție, Jan, și de fiul nostru Scotty, care era bebeluș. Urma să trecem prin mai multe state pentru a transporta o încărcătură mare de materiale de construcții.

În acele vremuri, nu existau restricții privind centura de siguranță, nici scaune de mașină pentru copii. Soția mea îl ținea pe fiul nostru prețios în brațe. Remarca ei: „Suntem la înălțime cam mare față de sol” ar fi trebuit să îmi ofere un indiciu privind teama ei.

În timp ce coboram prin Trecătoarea Donner, o secțiune abruptă a autostrăzii, cabina camionului s-a umplut brusc de un fum gros. S-a îngreunat vizibilitatea și abia puteam respira.

La un camion mare, frânele nu sunt suficiente pentru a reduce rapid viteza. Panicat, am încercat să opresc utilizând frânele de motor și folosind schimbătorul de viteză pentru a reduce viteza.

În timp ce încercam să opresc pe marginea drumului, dar înainte de a opri complet, soția mea a deschis ușa cabinei și a sărit afară cu copilul nostru în brațe. Am privit neputincios cum s-au rostogolit pe pământ.

Imediat ce am oprit camionul, am sărit din cabina plină de fum. Plin de adrenalină, am alergat printre pietre și buruieni și i-am ținut în brațe. Antebrațele și coatele Janei erau rănite și sângerau, însă din fericire ea și fiul nostru erau încă în viață. În timp ce praful se așeza, îi țineam strâns în brațe, acolo, pe marginea autostrăzii.

După ce m-am liniștit și am putut respira normal, am spus fără să mă gândesc: „De ce ai făcut asta? Știi cât de periculos a fost? Puteați muri!”

Cu obraji pătați de fum și lacrimi în ochi m-a privit și a spus un lucru care m-a afectat foarte mult și pe care încă mi-l amintesc foarte clar: „Încercam să îl salvez pe fiul nostru”.

În acel moment, mi-am dat seama că ea crezuse că motorul luase foc, se temuse că vehiculul va exploda și că vom muri. Pe de altă parte, eu am știut că era o problemă electrică – riscantă, dar nu fatală. M-am uitat la draga mea soție, care mângâia încet capul fiului nostru, și m-am întrebat ce fel de femeie ar face un lucru atât de curajos.

Această situație ar fi putut fi la fel de riscantă din punct de vedere emoțional precum faptul că motorul nostru a cedat. Din fericire, după ce nu ne-am vorbit o perioadă, amândoi considerând că celălalt este de vină,

În cele din urmă, ne-am exprimat sentimente diferite de cele pe care le exprimasem din pricina răbufnirilor noastre emoționale. Împărtășirea sentimentelor de dragoste și de teamă pentru siguranța celuilalt a împiedicat ca acest incident riscant să fie fatal pentru căsătoria noastră prețioasă.

Apostolul Pavel ne-a atras atenția: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci [doar] unul bun [și] pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29). Cuvintele lui reflectă o anumită puritate.

Ce înseamnă pentru dumneavoastră expresia „niciun cuvânt stricat”? Adesea, noi toți vedem rezultatele sentimentelor intense de furie – ale noastre sau ale altora. Am văzut furie necontrolată răbufnind în locuri publice. Am văzut cum acest lucru s-a produs ca un fel de „scurt circuit” emoțional în cadrul evenimentelor sportive, în arena politică și chiar în căminele noastre.

Uneori, copiii se adresează părinților dragi folosind vorbe tăioase precum lama unui cuțit. Soții sau soțiile, care au împărtășit unele dintre cele mai bogate și sensibile experiențe ale vieții, își pierd direcția și răbdarea unul cu celălalt și vorbesc cu mânie,

ridicând tonul. În ciuda faptului că suntem copii de legământ ai unui Tată Ceresc iubitor, noi toți am regretat momentele în care am judecat prea repede o persoană și ne-am adresat folosind cuvinte grele înainte de a înțelege o situație din perspectiva celuilalt. Noi toți am avut ocazia să învățăm cum cuvinte distructive pot transforma o situație riscantă într-una fatală.

Recent, într-o scrisoare, Prima Președinție a declarat în mod clar: „Evangelhia lui Isus Hristos ne învață să îi iubim și să îi tratăm pe toți oamenii cu bunăvoință și amabilitate – chiar și atunci când nu suntem de acord cu ei” (Scrisoare din partea Primei Președinții, 6 martie 2014). Ce mod minunat de a ne reaminti faptul că noi putem și trebuie să participăm la un dialog civil continuu, mai ales când privim lumea din perspective diferite!

Autorul Proverbelor ne oferă următorul sfat: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (Proverbele 15:1). Un „răspuns blând” constă dintr-un răspuns rațional – vorbe disciplinate venite dintr-o inimă umilă. Acest lucru nu înseamnă că niciodată nu vom vorbi direct sau că vom compromite adevărul doctrinal. Vorbele care sunt directe din

punct de vedere al informației pot fi blânde din punct de vedere spiritual.

De asemenea, Cartea lui Mormon cuprinde un exemplu uimitor de vorbire directă în contextul unei neînțelegeri între soți. Fii Sariei și a lui Lehi fuseseră trimiși înapoi în Ierusalim pentru a obține plăcile de alamă și încă nu se întorseseră. Saria a crezut că fiii ei se aflau în pericol și ea era plină de furie și dorea să învinuiască pe cineva.

Ascultați povestea privită din perspectiva fiului ei, Nefi: „Căci [mama mea] a crezut că noi am pierit în pustiu; și s-a plâns de tatăl meu, spunându-i că el era un vizionar, astfel: Iată, tu ne-ai condus să plecăm din țara moștenirii noastre și fiii mei nu mai sunt, iar noi pierim în pustiu” (1 Nefi 5:2).

Acum, haideți să ne gândim la ceea ce ar fi putut fi în mintea Sariei. Îi era teamă gândindu-se că fiii ei, care aveau spiritul de ceartă, trebuiau să se întoarcă în locul în care viața soțului ei fusese amenințată. Ea renunțase la căminul ei frumos și la prietenii ei în schimbul unui cort, într-un pustiu izolat, în timp ce încă putea purta copii în pânțele. În această situație în care neliniștea ei ajunsese la punctul maxim

din pricina fricii putem spune că Saria a încercat să sară dintr-un camion condus cu viteză mare, în încercarea de a-și proteja familia. Ea și-a exprimat îngrijorările justificate către soțul ei folosind un limbaj acuzator, de furie și îndoială – limbaj la care întreaga omenire este surprinzător de pricepută.

Profetul Lehi a ascultat temerile care erau sursa furiei soției lui. Apoi a oferit un răspuns disciplinat într-un limbaj plin de compasiune. În primul rând, el a acceptat felul în care era privită situația din perspectiva ei: „Și... tatăl meu a vorbit către ea, zicând: Eu știu că sunt un vizionar; ... dar [dacă] aș fi rămas în Ierusalim, ... [am] fi pierit laolaltă cu frații mei” (1 Nefi 5:4).

Apoi, soțul ei s-a concentrat asupra temerilor ei cu privire la fiii lor, după cum Duhul Sfânt, fără îndoială, i-a mărturisit, spunând:

„Dar iată, eu am dobândit un pământ al făgăduinței, lucru de care într-adevăr mă bucur; da, și știu că Domnul îi va salva pe fiii mei din mâinile lui Laban...

Și în felul acesta a liniștit-o tatăl meu, Lehi pe mama mea, ... de grija pentru noi” (1 Nefi 5:5–6).

Astăzi este mare nevoie ca bărbații și femeile să dezvolte respect reciproc

unul pentru celălalt chiar și atunci când crezurile și acțiunile lor sunt diferite și chiar și atunci când motivațiile lor sunt diferite. Este imposibil să cunoaștem toate gândurile și sentimentele ascunse din mintea și inima noastră sau chiar să înțelegem pe deplin contextul încercărilor și a alegerilor cu care se confruntă fiecare dintre noi.

Totuși, ce s-ar întâmpla cu acel „cuvânt stricat” despre care a vorbit Pavel dacă, mai întâi, am da dovadă de empatie față de experiența altuia? Recunoscând pe deplin propriile mele imperfecțiuni și limite, vă implor să începeți să adresați, cu deosebită considerație față de experiența altuia, această întrebare: „La ce te gândești?”

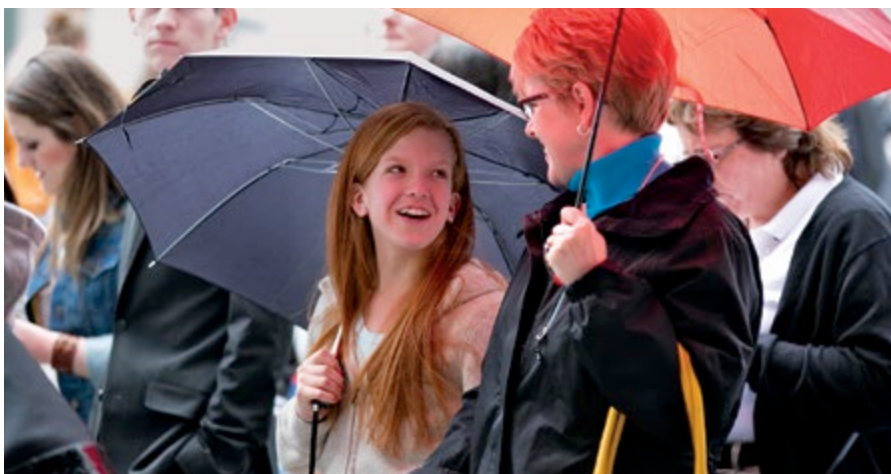
Vă amintiți când Domnul i-a surprins pe Samuel și pe Saul alegând un mic băiat, păstor, pe David

din Betleem, să fie rege al Israelului? Profetul Său a explicat: „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7).

Când cabina camionului s-a umplut de fum, soția mea a acționat în cel mai curajos mod la care s-a putut gândi pentru a-l proteja pe fiul nostru. De asemenea, eu am acționat ca apărător când am pus la îndoială alegerea ei. În mod surprinzător, nu a contat cine a avut mai multă dreptate. Ceea ce a contat a fost să ne ascultăm unul pe altul și să înțelegem punctul de vedere al celuilalt.

Bunăvoința de a privi lucrurile din punctul de vedere al celuilalt va transforma acel „cuvânt stricat” în „har [pentru cei] ce-l aud”. Apostolul Pavel a înțeles acest lucru și, într-o anumită măsură, fiecare dintre noi poate face acest lucru. Poate nu va schimba sau rezolva problema dar, cel mai probabil, acest har ne va schimba pe noi.

Depun mărturie, umil, că putem primi „har” printr-un limbaj plin de compasiune când darul Duhului Sfânt, dacă îl dezvoltăm, ne atinge inima pentru a avea empatie față de sentimentele și circumstanțele altora. Ne ajută să transformăm situații riscante în locuri sfinte. Depun mărturie despre un Salvator iubitor care „se uită la [inima noastră]” și îi pasă despre ceea ce gândim. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Rădăcini și ramuri

Grăbirea muncii de întocmire a istoriei familiei și muncii în templu, în zilele noastre, este esențială pentru salvarea și exaltarea familiilor.

Înainte de a deceda din cauza cancerului în anul 1981, controversatul scriitor, William Saroyan, a declarat presei: „Toți trebuie să murim, dar eu am crezut întotdeauna că se va face o excepție în cazul meu. Acum ce urmează?”¹

Acest „acum ce urmează” în fața morții în această viață și „acum ce urmează” când ne gândim la viața de după moarte sunt cele mai importante întrebări pe care și le adresează fiecare suflet și cărora Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos le răspunde atât de frumos în planul fericirii întocmit de Tatăl.

În această viață râdem, plângem, lucrăm, ne jucăm, trăim și, apoi, murim. Iov întreabă: „Omul odată mort ar putea să mai învie?”². Răspunsul este un da răspicat, datorită sacrificiului ispășitor al Salvatorului. Este interesant ce spune Iov înainte de a adresa această întrebare: „Omul născut din femeie are viața scurtă... Se naște și e tăiat ca o floare... Un copac, și tot are nădejde: căci când este tăiat odrăștește din nou și iar dă lăstari... și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou”³.

Planul Tatălui nostru este pentru familii. În multe dintre cele mai impresionante scripturi ale noastre, copacul, cu rădăcinile și ramurile sale, este folosit pentru a se face analogii.

În ultimul capitol din Vechiul Testament, Maleahi folosește această analogie când descrie a Doua Venire a Salvatorului. Vorbind despre cei trufași și răi, el spune că vor fi arși ca miriștea și „nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură”⁴. Maleahi încheie acest capitol cu următoarea promisiune încurajatoare a Domnului:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare și înfricoșată.

El va întoarce inima părinților spre copiii, și inima copiilor spre părinții lor,

ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”⁵.

La începutul restaurării, Moroni a subliniat din nou importanța acestui mesaj în primele instrucțiuni date tânărului Joseph Smith în anul 1823.⁶

Creștinii și iudeii din întreaga lume acceptă relatarea despre Ilie din Vechiul Testament.⁷ El a fost ultimul profet care a deținut puterea de pecetluire a Preoției lui Melhisedec înainte de timpul lui Isus Hristos.⁸

Ilie restaurează cheile

Întoarcerea lui Ilie a avut loc în Templul Kirtland în ziua de 3 aprilie 1836. El a declarat că îndeplinea promisiunea lui Maleahi. El a îndreptat cheile preoției pentru pecetluirea familiilor în această dispensație.⁹ Îndeplinirea misiunii lui Ilie este facilitată de ceea ce numim uneori spiritul lui Ilie, care, așa cum ne-a învățat vârstnicul Russell M. Nelson, este „o manifestare a faptului că Duhul Sfânt depune mărturie despre natura divină a familiei”¹⁰.

Salvatorul a fost categoric cu privire la necesitatea botezului. El ne-a învățat: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”¹¹. Salvatorul Însuși a fost botezat pentru a fi exemplul. Dar ce se întâmplă cu cei decedați care nu au fost botezați?

Doctrina privind munca din templu și de întocmire a istoriei familiei

În ziua de 11 octombrie 1840, în Nauvoo, Vilate Kimball a scris o scrisoare soțului ei, vârstnicul Heber C. Kimball, care, împreună cu alți membri ai Celor Doisprezece, slujea în misiune în Marea Britanie. Cu câteva zile în urmă, avusese loc Conferința Generală din octombrie.

Citez din scrisoarea surorii Vilate: „Am avut cea mai mare și mai

interesantă conferință ținută vreodată de când a fost organizată Biserica... Președintele [Joseph] Smith a abordat un subiect nou și glorios... Și anume, să fii botezat pentru cei morți. Pavel vorbește despre acesta în 1 Corinteni, capitolul al 15-lea, versetul al 29-lea. Joseph a primit, prin revelație, o explicație mai cuprinzătoare despre acesta. El spune că este privilegiul [membrilor] acestei Biserici să fie botezați pentru toți strămoșii lor, care au murit înainte ca această Evanghelia să fie scoasă la lumină... Când facem acest lucru, noi acționăm ca mijlocitori pentru ei și le acordăm privilegiul de a fi înviați la prima înviere. El spune că li se va predica Evanghelia în închisoare”.

Vilate a adăugat: „Doresc să fiu botezată pentru mama mea... Nu este aceasta o doctrină glorioasă?”¹².

Această doctrină esențială a unirii familiilor a fost revelată rând după rând și precept după precept. Rânduieșile pentru cei morți reprezintă principiul central al unificării familiilor veșnice, unind rădăcinile cu ramurile.

Doctrina privind familia în contextul muncii de întocmire a istoriei familiei și a lucrării din templu este clară. În primele instrucțiuni date prin revelație, Domnul a vorbit despre „botezul pentru morții voștri”¹³. Doctrina spune că avem o obligație față de strămoșii noștri. Aceasta datorită faptului că organizarea împărăției celestiale are la bază familiile.¹⁴ Prima Președinție i-a încurajat pe membri, în special pe tineri și pe tinerii adulți necăsătoriți, să acorde o atenție deosebită muncii pentru întocmirea istoriei familiei și rânduieșilor pentru membrii familiilor proprii și pentru strămoșii membrilor din episcopia și țărushul lor.¹⁵ Trebuie să fim uniți atât cu rădăcinile, cât și cu ramurile. Gândul de a fi uniți în împărăția eternă este, într-adevăr, glorios.

Temple

Wilford Woodruff a spus că profetul Joseph Smith a trăit destul pentru a avea timp să pună temelia muncii din templu. „Până când s-a întâlnit ultima oară cu membrii Cvorumului celor Doisprezece, el, Joseph Smith, le dăduse înzeștrările”¹⁶.

După moartea profetului, sfinții au terminat Templul Nauvoo și puterea de pecetuire a fost folosită pentru a binecuvânta mii de membri credincioși înainte de exodul spre Munții Stâncoși. Treizeci de ani mai târziu, la terminarea Templului St. George, președintele Brigham Young a explicat importanța

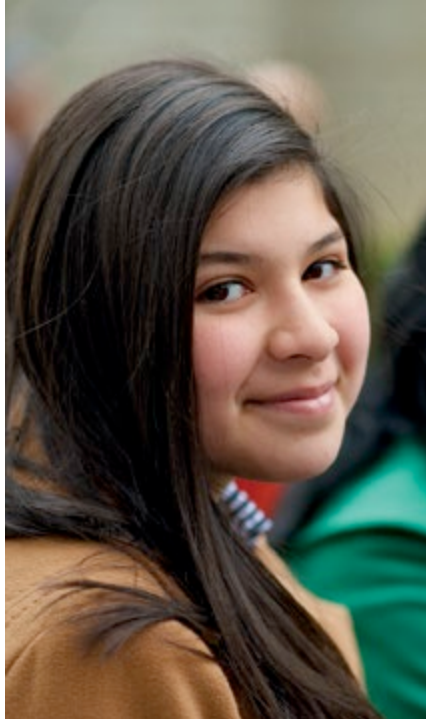
eternă a faptului că rânduielele necesare salvării erau, în sfârșit, disponibile atât celor vii, cât și celor morți.¹⁷

Președintele Wilford Woodruff a spus: „Cu greu găsec un alt principiu revelat de Domnul de care să mă bucur mai mult ca de cel privind mântuirea celor morți ai noștri; că îi vom avea pe tații noștri, mamele noastre, soțiile noastre și copiii noștri alături de noi, în structura organizatorică numită familie, în dimineața primei învieri și în împărăția celestială. Acestea sunt principii mărețe. Merită să faci orice sacrificiu pentru ele”¹⁸.

Este o perioadă magnifică să te afli pe pământ. Aceasta este ultima dispensație și putem simți grăbirea lucrării de salvare în toate domeniile în care intervin rânduielele necesare salvării.¹⁹ Acum, avem temple în aproape întreaga lume în care se pot înfăptui aceste rânduieli necesare salvării. Să putem merge la templu pentru a avea parte de reîmprospătare spirituală, pace, siguranță și îndrumare în viețile noastre este, de asemenea, o mare binecuvântare.²⁰

La mai puțin de un an după ce președintele Thomas S. Monson a fost chemat ca apostol, dânsul a dedicat Biblioteca de genealogie a Templului Los Angeles. A vorbit despre strămoșii decedați care „așteaptă ziua în care dumneavoastră și cu mine vom face cercetările necesare pentru a pregăti calea... [și], de asemenea, ziua în care vom intra în casa lui Dumnezeu și vom înfăptui acea lucrare... pe care ei... nu pot s-o înfăptuiască”²¹.

În ziua de 20 iunie 1964, când vârstnicul, în acea vreme, Monson a rostit acea cuvântare din cadrul ceremoniei de dedicare, existau numai 12 temple în funcțiune. În perioada în care președintele Monson a slujit în principalele consilii ale Bisericii, au fost dedicate 130 din cele 142 de

temple în funcțiune. Este un miracol să vezi grăbirea lucrării de salvare în zilele noastre. Încă 28 de temple au fost anunțate și se află în diferite etape de finalizare. 85% dintre membrii Bisericii trăiesc acum la o distanță de maxim 320 de km de un templu.

Tehnica folosită pentru întocmirea istoriei familiei

Tehnica necesară pentru întocmirea istoriei familiei a avansat considerabil. Președintele Howard W. Hunter a declarat în luna noiembrie a anului 1994: „Am început să folosim tehnica informatică pentru a grăbi lucrarea sacră a înfăptuirii rânduielelor pentru cei decedați. Domnul Însuși a făcut ca... rolul tehnicii să fie mai însemnat... Totuși, ne aflăm numai la începutul a ceea ce putem face cu aceste instrumente”²².

La 19 ani de la acea declarație profetică, dezvoltarea tehnicii este aproape incredibilă. O mamă în vârstă de 36 de ani mi-a spus de curând: „Gândiți-vă, am trecut de la centrele de istorie a familiei, unde lucrau cu multă dăruire cititorii de microfilme, la masa mea din bucătărie unde, cu ajutorul computerului, pot face munca de întocmire a istoriei familiei după ce copiii au adormit”. Frați și surori, centrele de istorie a familiei se află acum în casele noastre.

Munca din temple și de întocmire a istoriei familiei nu ne privește numai

pe noi. Gândiți-vă la aceia care se află de cealaltă parte a vălului și așteaptă rânduielele necesare salvării care îi vor elibera de lanțurile închisorii spiritelor. *Închisoarea* este definită ca „o stare de privare de libertate sau de captivitate”²³. Cei aflați în captivitate ar putea întreba ca William Saroyan: „Acum ce urmează?”.

O soră credincioasă a împărtășit o experiență spirituală specială pe care a avut-o în Templul Salt Lake. În timp ce se afla în camera pentru confirmări, după ce a fost înfăptuită o confirmare pentru și în folosul unei decedate, ea a auzit: „Și prizoniera va fi liberă!”. A simțit cât era de urgentă această lucrare pentru aceia care așteptau înfăptuirea botezului și confirmării lor. Când a ajuns acasă, ea a căutat în scripturi acele cuvinte pe care le auzise. A găsit declarația lui Joseph Smith din secțiunea 128 din Doctrină și legăminte: „Inima voastră să se bucure și să fie foarte veselă. Pământul să izbucnească în cântece. Morții să cânte imnuri de laudă veșnică regelui Emanuel, care a stabilit înainte de a fi lumea, ceea ce ne va da nouă puterea să-i răscumpărăm din închisoare; pentru că prizonierii vor fi liberi”²⁴.

Întrebarea este: Ce trebuie să facem noi? Profetul Joseph ne-a sfătuit să prezentăm în templu „înregistrările pentru morți, care vor fi în întregime demne de acceptare”²⁵.

Conducerea Bisericii a făcut un apel clar la membrii generației care se ridică de a fi primii care folosesc tehnica pentru a simți spiritul lui Ilie, pentru a-și căuta strămoșii și pentru a înfăptui rânduielele din templu pentru ei.²⁶ O mare parte din munca grea pe care o implică grăbirea lucrării de salvare atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți va fi făcută de voi, tinerii.²⁷

Dacă tinerii din fiecare episcopie nu numai că vor merge la templu și

vor face botezuri pentru strămoșii lor decedați, ci și vor lucra cu familiile lor și alți membri din episcopie pentru a furniza nume pentru rânduiala pe care o înfăptuiesc, atât ei, cât și Biserica vor fi binecuvântați. Nu subestimați ajutorul pe care îl puteți primi de la cei decedați în eforturile voastre și bucuria pe care o veți simți când îi veți întâlni pe cei cărora le sluiți. Binecuvântarea cu efect etern a unirii familiei noastre depășește capacitatea noastră de a înțelege.²⁸

Cincizeci și unu la sută dintre membrii adulți ai Bisericii din întreaga lume nu au inclus numele ambilor părinți în secțiunea Family Tree (Arborele genealogic) a site-ului FamilySearch al Bisericii. Șaizeci și cinci la sută dintre membrii adulți nu au pe toți cei patru bunici incluși în această secțiune.²⁹

Aduceți-vă aminte, nu putem fi salvați fără rădăcinile și ramurile noastre. Membrii Bisericii trebuie să obțină și să includă aceste informații vitale.

Avem doctrina, templele și tehnica necesare pentru ca familiile să îndeplinească această lucrare glorioasă a salvării. Propun o modalitate de înfăptuire. Familiile pot avea o „Adunare pe Family Tree”. Aceasta trebuie să fie o activitate permanentă. Toți membrii familiei vor contribui cu date despre familii, relatări și fotografii, inclusiv mult prețuite obiecte ale bunicilor și părinților. Tinerii noștri sunt nerăbdători să afle despre viețile membrilor familiei – de unde provin și cum au trăit. Mulți și-au întors inimile către părinții lor. Sunt încântați de relatări și fotografii și știu să scaneze și să încarce aceste

relatări și fotografii în Family Tree și să facă legătura dintre documentele sursă și strămoși pentru a le păstra pentru totdeauna. Desigur, obiectivul principal este să aflăm ce rânduiele trebuie făcute și să desemnăm responsabilități pentru înfăptuirea muncii din templu. Broșura *Familia mea* poate fi folosită pentru a aduna informații despre familie, relatări și fotografii care, apoi, pot fi încărcate în Family Tree.

Obligațiile și speranțele familiei trebuie să fie prioritatea noastră dacă dorim să ne protejăm destinul divin. Pentru cei care doresc să folosească ziua de sabat mai eficient pentru întreaga familie, grăbirea acestei munci reprezintă un teren fertil. O mamă povestește cu mândrie cum fiul ei de 17 ani deschide computerul, după

orele petrecute la biserică duminică, și face munca de întocmire a istoriei familiei iar fiului ei de 10 ani îi place să asculte relatările și să vadă imaginile cu strămoșii lui. Întreaga familie a fost binecuvântată să simtă spiritul lui Ilie. Prețioasele noastre rădăcini și ramuri trebuie să fie hrănite spiritual.

Isus Hristos și-a dat viața ispășind pentru și în folosul nostru. El a răspuns întrebării supreme adresate de Iov. El a învins moartea pentru întreaga omenire, ceea ce noi nu am fi putut face nici pentru noi înșine. Putem însă să înfăptuim rânduieii pentru cei morți și să devenim, cu adevărat, salvatori pe Muntele Sionului³⁰ pentru membrii familiilor noastre, pentru ca noi și ei să putem fi exaltați și salvați.

Depun mărturie despre sacrificiul ispășitor al Salvatorului și despre adevărul planului Tatălui pentru noi și familiile noastre. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. William Saroyan, în Henry Allen, „Raging against Aging”, *Wall Street Journal*, 31 dec. 2011–1 ian. 2012, p. C9.
2. Iov 14:14.
3. Iov 14:1, 2, 7, 9.
4. Maleahi 4:1. În mai multe articole recente, se vorbește despre faptul că un număr tot mai mare de persoane aleg să nu aibă copii pentru a-și îmbunătăți nivelul de trai (vezi Abby Ellin, „The Childless Plan for Their Fading Days”, *New York Times*, 15 febr. 2014, p. B4). Populația multor țări se reduce din cauza acestor opțiuni individuale. Fenomenul este numit uneori „iarna demografică” (vezi *The New*

Economic Reality: Demographic Winter [documentar], byutv.org/shows).

5. Maleahi 4:5–6.
6. Vezi *History of the Church*, 1:12; Doctrină și legăminte 2.
7. Iudeii așteaptă întoarcerea lui Ilie de 3.300 de ani. Până astăzi, în cadrul sederului – ospățul sau cina de Paște – ei stabilesc un loc pentru el și merg la ușă sperând că va veni să anunțe sosirea lui Mesia.
8. Vezi Ghidul pentru scripturi, „Ilie”.
9. Vezi Doctrină și legăminte 110:14–16; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 2.
10. Russell M. Nelson, „A New Harvest Time”, *Ensign*, mai 1998, p. 34.
11. Ioan 3:5.
12. Vilate M. Kimball către Heber C. Kimball, 11 oct. 1840, scrisori ale lui Vilate M. Kimball, Biblioteca de Istorie a Bisericii; punctuația și ortografia au fost standardizate.
13. Doctrină și legăminte 127:5; subliniere adăugată.
14. Vezi *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* (2013), p. 68.
15. Vezi Scrisoare din partea Primei Președinții, 8 oct. 2012.
16. Vezi *The Discourses of Wilford Woodruff*, selecție realizată de G. Homer Durham (1946), p. 147.
17. Brigham Young a afirmat: „Tot ce doresc este să văd că acești oameni își dedică mijloacele și atenția clădirii împărăției lui Dumnezeu, înălțând temple și că oficiază în ele pentru cei vii și cei morți... pentru ca ei să poată fi încoronați fii și fiice ale Celui Atotputernic” (*Deseret News*, 6 sept. 1876, p. 498). Botezurile pentru cei morți au început în ziua de 9 ianuarie 1877 iar înzestrările pentru cei morți au fost înfăptuite două zile mai târziu. Bucuria adusă de acest lucru a fost exprimată de Lucy B. Young, care a spus că „inima ei s-a bucurat de perspectiva de a fi primită de [rudele ei decedate] cu brațele deschise, așa cum vor fi primiți toți de cei care nu puteau să facă munca pentru ei înșiși” (în Richard E. Bennett, „Which Is the Wisest Course?” *The Transformation in Mormon*

Temple Consciousness, 1870–1898”, *BYU Studies Quarterly*, vol 52, nr. 2 [2013], p. 22).

18. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 192–193.
19. Vorbind despre munca pentru cei morți, președintele Wilford Woodruff (cunoscut a fi unul dintre cei mai mari misionari ai tuturor timpurilor pentru cei vii) a spus: „Consider că această parte a slujirii noastre este o misiune la fel de importantă ca predicarea printre cei vii; cei morți vor auzi glasurile slujitorilor lui Dumnezeu în lumea spiritelor și ei nu vor putea fi înviați în dimineața [primei] învieri, dacă nu vor fi fost înfăptuite anumite rânduieii pentru [ei]... Ca să salvezi un om mort este nevoie de tot aceleași lucruri ca și pentru a salva un om în viață” (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, p. 188).
20. Președintele Howard W. Hunter i-a invitat pe membrii Bisericii să meargă des la templu pentru a avea „binecuvântările personale ale preaslăvirii în templu, pentru sfințenia și siguranța care sunt asigurate între acei pereți sacri și consacrați... Este sfânt pentru Domnul. Trebuie să fie sfânt pentru noi” („The Great Symbol of Our Membership”, *Tambuli*, nov. 1994, p. 6).
21. „Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson”, *Church News*, 29 dec. 2013, p. 2.
22. Howard W. Hunter, „We Have a Work to Do”, *Ensign*, mart. 1995, p. 65.
23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, ediția a 11-a (2003), „închisoare”.
24. Doctrină și legăminte 128:22; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 138:42. „Înainte ca lumea să fie, Domnul a rânduit ceea ce face posibil ca spiritele din [închisoare] să fie mântuite” (index to the triple combination, „Prison”).
25. Doctrină și legăminte 128:24.
26. Vezi Scrisoare din partea Primei Președinții, 8 oct; vezi, de asemenea, David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 24–27; vezi, de asemenea, R. Scott Lloyd, „Find Our Cousins: Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference”, *Church News*, 16 febr. 2014, p. 8–9.
27. Un studiu recent a indicat că pentru cei din această generație este important să aibă o viață fructuoasă în care ei „dau altora și se orientează spre scopuri mai cuprinzătoare” (Emily Esfahani Smith și Jennifer L. Aaker, „Millennial Searchers”, *New York Times Sunday Review*, 1 dec. 2013, p. 6).
28. Vezi Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People”, *Liahona*, mai 1995, p. 2–7.
29. Date statistice furnizate de Departamentul pentru Istoria Familiei.
30. Vezi Obadia 1:21.

Vârșnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cheile și autoritatea preoției

Cheile preoției îndrumă atât femeile, cât și bărbații, iar rânduielele preoției și autoritatea preoției aparțin atât femeilor, cât și bărbaților.

I.

La această conferință, am asistat la eliberarea unor frați credincioși și am susținut pe alții în noile lor chemări. Prin această rotație – atât de obișnuită în Biserică – noi nu suntem demiși când suntem eliberați și nu suntem promovați când suntem chemați. Nu există promovare sau demitere în slujba Domnului. Există numai „înainte sau înapoi”, iar acest lucru depinde de cum acceptăm și acționăm în ceea ce privește eliberările și chemările noastre. Am prezidat odată o adunare în care a fost eliberat un tânăr președinte de țarăș din chemarea sa în care slujise foarte bine timp de nouă ani și care se bucura de eliberarea sa și de noua chemare pe care o primise împreună cu soția sa. Fuseseră chemați să slujească în calitate de conducători ai clasei de creșă din episcopia lor. Numai în această Biserică, aceste responsabilități pot fi considerate la fel de onorabile!

II.

Adresându-se în cadrul unei conferințe a femeilor, președinta generală a

Societății de Alinare, Linda K. Burton, a spus: „Sperăm ca în fiecare dintre noi să fie *cultivată* o dorință mai puternică de a înțelege mai bine preoția”¹. Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre noi, iar eu voi căuta să fac acest lucru vorbind despre cheile și autoritatea preoției. Deoarece aceste

subiecte sunt la fel de importante atât pentru bărbați, cât și pentru femei, mă bucură faptul că aceste cuvântări sunt transmise și publicate pentru toți membrii Bisericii. Puterea preoției ne binecuvântează pe toți. Cheile preoției îndrumă atât femeile, cât și bărbații, iar rânduielele preoției și autoritatea preoției aparțin atât femeilor, cât și bărbaților.

III.

Președintele Joseph F. Smith a descris preoția ca fiind „puterea lui Dumnezeu delegată omului, prin care acesta poate acționa pe pământ pentru salvarea familiei umane”². Alți conducători ne-au învățat că preoția „este puterea supremă de pe acest pământ. Este puterea prin care pământul a fost creat”³. Scripturile ne învață că „această aceeași preoție, care a fost la început, va fi, de asemenea, la sfârșitul lumii” (Moise 6:7). Așadar, preoția este puterea prin care vom fi înviați și ne vom îndrepta spre viața veșnică.

Înțelegerea pe care o căutăm începe cu o înțelegere legată de cheile preoției. „Cheile preoției reprezintă autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o [deținătorilor] preoției pentru a conduce, controla și governa folosirea preoției Sale pe pământ.”⁴ Fiecare lucru sau rânduială înfăptuită în Biserică are loc prin autorizarea directă sau indirectă din partea celui care deține cheile necesare. Vârșnicul M. Russell Ballard a explicat: „Aceia care dețin cheile preoției... fac, cu adevărat, posibil ca toți cei care slujesc cu credință sub îndrumarea lor să exercite autoritatea preoției și să aibă acces la puterea preoției”⁵.

În controlarea exercitării autorității preoției, cheile preoției, prin scopul lor, duc la progres, dar și limitează. Duc la progres prin faptul că fac posibil ca autoritatea și binecuvântările

preoției să fie disponibile tuturor copiilor lui Dumnezeu. Limitează prin faptul că îndrumă cine va primi autoritatea preoției, cine va deține oficiile sale și cum vor fi conferite drepturile și puterile sale. De exemplu, un bărbat care deține preoția nu poate să confere oficiul sau autoritatea lui altuia decât dacă este autorizat de către cel care deține cheile. Fără acea autorizare, rânduirea nu ar fi valabilă. Acest lucru explică de ce un deținător al preoției – indiferent de oficiul pe care îl deține – nu poate rândui un membru al familiei sale sau administra împărtașania în căminul său fără autorizare din partea celui care deține cheile corespunzătoare.

Cu excepția lucrării sacre pe care o fac surorile în templu prin intermediul cheilor deținute de președintele templului, și pe care le voi descrie mai târziu, numai cineva care deține un oficiu al preoției poate înfăptui o rânduială a preoției. Și toate rânduielele autorizate ale preoției sunt consemnate în înregistrările Bisericii.

În cele din urmă, toate cheile preoției sunt deținute de Domnul Isus Hristos, a Cărui preoție este. El este Cel care hotărăște ce chei sunt delegate muritorilor și cum sunt folosite acele chei. Ne-am obișnuit să gândim că, în Templul Kirtland, lui Joseph Smith i-au fost conferite toate cheile preoției, dar scripturile afirmă că ceea ce s-a conferit acolo au fost „cheile acestei dispensații” (D&L 110:16). Cu mulți ani în urmă, în cadrul unei conferințe generale, președintele Spencer W. Kimball ne-a amintit că există alte chei ale preoției care nu au fost date omului pe pământ, inclusiv cheile creării și învierii.⁶

Natura divină a limitărilor impuse asupra exercitării cheilor preoției explică diferența esențială dintre deciziile cu privire la aspecte legate de administrarea Bisericii și deciziile care afectează preoția. Membrii Primei Președinții și cei ai Consiliului Primei Președinții și al Cvorumului Celor Doisprezece, care prezidează asupra Bisericii, sunt împuterniciți să ia multe decizii referitoare la regulile și

procedurile Bisericii – cum ar fi amplasarea clădirilor Bisericii și vârstele cu privire la slujirea misionară. Dar, deși aceste autorități care prezidează dețin și exercită toate cheile delegate oamenilor în această dispensație, ele nu sunt libere să modifice tiparul stabilit în mod divin – acela că doar bărbații vor deține officii în cadrul preoției.

IV.

Acum voi vorbi despre autoritatea preoției. Voi începe cu cele trei principii deja discutate: (1) preoția este puterea lui Dumnezeu delegată oamenilor pentru salvarea întregii omeniri, (2) autoritatea preoției este guvernată de deținătorii preoției care dețin chei ale preoției și, (3) deoarece scripturile afirmă că „toate celelalte autorități [și] officii în Biserică sunt anexe ale acestei preoții [a lui Melhisedec]” (D&L 107:5), tot ceea ce se face sub îndrumarea acestor chei ale preoției se face prin autoritatea preoției.

Cum se aplică acest lucru femeilor? Într-o cuvântare adresată Societății de Alinare, președintele Joseph Fielding Smith, pe atunci președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Deși surorilor nu li s-a acordat preoția acest lucru nu înseamnă că Domnul nu le-a dat autoritate... Unui [frate] sau unei surori i se poate acorda autoritate să facă în Biserică anumite lucruri cu caracter obligatoriu și care sunt absolut necesare pentru salvarea noastră, cum este lucrarea pe care o fac surorile noastre în casa Domnului. Lor li s-a acordat autoritate pentru a face anumite lucruri mărețe și minunate, sacre în ochii Domnului, și la fel de obligatorii precum sunt binecuvântările oferite de bărbații care dețin preoția”⁷.

În acea cuvântare remarcabilă, președintele Smith a spus din nou și din nou că femeilor li s-a acordat

autoritate. El le-a spus femeilor: „Puteți vorbi cu autoritate, deoarece Domnul v-a acordat autoritate”. El a spus, de asemenea, că Societății de Alinare i „s-a oferit puterea și autoritatea de a face multe lucruri minunate. Lucrarea pe care o fac [surorile] este făcută prin autoritate divină”. Și, bineînțeles, lucrarea făcută în Biserică de către femei sau bărbați, fie ea în temple ori în episcopii sau ramuri, este făcută sub îndrumarea celor care dețin chei ale preoției. Astfel, vorbind despre Societatea de Alinare, președintele Smith a explicat: „[Domnul] le-a dat această organizație măreață, în care ele au autoritatea de a sluji sub îndrumarea episcopilor din episcopii... îngrijindu-se de aspectele vieții spirituale și temporale ale oamenilor noștri”⁸.

Astfel, este corect spus că Societatea de Alinare nu este doar o clasă pentru femei, ci o apartenență – o anexă a preoției stabilită în mod divin.⁹

Nu suntem obișnuiți să vorbim despre femei ca având autoritatea preoției în chemările lor din cadrul Bisericii, dar despre ce altă autoritate poate fi vorba? Când o femeie – tânără sau în vârstă – este pusă deoparte să propovăduiască Evanghelia ca misiionară cu timp deplin, ei i se acordă autoritatea preoției pentru a îndeplini o responsabilitate a preoției. Acest lucru este valabil și când o femeie este pusă deoparte pentru a acționa în calitate de conducătoare sau învățătoare într-o organizație a Bisericii sub îndrumarea celui care deține cheile preoției. Oricine slujește într-un oficiu sau într-o chemare primită de la cel care deține chei ale preoției exercită autoritatea preoției în îndeplinirea responsabilităților care i-au fost desemnate.

Oricine exercită autoritatea preoției trebuie să nu se concentreze pe drepturile sale, ci pe responsabilitățile sale. Acesta este un principiu de care

este nevoie în societate, în general. Cunoscutul scriitor rus, Aleksandr Solzhenitsyn, a spus: „Este momentul... să se apere obligațiile oamenilor mai mult decât drepturile oamenilor”¹⁰. Sfinții din zilele din urmă își dau seama că obținerea exaltării nu este o chestiune de revendicare a drepturilor, ci una de îndeplinire a responsabilităților.

V.

Domnul a decretat ca doar bărbații să fie rânduiți la oficii în cadrul preoției. Dar, așa cum au accentuat diferiți conducători ai Bisericii, bărbații nu sunt „preoția”¹¹. Bărbații dețin preoția,

având o datorie sacră să o folosească pentru binecuvântarea tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Cea mai mare putere pe care a oferit-o Dumnezeu fiilor Săi nu poate fi exercitată fără ajutorul fiicelor Sale, deoarece Dumnezeu a oferit doar fiicelor Sale puterea „de a fi creatoare de trupuri... astfel încât scopul lui Dumnezeu și marele plan să poată fi îndeplinite”¹². Acestea sunt cuvintele președintelui J. Reuben Clark.

El a continuat: „Acesta este rolul soțiilor și mamelor noastre în planul etern. Ele nu sunt deținătoare ale preoției; ele nu au obligația de a îndeplini îndatoririle și rolurile preoției; nici nu sunt împovărate cu responsabilitățile preoției; ele sunt ziditoare și organizatoare sub îndrumarea puterii preoției și beneficiare ale binecuvântărilor ei având sprijinul puterilor preoției și un rol la fel de divin și la fel de important în eternitate precum însăși preoția”¹³.

Folosind aceste cuvinte inspirate, președintele Clark vorbea despre familie. După cum s-a afirmat în declarația despre familie, tatăl prezidează asupra familiei, iar el și mama au responsabilități separate, dar sunt „obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali”¹⁴. Cu câțiva ani înainte de declarația despre familie, președintele Spencer W. Kimball a oferit următoarea explicație inspirată: „Când vorbim de căsătorie ca despre un parteneriat, să vorbim ca despre un parteneriat *deplin*. Nu vrem ca femeile SZU să fie partenere *tăcute* sau partenere cu

drepturi *limitate* privind deciziile în acea responsabilitate eternă! Vă rugăm să fiți parteneri *implicate și depline*¹⁵.

În ochii lui Dumnezeu, femeile și bărbații sunt egali, cu responsabilități diferite, fie în Biserică, fie în familie.

Închei cu câteva adevăruri despre binecuvântările preoției. Spre deosebire de cheile preoției și rânduirile în cadrul preoției, binecuvântările preoției sunt disponibile, în aceleași condiții, atât femeilor, cât și bărbaților. Darul Duhului Sfânt și binecuvântările templului sunt exemple grăitoare cu privire la acest adevăr.

În pătrunzătoarea cuvântare a vârstnicului M. Russell Ballard, rostită vara trecută în cadrul Săptămânii educaționale a UBY, dânsul a oferit următoarele învățături:

„[Doctrina] Bisericii noastre consideră că femeile sunt egale cu bărbații și, totuși, diferite de ei. Dumnezeu nu consideră vreunul dintre genuri ca fiind mai bun sau mai important decât celălalt...

Când bărbații și femeile merg la templu, ei sunt înzestrați, în aceeași

măsură, cu aceeași putere, care este puterea preoției... Accesul la puterea și binecuvântările preoției este permis tuturor copiilor lui Dumnezeu¹⁶.

Depun mărturie despre puterea și binecuvântările preoției lui Dumnezeu, disponibile atât fiilor, cât și fiicelor Sale. Depun mărturie despre autoritatea preoției, care se exercită în toate oficiile și activitățile Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Depun mărturie despre rolul stabilit în mod divin al cheilor preoției, deținute și exercitate în deplinătatea lor de profetul și președintele nostru, Thomas S. Monson. În cele din urmă și cel mai important, depun mărturie despre Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, a Cărui preoție este și ai Cărui slujitori suntem, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Linda K. Burton, „Priesthood: «A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children»” (Cuvântare rostită în cadrul Conferinței femeilor, la Universitatea Brigham Young, 3 mai 2013), p. 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.

2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ed. (1939), p. 139.
3. Boyd K. Packer, „Puterea preoției în cadrul căminului” (Adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume); *lds.org/broadcasts*; vezi, de asemenea, James E. Faust, „Power of the Priesthood”, *Ensign*, mai 1997, p. 41–43.
4. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* [2010], 2.1.1).
5. M. Russell Ballard, „Bărbați și femei în lucrarea Domnului”, *Liahona*, apr. 2014, p. 48; vezi, de asemenea, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 138.
6. Vezi Spencer W. Kimball, „Our Great Potential”, *Ensign*, mai 1977, p. 49.
7. Joseph Fielding Smith, „Relief Society – an Aid to the Priesthood”, *Relief Society Magazine*, ian. 1959, p. 4.
8. Joseph Fielding Smith, „Relief Society – an Aid to the Priesthood”, p. 4, 5; vezi, de asemenea, *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* (2013), p. 317.
9. Vezi Boyd K. Packer, „The Relief Society”, *Ensign*, mai 1998, p. 72; vezi, de asemenea, *Daughters in My Kingdom*, p. 138.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, „A World Split Apart” (cuvântare din cadrul ceremoniei de deschidere – Universitatea Harvard, 8 iunie 1978); vezi, de asemenea, Patricia T. Holland, „A Woman’s Perspective on the Priesthood”, *Ensign*, iulie 1980, p. 25; *Tambuli*, iunie 1982, p. 23; Dallin H. Oaks, „Rights and Responsibilities”, *Mercer Law Review*, vol. 36, nr. 2 (iarna lui 1985), p. 427–442.
11. Vezi James E. Faust, „You Are All Heaven Sent”, *Liahona*, nov. 2002, p. 113; M. Russell Ballard, „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea”, *Liahona*, mai 2013, p. 19; Dallin H. Oaks, „Autoritatea preoției în familie și în Biserică”, *Liahona*, nov. 2005, p. 26. Uneori spunem că Societatea de Alinare este „parteneră preoției”. Ar fi mai corect să spunem că, în lucrarea Domnului, Societatea de Alinare și femeile din Biserică sunt „parteneri cu deținătorii preoției”.
12. J. Reuben Clark jr., „Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan”, *Relief Society Magazine*, dec. 1946, p. 800.
13. J. Reuben Clark Jr., „Our Wives and Our Mothers”, p. 801.
14. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
15. Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters”, *Ensign*, nov. 1978, p. 106.
16. M. Russell Ballard, *Liahona*, apr. 2014, p. 48; vezi, de asemenea, Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), în special capitolul 6 pentru o elaborare mai amplă cu privire la doctrinele afirmate aici.

Vârșnicul Donald L. Hallstrom
din Președinția celor Șaptezeci

Ce fel de oameni?

Ce ni se cere să schimbăm pentru a deveni felul de oameni care trebuie să fim?

Când ne gândim la această adunare care se desfășoară în întreaga lume, ne reamintim de faptul că nu există o adunare asemănătoare acesteia, nicăieri. Scopul sesiunii preoției din cadrul conferinței generale este să-i învețe pe deținătorii preoției ce fel de oameni trebuie să fie (vezi 3 Nefi 27:27) și să ne inspire să ne atingem potențialul.

Acum 50 de ani, ca deținător al Preoției aaronice în Hawaii și mai târziu, ca misionar în Anglia, obișnuiam

să ne adunăm în case de întruniri și (cu greu) reușeam să ascultăm sesiunea preoției folosind o conexiune prin telefon. În decursul ultimilor ani, conexiunile prin satelit au făcut posibil ca transmisiunile să fie recepționate prin intermediul acelor antene foarte mari și astfel să putem viziona și asculta sesiunea preoției. Suntem uimiți de această tehnologie! Puțini și-ar fi putut imagina lumea de astăzi, în care orice persoană care are acces la Internet prin intermediul telefonului, al tabletei

sau al calculatorului poate viziona mesajele acestei adunări.

Cu toate acestea, accesul din ce în ce mai ușor la glasul slujitorilor Domnului, care este de fapt glasul Domnului (vezi D&L 1:38), nu este de folos dacă nu suntem dornici să primim cuvântul (D&L 11:21) și să îl urmăm. Simplu spus, scopul conferinței generale și al sesiunii preoției este îndeplinit doar dacă suntem dornici să acționăm – dacă suntem dornici să ne schimbăm.

În urmă cu câțiva zeci de ani, slujeam în calitate de episcop. O perioadă îndelungată m-am întâlnit în repetate rânduri cu un bărbat din episcopia noastră care era cu mult mai în vârstă decât mine. Acest frate avea o relație complicată cu soția sa și nu vorbea cu copiii săi. Îi era greu să-și păstreze locul de muncă, nu avea prieteni apropiați și îi era atât de greu să interacționeze cu membrii episcopiei încât, în cele din urmă, nu a vrut să mai slujească în Biserică. În timpul unei discuții intense cu privire la încercările din viața sa, el s-a aplecat înspre mine și mi-a spus concluzia la care ajunsese în urma numeroaselor noastre discuții: „Episcope, mă enervez ușor, așa sunt eu!”

Afirmația sa m-a uimit în acea seară și de atunci nu o pot uita. Odată ce acel bărbat a decis – odată ce fiecare dintre noi decide – să spună: „Așa sunt eu”, se renunță la posibilitatea de a ne schimba. Este ca și cum am înălța steagul alb, ne-am pune jos armele, am înceta să luptăm, și ne-am preda – pierdem orice șansă de a câștiga. Deși unii dintre noi ne gândim că această afirmație nu ni se aplică, probabil fiecare avem cel puțin unul sau două obiceiuri cu privire la care exclamăm: „Așa sunt eu”.

Prin urmare, ne întâlnim la această adunare a preoției deoarece progresul nostru nu este limitat de caracteristicile noastre actuale. Ne întâlnim în această

încercat din greu folosind două cârje și a căzut des; dar niciodată nu s-a gândit să renunțe. Se angajase să slujească o misiune cu onoare și devotament și a făcut acest lucru.

Când l-am întâlnit pe fratele Nulu, la aproape 20 de ani după ce slujise în misiune, ne-a întâmpinat cu bucurie la capătul drumului asfaltat și ne-a condus pe o cărare șerpuită spre casa lui cu două camere în care locuia cu soția și cei trei copii. Era o zi foarte călduroasă. Mergea în continuare cu greu, dar nu își plângea deloc de milă. Prin propria sârguință, a devenit profesor, ajutându-i pe copiii din sat să învețe. Când am intrat în modesta sa casă, m-a tras imediat deoparte și a scos o cutie care conținea cele mai de preț posesiuni ale sale. Dorea să îmi arate o bucată de hârtie. Pe aceasta scria: „Cu drag și multe binecuvântări vârstnicului Nulu, un misionar curajos și fericit; [datat] 25 iunie 1987; [semnat] Boyd K. Packer”. Cu acea ocazie, când vârstnicul Packer a vizitat India și a vorbit unui grup de misionari, el i-a confirmat vâstnicului Nulu potențialul său. În esență, fratele Nulu îmi spunea în acea zi din anul 2006 că Evanghelia îl schimbuse – definitiv!

Când l-am vizitat pe Nulu la el acasă, am fost însoțit de președintele de misiune. El a venit cu mine pentru a-i intervieva pe fratele Nulu, soția sa și copiii săi – pe părinții ca să-și primească înzestrarea și să fie pecetluit, iar pe copii să fie pecetluit de părinții lor. De asemenea, am oferit membrilor familiei detaliile despre călătoria pe care urmau să o facă până la Templul Hong Kong, China, pentru aceste rânduieli. Au plâns de bucurie deoarece visul lor mult așteptat se îndeplinea.

Ce se așteaptă de la un deținător al preoției lui Dumnezeu? Ce ni se cere să schimbăm pentru a deveni felul de

seară în numele lui Isus Hristos. Ne întâlnim având încredere că ispășirea sa oferă fiecăruia dintre noi – oricare ar fi slăbiciunile noastre, defectele noastre, viciile noastre – posibilitatea de a se schimba. Ne întâlnim având speranța că viitorul nostru poate fi mai bun, indiferent de ce am făcut în trecut.

Când participăm la această adunare având „intenție adevărată” să ne schimbăm (Moroni 10:4), Spiritul are acces deplin la inima și mintea noastră. Așa cum Domnul a revelat profetului Joseph Smith: „Și se va întâmpla că în măsura în care ei... manifestă credință în Mine” – amintiți-vă, credința este un principiu al puterii și al acțiunii – „Eu voi revărsa Spiritul Meu asupra lor în ziua în care se vor aduna” (D&L 44:2). Adică în această seară!

Dacă gândiți că încercările dumnea-voastră sunt imposibil de depășit,

permiteți-mi să vă povestesc despre un bărbat pe care l-am cunoscut într-un sat mic de lângă Hyderabad, India, în anul 2006. Exemplul său descrie perfect dorința de schimbare. Appa Rao Nulu s-a născut în zona rurală a Indiei. Când avea trei ani s-a îmbolnăvit de poliomielită, ceea ce a dus la dizabilități fizice. Comunitatea din care făcea parte i-a spus că potențialul său era acum foarte limitat. Totuși, când era tânăr adult, i-a întâlnit pe misionari. Ei i-au predat despre potențialul mare pe care îl are în această viață și în eternitate. A fost botezat și confirmat membru al Bisericii. Înțelegând mai bine potențialul său, a stabilit țelul de a primi Preoția lui Melhisedec și de a sluji o misiune cu timp deplin. În anul 1986 a fost rânduit la oficiul de vârstnic și a fost chemat să slujească în India. Nu i-a fost ușor să meargă; a

oameni care trebuie să fim? Propun trei sugestii:

1. Trebuie să fim demni de a deține preoția! Fie că suntem tineri băieți care dețin Preoția aaronică sau bărbați care dețin Preoția lui Melhisedec, trebuie să fim demni de a deține preoția, să dăm dovadă de maturitate spirituală deoarece am făcut legăminte. Precum a spus Pavel: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Corinteni 13:11). Trebuie să fim diferiți deoarece deținem preoția – nu trebuie să fim aroganți, plini de mândrie sau să ne credem importanți – ci umili, dornici să învățăm și supuși. Primirea preoției și a diferitelor oficii trebuie să reprezinte un lucru important pentru noi. Nu trebuie să fie doar un ritual care are loc la o anumită vârstă, ci trebuie să fie un act prin care facem conștient legăminte. Trebuie să ne simțim atât de privilegiți și recunoscători încât să o arătăm prin fiecare acțiune. Dacă ne gândim doar rareori la preoție, trebuie să schimbăm acest lucru.

2. Trebuie să slujim! Să deținem preoția înseamnă să îndeplinim cu credință și sârguință chemările noastre (vezi D&L 84:33) slujind altora. Nu trebuie să fim bărbați care evită cea mai importantă datorie, cea de a sluji soțiilor și copiilor, care nu acceptă sau își îndeplinesc pe jumătate chemările în Biserică sau cărora nu le pasă de alții decât dacă este comod. Salvatorul a declarat: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu Tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22:37) și mai târziu a adăugat: „Dacă Mă iubești, Mă vei sluji” (D&L 42:29). Egoismul este contrar responsabilității noastre de deținători ai preoției și, dacă ne caracterizează, trebuie să ne schimbăm.

3. Trebuie să fim demni! Poate nu am abilitatea vârstnicului Jeffrey R. Holland pe care a avut-o când a vorbit cu câțiva ani în urmă în cadrul sesiunii preoției, de a „sta foarte aproape de voi, față în față, vorbindu-vă cu o pasiune... al cărei foc să vă ardă puțin sprâncenele” („Suntem înrolați”, *Liahona*, nov. 2011, p. 45); dar, dragi frați, trebuie să înțelegem că practicile acceptate de lume ne limitează puterea

preoției. Ne înșelăm dacă gândim că putem să ne uităm la materiale pornografice, să încălcăm legea castității sau alte porunci și aceste lucruri să nu ne afecteze pe noi sau pe familiile noastre. Moroni a spus: „Vedeți să faceți toate lucrurile cu demnitate” (Mormon 9:29). Domnul ne-a îndrumat: „Și acum, vă dau porunca de a lua seama voi înșivă, să dați atenție, cu grijă, cuvintelor vieții veșnice” (D&L 84:43). Dacă există păcate pentru care nu ne-am pocăit și din cauza cărora nu suntem demni, trebuie să ne schimbăm.

Singurul răspuns complet la întrebarea adresată de Isus Hristos: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?” este răspunsul scurt și profund oferit de El: „Tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27). Invitația de a „[veni] la Hristos și [de a ne perfecționa întru] El” (Moroni 10:32) necesită și presupune schimbare. Din fericire, El nu ne-a lăsat singuri. „Și dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor... atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice” (Eter 12:27). Ne putem schimba dacă ne încredem în ispășirea Salvatorului. Sunt sigur de acest lucru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Randall L. Ridd

al doilea consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Generația alegerilor

Voi ați fost aleși să participați la lucrarea Sa în aceste vremuri deoarece El are încredere că veți face alegerile corecte.

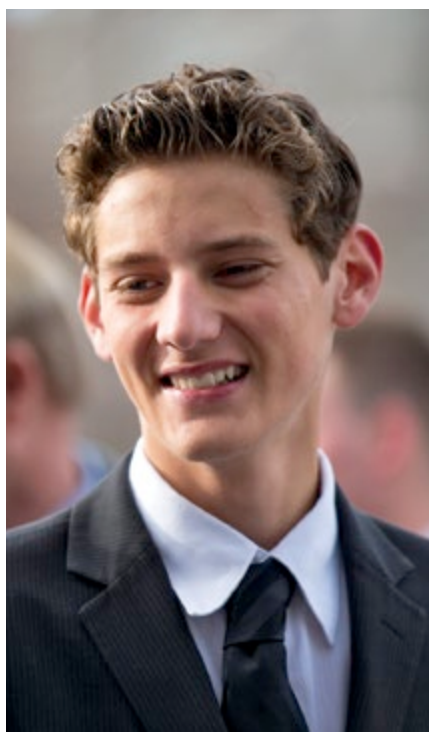
Drați tineri băieți, probabil ați mai auzit înainte că sunteți „generația aleasă”, însemnând că Dumnezeu v-a ales și v-a pregătit să veniți pe Pământ în aceste vremuri pentru un scop mare. Știu că acest lucru este adevărat. Dar, în această seară, aș dori să mă adresez vouă numindu-vă „generația alegerilor” deoarece, niciodată în istorie, oamenii nu au fost binecuvântați cu atât de multe posibilități de a face alegeri. Mai multe alegeri înseamnă mai multe ocazii; mai multe ocazii înseamnă un potențial mai mare de a face bine și, din nefericire, de a face rău. Cred că Dumnezeu v-a trimis aici, în aceste vremuri, deoarece El are încredere că veți reuși să discerneți alegerile potrivite dintre nenumăratele alegeri pe care le aveți la dispoziție.

În anul 1974, președintele Spencer W. Kimball a spus: „Cred că Domnul este nerăbdător să ne ofere invenții pe care noi, profanii, nici nu le-am visat” („When the World Will Be Converted”, *Ensign*, oct. 1974, p. 10).

Și El a făcut acest lucru! Voi creșteți având unul dintre cele mai mărețe instrumente din istoria omului, care pot fi folosite pentru a face bine: Internetul. Acesta este însoțit de o varietate elaborată de alegeri. Această multitudine de alegeri aduce cu sine și o mare responsabilitate. Vă oferă

acces atât la ceea ce lumea are mai bun de oferit, cât și la ceea ce are mai rău de oferit. Cu ajutorul Internetului, putem face lucruri mărețe într-o scurtă perioadă de timp, sau ne putem lăsa seduși să facem lucruri banale care vor fi o pierdere de vreme și ne vor scădea potențialul de a face bine. Printr-o apăsare de buton, puteți accesa ceea ce doriți cel mai mult. Acest lucru este important – ce doriți cel mai mult? Ce vă atrage cel mai mult? Încotro vă vor duce dorințele dumneavoastră?

Amintiți-vă că Dumnezeu „le dă oamenilor după dorința lor” (Alma 29:4)

și că El „îi [va] judeca pe toți oamenii după faptele lor, potrivit dorinței inimii lor” (D&L 137:9; vezi, de asemenea Alma 41:3).

Vârstnicul Bruce R. McConkie a spus: „Într-un sens adevărat, deși figurat, *cartea vieții* este cronică a faptelor oamenilor consemnată în trupurile lor... Adică, fiecare gând, cuvânt și faptă au un [efect] asupra corpului uman; toate acestea lasă semne, semne care pot fi citite de El, care este Etern, cu aceeași ușurință cu care pot fi citite cuvintele dintr-o carte” (*Mormon Doctrine*, a doua ed. [1966], p. 97).

Internetul, de asemenea, consemnează dorințele voastre exprimate sub forma unor căutări și apăsări de butoane. Avem la dispoziție resurse vaste care ne pot îndeplini aceste dorințe. Când navigați pe Internet, lăsați urme – ceea ce comunicați, unde ați fost, cât timp ați fost acolo și ce lucruri vă interesează. Astfel, Internetul creează un profil online al vostru – într-un sens, propria „cartea a vieții online”. Ca în viață, Internetul vă va oferi tot mai mult din ceea ce căutați. Dacă dorințele voastre sunt pure, Internetul le va face și mai pure, ajutându-vă mereu să vă angajați în realizarea unor țeluri demne. Dar, opusul este, de asemenea, adevărat.

Vârstnicul Neal A. Maxwell a spus: „Ceea ce ne dorim cu insistență, în timp, este ce vom deveni în cele din urmă și vom primi în eternitate ...

Doar dacă le educăm și canalizăm, dorințele pot deveni aliații noștri în loc de dușmanii noștri!” („According to the Desire of [Our] Hearts”, *Ensign*, nov. 1996, p. 21, 22).

Dragii mei tineri frați, dacă nu sunteți proactivi în educarea dorințelor voastre, lumea va face acest lucru în locul vostru. În fiecare zi, lumea caută să vă influențeze dorințele, ademenindu-vă să cumpărați ceva, să apăsați pe

ceva, să jucați ceva, să citiți sau să vizionați ceva. În cele din urmă, alegerea vă aparține. Aveți libertatea de a alege. Aceasta reprezintă nu doar puterea de a acționa asupra dorințelor voastre, ci, de asemenea, de a vi le rafina, purifica și îmbunătăți. Libertatea de a alege reprezintă puterea voastră de a deveni ce alegeți să fiți. Fiecare alegere vă duce mai aproape sau mai departe de ceea ce Dumnezeu dorește ca voi să deveniți; fiecare apăsare de buton înseamnă ceva. Întrebați-vă: „Încotro mă va duce această alegere?” Dezvoltați-vă capacitatea de a vedea ce consecințe vor avea alegerile voastre.

Satana dorește să vă controleze dorințele pentru a putea controla ceea ce deveniți. El știe că una dintre cele mai bune modalități de a face acest lucru este să vă prindă în capcană cu un comportament care creează dependență. Alegerile dumneavoastră vor determina dacă tehnica vă va face mai puternici sau vă va înrobi.

Doresc să vă ofer patru principii pentru a vă ajuta pe voi, generația alegerilor, să vă educați dorințele și să folosiți adecvat tehnica.

Primul, să știi cine ești cu adevărat te ajută să iei decizii mai ușor

Am un prieten care a învățat acest adevăr într-un mod foarte personal. Fiul său a fost crescut în acord cu principiile Evangheliei, dar el părea că este rătăcit din punct de vedere spiritual. El a refuzat frecvent ocaziile de a exercita preoția. Părinții săi au fost dezamăgiți când el a spus că a decis să nu slujească într-o misiune. Prietenul meu s-a rugat cu sinceritate pentru fiul său, sperând că el va avea o schimbare în inimă. Aceste speranțe au fost năruite când fiul său a anunțat că era logodit și că se va căsători. Tatăl l-a rugat pe fiul său să obțină binecuvântarea patriarhală. În cele din urmă,

fiul a acceptat, dar a insistat să viziteze patriarhul singur.

Când s-a întors, după ce a primit binecuvântarea, el era foarte emoționat. Și-a condus prietena afară, unde îi putea vorbi în particular. Tatăl a privit pe fereastră și a văzut că cei doi tineri își ștergeau unul altuia lacrimile.

Mai târziu, fiul i-a împărtășit tatălui său ce se întâmplase. Cu mare emoție, el a explicat că, în timpul binecuvântării, a întrezărit cine fusese el în viața premuritoare. El a văzut cât de curajos și influent a fost în a-i convinge pe alții să Îl urmeze pe Hristos. Știind cine a fost cu adevărat, cum ar fi putut să nu slujească în misiune?

Dragi tineri băieți, amintiți-vă cine sunteți cu adevărat. Amintiți-vă că dețineți preoția sfântă. Acest lucru vă va inspira să faceți alegerile corecte când folosiți Internetul și de-a lungul vieții voastre.

Al doilea, conectați-vă la sursa de putere

În telefonul pe care îl aveți în mână, aveți acces la înțelepciunea adunată de veacuri – și, mai important, la cuvintele profeților din vremurile Vechiului Testament până

la președintele Thomas S. Monson. Dar, dacă nu încărcați cu regularitate bateria telefonului, acesta devine inutil și vă simțiți pierduți și deconectați. Nici nu v-ați gândi să stați o singură zi fără să vă încărcați bateria telefonului.

Deși este important să plecăm de acasă în fiecare zi cu bateria telefonului mobil încărcată, este mult mai important să fim încărcăți din punct de vedere spiritual. De fiecare dată când vă puneți telefonul la încărcat, amintiți-vă să vă întrebați dacă v-ați conectat la cea mai importantă sursă de putere spirituală – rugăciunea și studiul scripturilor, care vă va încărca cu inspirație de la Duhul Sfânt (vezi D&L 11:12–14). Vă va ajuta să cunoașteți gândul și voința Domnului pentru a putea face alegeri zilnice mărunte, dar importante, care vă vor determina direcția. Mulți dintre noi ne oprim imediat din orice facem pentru a citi un mesaj de pe telefon – nu ar trebui oare să acordăm o mai mare importanță mesajelor de la Domnul? Să neglijăm să ne conectăm la această putere trebuie să fie un lucru de neconceput pentru noi (vezi 2 Nefi 32:3).

Al treilea, a deține un telefon inteligent nu te face inteligent, dar felul în care îl folosești te poate face

Tineri băieți, nu faceți lucruri stupide cu telefonul vostru inteligent. Cu toții știți la ce mă refer (vezi Mosia 4:29). Există nenumărate moduri prin care tehnica vă poate distra atenția de la ceea ce este mai important. Urmați zicala „Fii unde ești, atunci când ești acolo.” Atunci când conduci, condu. Atunci când ești în clasă, fii atent la lecție. Atunci când ești cu prietenii tăi, oferă-le darul atenției tale. Creierul tău nu se poate concentra la două lucruri deodată. A face mai multe lucruri deodată duce la schimbarea rapidă a atenției de la un lucru la altul. Un vechi proverb spune: „Dacă alergi după doi iepuri, nu vei prinde niciunul”.

Al patrulea, Domnul ne oferă tehnica pentru a îndeplini scopurile Sale

Scopul divin al tehnicii este de a grăbi lucrarea de salvare. Ca membri ai generației alegerilor, voi înțelegeți tehnica. Folosiți-o pentru a vă accelera progresul spre desăvârșire. Pentru că ați primit multe, și voi, de asemenea, trebuie să dați (vezi „Pentru că multe Tu mi-ai dat”, *Imnuri*, nr. 137). Domnul așteaptă ca voi să folosiți aceste instrumente deosebite pentru a avansa lucrarea Sa, pentru a împărtăși Evanghelia în moduri care depășesc orice ar putea generația mea să-și imagineze. Dacă generațiile trecute au avut o influență doar asupra vecinilor și celor din orașul lor, voi aveți puterea, folosind Internetul și site-urile de socializare, de a comunica cu oamenii de pretutindeni și de a influența întreaga lume.

Depun mărturie că aceasta este Biserica Domnului. Voi ați fost aleși să participați la lucrarea Sa în aceste vremuri deoarece El are încredere că veți face alegerile corecte. Sunteți generația alegerilor. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Dormiți în timpul restaurării?

Nu ne putem dedica doar pe jumătate acestei lucrări sacre, deoarece este prea mult în joc pentru noi ca indivizi, familii și ca Biserică a lui Hristos.

Cu aproximativ 200 de ani în urmă, nuvela americană „Rip Van Winkle” a devenit faimoasă peste noapte. Personajul principal, Rip, este un bărbat fără ambiții care se pricepe foarte bine să evite două lucruri: munca și pe soția lui.

Într-o zi, în timp ce se plimbă prin munți împreună cu câinele său, dă de un grup de bărbați îmbrăcați ciudat care beau și se veselesc. După ce bea din alcoolul lor, Rip se simte obosit și își închide ochii pentru un moment. Când își deschide ochii, spre surprinderea sa, câinele nu mai este acolo, pușca sa este ruginită și are barbă lungă.

Când Rip se întoarce în satul său observă că totul s-a schimbat. Soția

sa a murit, prietenii săi nu mai sunt și portretul regelui George al III-lea din tavernă a fost înlocuit cu cel al unei persoane pe care nu o cunoaște – generalul George Washington.

Rip Van Winkle a dormit timp de 20 de ani! Și, în acest timp, a ratat cel mai important moment din istoria țării sale – a dormit în timpul Revoluției americane.

În mai 1966, Dr. Martin Luther King jr. a folosit această povestire în cadrul discursului său „Nu dormiți în timpul revoluției”¹.

Astăzi, aș dori să vorbesc despre același subiect și adresez această întrebare tuturor acelora care dețin preoția lui Dumnezeu: dormiți în timpul restaurării?

Noi trăim în perioada restaurării

Uneori ne gândim la restaurarea Evangheliei ca fiind finalizată și ca făcând parte din trecut – Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon, a primit cheile preoției, Biserica a fost organizată. În realitate, restaurarea este un proces continuu; noi trăim în perioada restaurării. Ea include „tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre” și „multe lucruri mărețe și importante” pe care „El le va revela”². Dragi frați, evenimentele extraordinare care au loc astăzi fac parte din acea perioadă de pregătire despre care s-a profetizat și care se va încheia cu A Doua Venire glorioasă a Salvatorului nostru, Isus Hristos.

Aceasta este una dintre perioadele cele mai remarcabile din istoria lumii! Profeții din vechime și-au dorit foarte mult să vadă zilele noastre.

Când viața noastră pe pământ se va sfârși, ce experiențe vom putea împărtăși cu privire la contribuția noastră în această perioadă importantă și la înaintarea lucrării Domnului? Vom putea spune că ne-am suflecăt mânele și am lucrat cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria? Sau va trebui să recunoaștem că doar am fost observatori?

Cred că există numeroase motive pentru care nu ne implicăm în clădirea împărăției lui Dumnezeu. Permiteți-mi să menționez trei motive majore. Pe măsură ce fac acest lucru, vă invit să vă gândiți dacă acestea vi se aplică. Dacă vedeți că există loc de mai bine, vă rog să vă gândiți ce puteți face pentru a vă schimba în bine.

Egoismul

Primul este egoismul.

Cei care sunt egoiști se gândesc înainte de toate la propriile interese și plăceri. Întrebarea de bază în cazul

unei persoane egoiste este: „Ce câștig eu din asta?”

Dragi frați, sunt sigur că observați că această atitudine este, în mod clar, în opoziție cu atitudinea de care avem nevoie pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu.

Când alegem să fim egoiști, în loc să oferim slujire altruistă, propria recunoaștere și plăcere devin prioritățile noastre.

Generațiile trecute s-au confruntat cu diferite forme de egoism și narcisism, iar în zilele noastre avem chiar mai multe. Este o coincidență că Oxford Dictionary a declarat de curând că „selfie” este cuvântul anului?³

În mod natural, noi toți dorim să fim apreciați și nu este deloc rău să ne relaxăm sau să ne distrăm. Dar atunci când căutarea „[câștigurilor și preamării] de la lume”⁴ devine baza motivației noastre, vom pierde experiențele care aduc mântuire și bucurie și care vin atunci când ne dedicăm lucrării Domnului.

Care este remediul?

Răspunsul, ca întotdeauna, se găsește în cuvintele lui Hristos:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.

Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui”⁵.

Cei care își dau, din toată inima, viața Salvatorului nostru și Îi slujesc lui Dumnezeu și aproapelui, descoperă bogățiile și bucuriile vieții de care cei egoiști nu se vor bucura niciodată. Cei altruști se oferă pe ei înșiși. Acestea pot fi mici acte de caritate care pot avea o mare influență înspre bine: un zâmbet, un salut, o îmbrățișare, timp petrecut ascultând pe cineva, un cuvânt de încurajare sau un gest de dragoste. Toate aceste acte de bunătate pot schimba inimi și vieți. Când profităm de ocaziile nelimitate de a-l iubi și sluji pe aproapele nostru, incluzându-i aici pe soțul sau soția și familia, capacitatea noastră de a-L iubi pe Dumnezeu și de a sluji altora va crește.

Cei care slujesc altora nu vor dormi în timpul restaurării.

Dependențe

Un alt motiv pentru care dormim în timpul acestei perioade importante din istoria lumii îl reprezintă dependențele.

Dependențele apar în mod subtil. Dependențele sunt fapte mici care, repetate în mod continuu, se

transformă în obiceiuri care ne controlează. Obiceiurile negative pot deveni dependențe.

Aceste dependențe care ne controlează pot avea diferite forme precum pornografia, alcoolul, sexul, drogurile, tutunul, jocurile de noroc, mâncarea, munca, Internetul sau realitățile virtuale. Satana, inamicul nostru comun, are multe metode prin care ne privează de potențialul nostru divin de a ne îndeplini misiunea în împărăția Domnului.

Tatăl nostru Ceresc Se întristează când vede că fiii Săi nobili permit dependențelor devastatoare să îi încătușeze.

Dragi frați, deținem preoția eternă a Dumnezeului Atotputernic. Suntem, cu adevărat, fiii Celui Prea Înalt și suntem înzestrați cu potențial foarte mare. Noi am fost creați pentru a ne atinge potențialul. Nu am fost creați pentru ca potențialul nostru să fie limitat din cauza dorințelor lumesti

și să fie controlat de dependențe create de noi înșine.

Care este remediul?

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegem este că dependențele sunt mai ușor de prevenit decât de tratat. Salvatorul a spus: „Nu îngăduiți ca vreuna dintre acestea să intre în inima voastră”⁶.

Cu câțiva ani în urmă, eu și președintele Thomas S. Monson am avut ocazia de a vedea Air Force One – minunatul avion care îl transportă pe președintele Statelor Unite. Serviciile Secrete ne-au verificat meticolos și am zâmbit un pic când agenții l-au verificat pe dragul nostru profet înainte de a ne urca în avion.

Apoi, pilotul care se afla la comanda avionului m-a invitat să mă așez în scaunul căpitanului. A fost o experiență minunată să stau din nou la cârma unui avion minunat, asemănător celui pe care l-am pilotat timp de mulți ani. În acel moment mi-au venit

în inimă și în minte amintiri privind zborurile peste oceane și continente. Mi-am imaginat decolări și aterizări în aeroporturi în toată lumea.

Fără să mă gândesc, mi-am pus mâinile pe cele patru acceleratoare ale avionului 747. Chiar în acel moment, am auzit în spatele meu un glas drag și ușor de recunoscut – glasul lui Thomas S. Monson.

„Dieter”, a spus el, „nici să nu te gândești.”

Nu recunosc nimic, dar cred că președintele Monson mi-a citit gândurile.

Când suntem tentați să facem ceva ce nu ar trebui să facem, hai-deți să ascultăm avertizările membrilor familiei, prietenilor, profetului preaiubit și întotdeauna pe cele ale Salvatorului.

Cea mai bună apărare împotriva dependențelor este să nu începem niciodată.

Dar ce se întâmplă cu cei care deja au anumite dependențe?

Vrem să știți, în primul rând, că există speranță. Căutați ajutorul celor dragi, al conducătorilor Bisericii și al consilierilor profesioniști. Biserica oferă ajutor pentru a scăpa de dependențe prin intermediul conducătorilor locali ai Bisericii, Internet⁷ și, în unele zone, prin Serviciile SZU pentru familie.

Amintiți-vă întotdeauna, că având ajutorul Salvatorului, puteți scăpa de dependențe. Poate fi o cale lungă, dificilă, dar Domnul nu va renunța niciodată la dumneavoastră. El vă iubeste. Isus Hristos a înfăptuit ispășirea pentru a vă ajuta să vă schimbați, pentru a vă elibera din captivitatea păcatului.

Cel mai important lucru este să continuăm să încercăm – uneori este nevoie de câteva încercări până când reușim. Deci, nu renunțați. Continuați să aveți credință. Rămâneți aproape de Domnul și El vă va da puterea de a vă salva. El vă va elibera.

Dragii mei frați, țineți-vă departe de obiceiuri care ar putea duce la dependențe. Cei care vor sta departe vor putea să-și dedice inima, sufletul, cugetul și tăria pentru a-I sluji lui Dumnezeu.

Ei nu vor dormi în timpul restaurării.

Priorități concurente

Un al treilea obstacol care ne împiedică să ne implicăm în totalitate în această lucrare este reprezentat de prioritățile concurente cu care ne confruntăm. Unii dintre noi ne simțim ca un car tras de o mulțime de animale, fiecare trăgând într-o altă direcție. Se depune foarte mult efort, dar carul nu se mișcă.

Deseori depunem mult efort pentru un hobby, un sport, interese vocaționale sau discuții politice sau în comunitate. Toate aceste lucruri pot fi bune

și onorabile, dar ne lasă ele fără timp și energie pentru prioritățile noastre cele mai importante?

Care este remediul?

Încă o dată, găsim răspunsul în cuvintele Salvatorului:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”⁸.

Toate celelalte lucruri trebuie să le punem după aceste două mari priorități.

Chiar și în slujirea în Biserică, este ușor să petrecem foarte mult timp făcând lucrurile care trebuie, dar fără a o face din inimă.

Dragi frați, noi, în calitate de deținători ai preoției, ne-am angajat să fim un popor care-L iubeste pe Dumnezeu și pe aproapele nostru și care este dornic să-și arate dragostea prin vorbă

și fapte. Aceasta este esența calității de ucenic a lui Isus Hristos.

Cei care trăiesc conform acestor principii nu vor dormi în timpul restaurării.

Un apel să ne trezim

Apostolul Pavel a scris: „Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina”⁹.

Dragi prieteni, doresc să știți că sunteți fiii luminii.

Nu fiți egoiști! Nu vă îngăduiți obiceiuri care să ducă la dependențe! Nu îngăduiți ca priorități concurente să vă distragă și să vă facă să vă simțiți indiferenți cu privire la ucenicie și la slujirea nobilă în cadrul preoției!

Nu ne putem dedica doar pe jumătate acestei lucrări sacre, deoarece este prea mult în joc pentru noi ca indivizi, familii și ca Biserică a lui Hristos.

A fi ucenic al lui Isus Hristos înseamnă a depune efort nu doar o dată pe săptămână sau o dată pe zi. Este un efort constant.

Promisiunea Domnului oferită deținătorilor Săi demni ai preoției este prea cuprinzătoare pentru a putea fi înțeleasă în întregime.

Cei care sunt fideli Preoției aaronice și Preoției lui Melhisedec și își îndeplinesc cu sârguință chemările „sunt sfințiți prin Spirit pentru înnoirea trupurilor lor”. De aceea, tot ce are Tatăl nostru le va fi dat lor.¹⁰

Depun mărturie că puterea de curățare a ispășirii lui Isus Hristos și puterea de transformare a Duhului Sfânt pot vindeca și salva omenirea. Este privilegiul nostru, datorită noastră sacră și bucuria noastră să urmăm chemarea Salvatorului, să-L urmăm pe El cu tot cugetul și din toată inima. Fie ca noi să ne „[scuturăm] lanțurile cu care [suntem] legați și [să ieșim] afară din obscuritate și [să ne ridicăm] din țărână”¹¹.

Fie ca noi să fim treji și să nu oboșim să facem bine, deoarece „punem temelie unei mari lucrări”¹², pregătim întoarcerea Salvatorului. Dragi frați, când adăugăm lumina exemplului nostru ca o mărturie la frumusețea și puterea adevărului restaurat, nu vom dormi în timpul restaurării. Depun mărturie despre aceasta și vă las binecuvântarea mea, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Martin Luther King jr., „Don't Sleep Through the Revolution” (Prelegerea Ware 1966, Adunarea generală a asociației Unitarian Universalist, din Hollywood, Florida, 18 mai 1966).
2. Articolele de credință 1:9.
3. Vezi blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Nefi 26:29.
5. Marcu 8:34–35.
6. 3 Nefi 12:29.
7. Vezi, de exemplu, lds.org/topics/addiction.
8. Matei 22:37–39.
9. Efeseni 5:14.
10. Vezi Doctrină și legăminte 84:33, 38.
11. 2 Nefi 1:23.
12. Vezi Doctrină și legăminte 64:33.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Bărbatul deținător al preoției

Puteți fi un model extraordinar, unul mediocru sau unul rău. Poate credeți că acest lucru nu contează pentru dumneavoastră, dar contează pentru Domnul.

Cu toții avem eroi, în special când suntem tineri. M-am născut și am crescut în Princeton, New Jersey, în Statele Unite. Cele mai renumite echipe sportive din zona în care trăiam se aflau în orașul New York. În acele vremuri apuse, acolo existau trei echipe profesionale de baseball: Brooklyn Dodgers, New York Giants și New York Yankees. Philadelphia era și mai aproape de casa noastră și era orașul echipelor de baseball Athletics și Phillies. În acele echipe, erau mulți potențiali eroi de baseball pentru mine.

Joe DiMaggio, care juca pentru New York Yankees, a devenit eroul meu de baseball. Când frații mei și

prietenii mei jucau baseball pe terenul școlii din apropierea casei noastre, eu încercam să mișc bâta așa cum credeam că făcea Joe DiMaggio. Aceasta se întâmpla înainte să avem televizor (adică cu foarte mult timp în urmă), așa că puteam să îi copiez mișcarea doar din fotografiile din ziare.

Când am mai crescut, tata m-a dus cu mașina la Stadionul Yankee. Atunci a fost singura dată când l-am văzut pe Joe DiMaggio jucând. Îmi amintesc foarte clar cum a lovit cu bâta și cum mingea albă de baseball a zburat direct spre tribuna de mijloc.

Talentul meu în ce privește baseball-ul nu s-a apropiat nici pe departe

de cel al eroului meu din copilărie. Dar, în puținele ocazii în care am lovit bine o minge de baseball, am încercat pe cât am putut să imit lovitura sa puternică.

Când ne alegem eroi, începem să copiem, conștient sau nu, ceea ce admirăm cel mai mult la ei.

Din fericire, părinții mei înțelepți m-au ajutat să fiu în preajma unor mari eroi în copilăria mea. Tatăl meu m-a dus la Stadionul Yankee o singură dată pentru a-mi vedea eroul jucând baseball, dar în fiecare duminică, el m-a ajutat să observ un deținător al preoției care a devenit erou. Acel erou mi-a modelat viața. Tatăl meu era președintele micii ramuri care se întrunea în căminul nostru. Apropo, atunci când coborai la parter duminică dimineața, erai la biserică. În ramura noastră, nu au fost niciodată mai mult de 30 de oameni prezenți.

Era un tânăr care își aducea mama cu mașina la adunări, dar el nu intra niciodată în casă. Nu era membru. Tatăl meu a reușit să-l aducă în Biserică, ducându-se afară după el, unde parcase mașina, și invitându-l la noi în casă. Tânărul a fost botezat și a devenit primul și singurul conducător al Preoției aaronice pe care l-am avut eu. El a devenit eroul meu în ce privește preoția. Încă îmi amintesc statueta de lemn pe care mi-a oferit-o ca răsplătă atunci când am terminat un proiect de tăiat lemne de foc pentru o văduvă. Am încercat să-i

urmez exemplul oricând ofer laude meritate unui slujitor al lui Dumnezeu.

Mi-am ales încă un erou din acea ramură mică a Bisericii. Era un soldat din infanteria marină a Statelor Unite și venea la adunări purtându-și uniformă verde de soldat. Eram în vreme de război, așa că acest lucru era suficient să facă din el un erou pentru mine. Infanteria marină îl trimisese la Universitatea Princeton să-și continue educația. Însă, în afară de faptul că am admirat uniforma sa militară, l-am urmărit jucând pe Stadionul Palmer în calitate de căpitan al echipei de fotbal american a Universității Princeton. L-am văzut jucând în echipa de baschet a universității și, de asemenea, jucând în calitate de cel mai bun prinzător din echipa lor de baseball.

Dar, mai mult decât atât, el a venit acasă la mine în timpul săptămânii să-mi arate cum să arunc o minge de baschet atât cu mâna stângă, cât și cu cea dreaptă. Mi-a spus că voi avea nevoie de acea îndemânare deoarece, într-o zi, voi juca baschet în echipe bune. Atunci nu mi-am dat seama, dar ani de zile, el a fost pentru mine un model adevărat de deținător al preoției.

Fiecare dintre dumneavoastră va fi un model de deținător al preoției, fie că vreți sau nu. Când ați acceptat preoția, ați devenit o lumânare aprinsă. Domnul v-a pus în sfeșnic pentru a lumina calea pentru toți cei care vă

înconjoară. Acest lucru este adevărat în special cu privire la membrii cvorumului preoției din care faceți parte. Puteți fi un model extraordinar, unul mediocru sau unul rău. Poate credeți că acest lucru nu contează pentru dumneavoastră, dar contează pentru Domnul. El a exprimat acest lucru astfel:

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”¹.

Eu am fost binecuvântat de exemplele unor deținători minunați ai preoției din cvorumurile în care am avut privilegiul să slujesc. Dumneavoastră puteți face ceea ce au făcut ei pentru mine fiind un exemplu demn de urmat pentru ceilalți.

Am observat că deținătorii preoției care sunt eroii mei au trei trăsături de caracter comune. Prima este un tipar al rugăciunii, a doua este obiceiul de a sluji și a treia este decizia de neclintit de a fi cinstiți.

Cu toții ne rugăm, dar deținătorul preoției model se roagă adesea și cu intenție adevărată. Seara, veți îngenunchea și Îi veți mulțumi lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le-ați

primit în ziua respectivă. Îi veți mulțumi pentru părinți, pentru învățători și pentru exemple minunate de urmat. Veți descrie în rugăciunile dumneavoastră anume cine și cum v-a binecuvântat viața în acea zi. Acest lucru va necesita mai mult decât câteva minute și mai mult decât un simplu gând. Vă va surprinde și vă va schimba.

Atunci când vă veți ruga să primiți iertare, vă veți da seama că îi iertați pe alții. În timp ce Îi mulțumiți lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa, vă veți gândi la alte persoane, pe nume, care au nevoie de bunătatea dumneavoastră. Din nou, această experiență vă va surprinde în fiecare zi și, cu timpul, vă va schimba.

Vă promit că un mod în care aceste rugăciuni fierbinți vă vor schimba este că veți simți cu adevărat că sunteți un copil al lui Dumnezeu. Când știți că sunteți un copil al lui Dumnezeu, veți ști, de asemenea, că El are așteptări mari de la dumneavoastră. Deoarece sunteți copilul Său, El Se așteaptă ca dumneavoastră să urmați învățăturile Sale și pe cele ale Fiului Său drag, Isus Hristos. El Se va aștepta

să fiți generoși și buni cu ceilalți. Va fi dezamăgit dacă sunteți mândri și ego-centrici. El vă va binecuvânta să aveți dorința de a pune interesele altora mai presus de cele proprii.

Unii dintre dumneavoastră sunt, deja, modele de slujire altruistă în preoție. În templele din întreaga lume, deținătorii preoției sosesc înainte să răsară soarele. Și unii slujesc mult timp după ce apune. Nu există recunoaștere publică sau faimă în această lume pentru acel sacrificiu constând din timp și efort. Am fost alături de tineri în timp ce le slujeau celor din lumea spiritelor, care nu pot să obțină binecuvântările din templu de unii singuri.

Văzând mai degrabă bucurie decât oboseală pe chipurile celor care slujesc acolo dimineața devreme și seara târziu, știu că există o răsplătă minunată în această viață pentru acel fel de slujire altruistă oferită de deținătorii preoției, dar acesta este un lucru mic în comparație cu bucuria pe care o vor simți alături de cei care se aflau în lumea spiritelor atunci când le-au slujit.

Am văzut aceeași fericire pe chipurile celor care le vorbesc altora despre

binecuvântările care vin datorită apartenenței la împărăția lui Dumnezeu. Cunosce un președinte de ramură care le face misionarilor cunoștință cu oameni cărora să le propovăduiască. Cu doar câteva luni în urmă, el nu era încă membru al Bisericii. Acum misionarii propovăduiesc, iar ramura crește numeric și se întărește datorită lui. Dar, mai mult decât atât, el este o lumină pentru alții care își vor deschide gurile pentru a grăbi adunarea copiilor Tatălui Ceresc înfăptuită de Domnul.

În timp ce vă rugați și le slujiți altora, cunoașterea dumneavoastră că sunteți un copil al lui Dumnezeu și sentimentele dumneavoastră față de El se vor dezvolta. Veți deveni mai conștienți că El Se întristează dacă sunteți necinstiti în vreun fel. Veți fi mai hotărâți să vă îndepliniți promisiunile față de Dumnezeu și de alții. Veți avea mai multă grijă să nu luați nimic din ceea ce nu vă aparține. Veți fi mai cinstiti față de angajatorii dumneavoastră. Veți fi mai hotărâți să ajungeți la timp și să îndepliniți fiecare sarcină pe care v-o oferă Domnul și pe care ați acceptat să o îndepliniți.

În loc să se întrebe dacă vor veni învățătorii lor de acasă, copiii din familiile cărora ați fost chemați să le propovăduiți vor aștepta cu nerăbdare vizita dumneavoastră. Copiii mei au avut parte de acea binecuvântare. Pe măsură ce au crescut, ei au avut eroi care dețineau preoția, care i-au ajutat să-și facă planuri pentru a-I sluji Domnului. Acel exemplu de binecuvântare este transmis, acum, mai departe celei de-a treia generații.

Mesajul meu este, de asemenea, unul de recunoștință.

Vă mulțumesc pentru rugăciunile dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru că îngenuncheați recunoscând că nu aveți toate răspunsurile. Vă rugați Dumnezeului din cer pentru

a vă exprima recunoștința și a invoca binecuvântările Sale asupra vieților și familiilor dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru slujirea dumneavoastră oferită altora și pentru momentele în care nu ați simțit nevoia ca acea slujire să fie recunoscută.

Am acceptat avertismentul Domnului că, dacă vom căuta recunoaștere în această lume pentru slujirea noastră, putem pierde binecuvântări mai mari. Vă amintiți aceste cuvinte:

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.

Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.

Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta,

pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”².

Cei care mi-au fost modele de deținători minunați ai preoției nu recunosc ușor că dețin trăsături de eroi. De fapt, par să vadă cu greu acele lucruri pe care eu le admir atât de mult la ei. Am menționat că tatăl meu a fost un președinte credincios al unei ramuri ale Bisericii în New Jersey. Mai târziu a devenit membru al Comitetului general al Școlii de duminică în cadrul Bisericii. Totuși, chiar și azi am grijă să vorbesc cu modestie despre slujirea sa ca deținător al preoției, deoarece această trăsătură l-a caracterizat.

Acest lucru este valabil și pentru soldatul din infanteria marină care a fost eroul meu din copilărie. Nu mi-a vorbit niciodată despre slujirea sau realizările sale ca deținător al preoției. El doar a slujit. Am învățat despre credința sa de la alții. Nici măcar nu știu

dacă a văzut în el însuși acele trăsături pe care le-am admirat.

Așadar, sfatul meu către dumneavoastră, cei care vreți să-i binecuvântați pe alții prin preoția pe care o dețineți, are legătură cu viața dumneavoastră personală, care nu privește pe nimeni, decât pe Dumnezeu.

Rugați-vă Lui. Mulțumiți-I pentru tot ceea ce aveți bun în viața dumneavoastră. Rugați-L să vă scoată în cale oameni care au nevoie de ajutorul dumneavoastră. Rugați-vă să vă ajute să oferiți acea slujire. Rugați-vă să puteți ierta pentru a putea fi iertați. Apoi, sluiți-i, iubiți-i și iertați-i.

Mai presus de toate, amintiți-vă că, din toată slujirea pe care o oferiți, niciuna nu este mai importantă decât aceea de a-i ajuta pe oameni să aleagă să fie demni de viața veșnică. Dumnezeu ne-a dat acea sarcină care influențează tot ceea ce facem ca deținători ai preoției. El este exemplu perfect în această privință. Vedem acest exemplu în unul dintre cei mai buni slujitori muritori ai Săi:

„Și Domnul Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, spunând: Cerurile sunt multe și ele nu pot fi numărate de către om; dar ele Îmi sunt numărate Mie, pentru că sunt ale Mele.

Și așa cum un pământ și cerurile sale vor trece, tot așa un altul va veni;

și nu există sfârșit la lucrările Mele și nici la cuvintele Mele.

Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului”³.

Noi trebuie să ajutăm în acea lucrare. Fiecare dintre noi poate aduce o schimbare în bine. Am fost pregătiți să trăim în această perioadă și în acest loc în ultimele zile ale acestei lucrări sacre. Fiecare dintre noi a fost binecuvântat să cunoască exemple de oameni care au făcut din această lucrare cel mai important scop al timpului lor petrecut pe pământ.

Mă rog ca noi să ne ajutăm reciproc să profităm de această ocazie.

Dumnezeu Tatăl trăiește, iar El vă va răspunde la rugăciuni pentru a vă oferi ajutorul de care aveți nevoie pentru a-I sluji cum se cuvine. Isus Hristos este Domnul înviat. Aceasta este Biserica Sa. Preoția pe care o dețineți este puterea de a acționa în numele Său în lucrarea Sa de a le sluji copiilor lui Dumnezeu. Pe măsură ce vă dedicați în întregime acestei lucrări, El vă va ajuta să progresați. Vă promit acest lucru în numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, amin. ■

NOTE

1. 1. Matei 5:14–16.
2. Matei 6:1–4.
3. Moise 1:37–39.

Președintele Thomas S. Monson

Întărește-te și îmbărbățează-te

Să avem curajul, cu toții, de a nu ține cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor, de a ne apăra principiile.

Dragi mei frați, cât de minunat este să fii din nou cu dumneavoastră. Mă rog pentru a avea ajutor divin în timp ce folosesc această ocazie pentru a mă adresa dumneavoastră.

În afara celor din acest Centru de conferințe, mai sunt alte mii de deținători ai preoției adunați în capele sau în alte locuri în întreaga lume. Cu toții avem ceva în comun, deoarece ni

s-a dat responsabilitatea de a deține preoția lui Dumnezeu.

Ne aflăm pe Pământ într-o perioadă remarcabilă a istoriei lui. Ocaziile noastre sunt aproape nelimitate și, totuși, avem, de asemenea, de înfruntat o mulțime de încercări, unele fiind specifice perioadei noastre.

Trăim într-o lume în care valorile morale au fost, în mare măsură, date deoparte, în care păcatul este

afișat cu ostentație și în care ispitele care ne abat de la calea strâmtă și îngustă ne înconjoară. Ne confruntăm cu presiuni constante și influențe înșelătoare care distrug ceea ce este decent și încercă să impună filozofiile și practicile superficiale ale unei societăți laice.

Din cauza acestora și a altor încercări, avem în mod constant de luat decizii care ne pot determina destinul. Pentru ca noi să putem lua deciziile corecte, avem nevoie de curaj – curajul de a spune nu când trebuie, curajul de a spune da când trebuie, curajul de a face ceea ce este drept pentru că este drept.

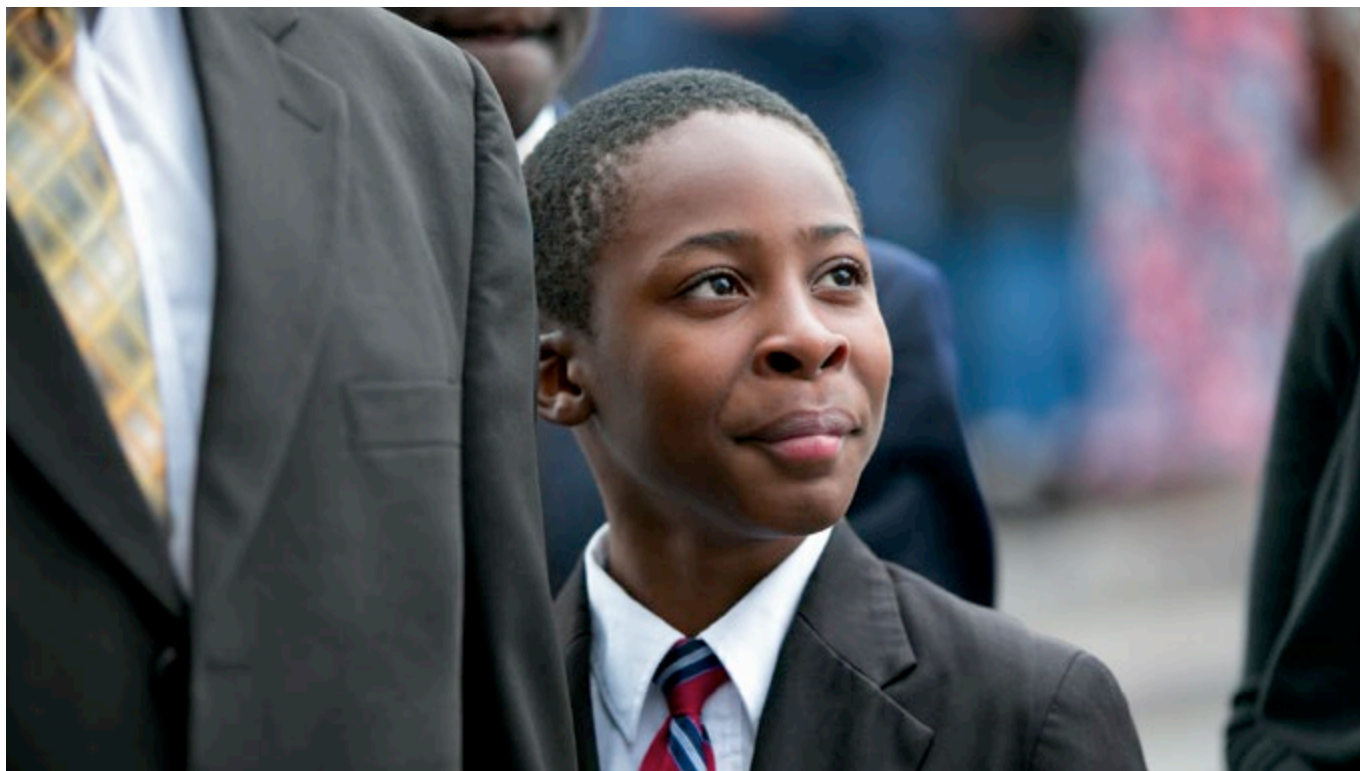
Deoarece acum standardele societății se îndepărtează tot mai mult de valorile și principiile pe care ni le-a dat Domnul, cu siguranță ni se va cere să apărăm lucrurile în care credem. Vom avea curajul să facem acest lucru?

Președintele J. Reuben Clark jr., care a fost membru al Primei Președinții timp de mulți ani, a spus: „Au existat situații în care bărbați despre care se presupunea că au credință... au simțit că, dacă vor depune mărturie despre credința lor, vor fi ridiculizați de colegii lor lipsiți de credință și că trebuie fie să își modifice credința, fie să o explice într-un mod care să-i diminueze importanța sau să o distrugă sau chiar să se prefacă că o resping. Astfel de persoane sunt ipocrite”¹. Niciunul dintre noi nu își dorește să fie numit ipocrit și, totuși, suntem noi reticenți să ne declarăm credința în anumite circumstanțe?

Ne putem ajuta să facem ce este drept dacă ne ducem și participăm la activități în care gândurile noastre sunt influențate în bine și în care Spiritul Domnului se va simți confortabil.

Îmi amintesc că am citit acum ceva timp un sfat pe care un tată l-a dat fiului său când s-a mutat pentru

a merge la o altă școală: „Dacă te vei găsi vreodată într-un loc unde nu ar trebui să fii, pleacă de acolo!” Vă dau același sfat și dumneavoastră: „Dacă vă veți găsi vreodată într-un loc unde nu ar trebui să fiți, plecați de acolo!”

Cu toții trebuie să fim curajoși mereu. În fiecare zi a vieții noastre, avem nevoie de curaj – nu doar în momentele importante, ci, mai des, atunci când luăm decizii sau reacționăm în anumite împrejurări în care ne aflăm. Poetul și romancierul scoțian Robert Louis Stevenson a spus: „În fiecare zi, curajul are câțiva martori. Dar al tău nu este mai puțin nobil deoarece pentru tine nu bat tobe sau mulțimea nu-ți strigă numele”².

Curajul se manifestă în moduri diferite. Autorul creștin Charles Swindoll a scris: „Curajul nu se limitează doar la câmpul de luptă... sau la a prinde cu vitejie un hoț în casa ta. Adevăratele teste de curaj sunt mult mai subtile. Acestea sunt teste personale, precum faptul de a rămâne credincios atunci când nimeni nu se uită... și de a crede atunci când nimeni nu înțelege”³. Aș dori să adaug că acest curaj interior presupune, de asemenea, să facem ce este drept chiar dacă ne este frică, să

ne apărăm crezurile chiar și cu riscul de a fi ridiculizați și de a ne păstra acele crezuri chiar și când suntem amenințați cu pierderea prietenilor și a poziției sociale. Cel care apără cu fermitate ceea ce este drept, trebuie să-și asume riscul de a fi uneori dezaprobat și nepopular.

Când am slujit în Forțele Maritime ale Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, am aflat despre acte de bravură, acte de vitejie și exemple de curaj. Unul pe care nu îl voi uita niciodată a fost curajul tăcut al unui marinar de 18 ani – nu din credința noastră – care nu era prea mândru ca să-și rostească rugăciunile. Din cei 250 de bărbați din companie, el era singurul care în fiecare noapte îngenunchea lângă patul său, uneori în mijlocul zeflemelelor bătaușilor și glumelor necredincioșilor. Cu capul plecat, el se ruga lui Dumnezeu. Niciodată nu a ezitat. Niciodată n-a șovăit. El a avut curaj.

Nu cu mult timp în urmă, am auzit despre exemplul unuia căruia, cu siguranță, îi lipsea curajul interior. O prietenă mi-a spus despre o adunare de împărtășanie spirituală și dătătoare de credință la care ea și soțul ei au

participat în episcopia lor. Un tânăr băiat care deținea oficiul preoției din cadrul Preoției aaronice a atins inimile întregii congregații când a vorbit despre adevărurile Evangheliei și despre bucuria de a ține poruncile. Când a stat la amvon, având un aspect curat și îngrijit în cămașă lui albă și cu cravată, el a depus o mărturie sinceră și emoționantă.

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, când această femeie și soțul ei își părăseau cartierul în mașina lor, ei l-au văzut pe același tânăr băiat care îi inspirase cu doar câteva ore în urmă. Totuși, acum el arăta complet diferit în timp ce mergea pe bordură îmbrăcat în haine neîngrijite – și fumând o țigară. Prietena mea și soțul ei nu numai că au fost foarte dezamăgiți și întristați, dar ei erau, de asemenea, nedumeriți cum putea el să pară, atât de convingător, o anumită persoană la adunarea de împărtășanie și, apoi, atât de repede, să devină o cu totul altă persoană.

Dragi frați, sunteți aceeași persoană indiferent de locul unde vă aflați sau orice ați face – adică persona care Tatăl nostru Cerească dorește să fiți și persona care știți că ar trebui să fiți?

Într-un interviu publicat într-o revistă națională, binecunoscutul baschetbalist american Jabari Parker, care joacă în campionatul universitar și care este membru al Bisericii, a fost rugat să împărtășească cel mai bun sfat pe care l-a primit de la tatăl său. Jabari a răspuns: „[Tatăl meu] a spus: Când nu te vede nimeni fii aceeași persoană care ești când te privesc toți”⁴. Un sfat important, dragi frați, pentru noi toți.

Scripturile noastre sunt pline de exemple legate de tipul de curaj de care avem cu toții nevoie astăzi. Profetul Daniel a dat dovadă de un mare curaj apărând ceea ce el știa că este drept și dovedindu-și curajul rugându-se, deși fusese amenințat că va fi omorât dacă va face acest lucru.⁵

Curajul a caracterizat viața lui Abinadi, lucru dovedit de faptul că era dispus să-și dea viața decât să nege adevărul.⁶

Cine nu este inspirat de viețile celor 2.000 de tineri curajoși ai lui Helaman, care ne-au învățat și au demonstrat că este nevoie de curaj pentru a urma învățăturile părinților, a fi caști și puri?⁷

Poate că fiecare dintre aceste relatări scripturale sunt întrecute de exemplul lui Moroni, care a avut curajul de a stărua în neprihănire până la moarte.⁸

De-a lungul vieții sale, profetul Joseph Smith ne-a oferit numeroase exemple de curaj. Unul dintre cele mai dramatice s-a petrecut când el și alți frați erau legați în lanțuri – imaginați-vă, legați în lanțuri – și ținuți într-o celulă neterminată de lângă

judcătoria din Richmond, Missouri. Parley P. Pratt, care era unul dintre cei ținuți captivi, a scris despre o anumită noapte: „Am stat întinși, ca și cum am fi fost adormiți, până când miezul nopții a trecut, iar urechile și inimile noastre au fost rănite ascultând ore în șir remarcele obscene, înjurăturile îngrozitoare, blasfemiile groaznice și limbajul murdar al paznicilor noștri”.

Vârstnicul Pratt a continuat:

„Am ascultat până când dezgustul, șocul și groaza au devenit atât de mari și spiritul justiției pline de indignare m-a copleșit într-atât încât cu greu m-am putut abține să nu mă ridic în picioare și să nu mustru gărzile; dar [eu] nu i-am spus nimic lui Joseph sau altcuiva, deși eram întins lângă el și știam că el era treaz. Brusc, el a sărit în picioare și a vorbit cu glas de tunet sau ca al leului ce rage, rostind, atât cât îmi pot aminti de bine, următoarele cuvinte:

*«LINIȘTE... În numele lui Isus Hristos vă cert și vă poruncesc să tăceți; nu voi mai suporta niciun alt minut un astfel de limbaj. Încetați o astfel de discuție sau voi, ori eu vom muri ÎN ACEASTĂ CLIPĂ!»*⁹

Așa cum a descris vârstnicul Pratt, Joseph „a stat drept cu o teribilă maiestruozitate”. El era înlănțuit, fără nicio armă și, totuși, el era calm și demn. El s-a uitat la gărzile care tremurau și care se îngrămădeau într-un colț sau se târau la picioarele sale. Acești bărbați aparent de necontrolat l-au implorat să-i ierte și au rămas tăcuți.⁹

Nu toate actele de curaj aduc astfel de rezultate incredibile și imediate, dar, totuși, toate aduc pace în mintea noastră și o cunoaștere a faptului că binele și adevărul au fost apărute.

Este imposibil să rămâneți fideli standardelor voastre când acțiunile voastre se bazează pe opiniile și aprobările mereu schimbătoare ale altora.

Avem nevoie de curajul unui Daniel, Abinadi, Moroni sau Joseph Smith pentru ca noi să ne ținem tare și bine de ceea ce știm că este drept. Ei au avut curajul să facă nu ceea ce a fost ușor, ci ceea ce a fost drept.

Tuturor ne va fi teamă, vom fi ridiculizați și ne vom confrunta cu opoziție. Să avem curajul – cu toții – de a nu ține cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor, de a ne apăra principiile. Curajul, nu compromisul, este cel care ne aduce aprobarea lui Dumnezeu. Curajul devine o virtute puternică și atrăgătoare atunci când este privit nu doar ca disponibilitatea de a muri cu demnitate, ci și, de asemenea, ca hotărârea de a trăi decent. În timp ce înaintăm, străduindu-ne să trăim așa cum ar trebui, vom primi cu siguranță

ajutor de la Domnul și vom putea găsi alinare în cuvintele Sale. Îmi place mult promisiunea Sa consemnată în cartea lui Iosua:

„Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi...

Întărește-te și îmbărbătează-te; nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”.¹⁰

Dragi mei frați, având curajul dat de convingerile noastre, ar trebui să declarăm, ca apostolul Pavel: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos”¹¹. Și, apoi, având același curaj, ar trebui să urmăm sfatul lui Pavel: „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.”¹²

Conflictele distructive încep și se opresc, dar războiul purtat pentru

sufletele oamenilor continuă fără încetare. Asemeni unui sunet de goarnă vine cuvântul Domnului la tine, la mine și la deținători ai preoției de peste tot: „De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința”¹³. Atunci vom fi, așa cum apostolul Petru a declarat, chiar „o preoție împărătească”¹⁴, unită în scop și înzestrată cu putere de sus.¹⁵

Fie ca fiecare dintre noi să plece de aici în această seară cu hotărârea și curajul de a spune, ca și Iov din vechime, „că atâtă vreme cât voi avea... suflare... limba mea nu va spune nimic neadevărat”¹⁶. Mă rog cu umilință ca acest lucru să se întâmple, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. J. Reuben Clark jr., *The Charted Course of the Church in Education*, ediție revizuită (1994), p. 7.
2. Robert Louis Stevenson, citat în Hal Urban, *Choices That Change Lives*, (2006), p. 122.
3. Charles Swindoll, citat în Urban, *Choices That Change Lives*, p. 122.
4. Jabari Parker, în „10 Questions”, revista *Time*, 17 mart. 2014, p. 76.
5. Vezi Daniel 6.
6. Vezi Mosia 11:20; 17:20.
7. Vezi Alma 53:20–21; 56.
8. Vezi Moroni 1–10.
9. Vezi *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. de Parley P. Pratt Jr. (1938), p. 210–211.
10. Iosua 1:5, 9.
11. Romani 1:16.
12. 1 Timotei 4:12.
13. Doctrină și legăminte 107:99.
14. 1 Petru 2:9.
15. Vezi Doctrină și legăminte 105:11.
16. Iov 27:3, 4.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Recunoscători în orice situație

*Nu avem noi motive să fim plini de recunoștință,
indiferent de situațiile în care ne aflăm?*

De-a lungul anilor, am avut ocazia sacră de a întâlni mulți oameni ale căror suferințe păreau să îi fi afectat în mod profund. În aceste momente, i-am ascultat pe frații și surorile mele iubite și am plâns alături de ei din cauza poverile lor. Am reflectat asupra a ceea ce urma să le spun și m-am străduit să aflu cum să îi alin și să îi sprijin în încercările lor.

Adesea, suferința lor este cauzată de ceva care pentru ei pare a fi sfârșitul. Unii se confruntă cu sfârșitul unei relații prețioase, cum ar fi decesul unei persoane iubite sau înstrăinarea de un membru al familiei. Alții au sentimentul că, pentru ei, nu mai există speranță – speranța de a se căsători sau de a avea copii sau de a învinge o boală. Alții își pierd credința în timp ce învățăturile lumeste, confuze și contradictorii, îi ispitesc să pună la îndoială sau chiar să renunțe la ceea ce, cândva, știau că este adevărat.

Mai devreme sau mai târziu, cred că noi toți avem perioade în care lumea noastră se destramă, făcându-ne să ne simțim singuri, frustrați și în derivă.

I se poate întâmpla oricui. Nimeni nu este imun la aceste experiențe.

Putem fi recunoscători

Situația fiecăruia este diferită, iar detaliile fiecărei vieți sunt unice. Cu toate acestea, am învățat că există ceva care poate înlătura amărăciunea din viața noastră. Există un lucru pe care îl putem face pentru ca viața noastră să fie mai bună, mai plină de bucurie, chiar minunată.

Putem fi recunoscători!

Poate părea contrar înțelepciunii lumeste să sugerăm că, cineva care este împovărat de suferințe, trebuie să ofere mulțumiri lui Dumnezeu. Însă, cei care renunță la cupa amărăciunii și ridică în schimb pocalul recunoștinței pot fi vindecați, pot simți pace și pot înțelege.

În calitate de ucenici ai lui Hristos, ni se poruncește să „[fi] mulțumim] Domnului, Dumnezeului [nostru], pentru toate lucrurile”¹, să „[cântăm] Domnului cu mulțumiri”², și să „[ne lăsăm] inima să fie plină de mulțumiri către Dumnezeu”³.

De ce ne poruncește Dumnezeu să fim recunoscători?

Toate poruncile Sale ne sunt date pentru ca noi să primim binecuvântări. Poruncile sunt ocazii pentru ca noi să ne exercităm libertatea de a alege și să primim binecuvântări. Tatăl nostru Ceresc iubitor știe că, dacă alegem să fim recunoscători, vom avea bucurie adevărată și multă fericire.

Să fim recunoscători pentru lucruri

Dar unii ar putea spune: „*Pentru* care lucruri trebuie să fiu recunoscător când lumea mea se destramă?”

Probabil că este greșit să ne concentrăm atenția pe lucrurile *pentru* care suntem recunoscători. Este greu să fim recunoscători dacă recunoștința noastră este proporțională doar cu numărul binecuvântărilor pe care le putem număra. Este adevărat că este important să „[ne numărăm] binecuvântările” – și oricine a încercat să facă acest lucru știe că ele sunt multe – însă nu cred că Domnul Se așteaptă să fim mai puțin recunoscători în perioade de încercare decât în perioade de belșug și confort. De fapt, majoritatea referințelor din scripturi nu fac referire la recunoștință *pentru* lucruri, ci, mai

Autorități generale și oficialități generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hidschorn

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Gerardo Cussé primul consilier	Guy E. Stevenson episcopul care prezidează	Dennis M. Davies al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICA

John S. Tanner primul consilier	Tad R. Callister președinte	Devin G. Durrant al doilea consilier

TINERILE FETE

Carol F. McCorkle primul consilier	Bonnie L. O'Connor președintă	Neill F. Morrison al doilea consilier

OFICIANȚI GENERALI

SOCIETATEA DE ALINARE

Carol M. Stephens prima consilieră	Linda K. Burton președintă	Lynda S. Reeves al doilea consilier

SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean A. Stevens prima consilieră	Rosemary M. Wixom președintă	Cheryl A. Eshlin al doilea consilier

TINERII BAIEȚI

Larry M. Gibson primul consilier	David L. Beck președinte	Randall L. Reid al doilea consilier

Sfinți din zilele din urmă se adună, în locuri din întreaga lume, cu ocazia celei de-a 184-a Conferințe Generale Anuale. Imagini, prezentate în sensul acelor de ceasornic din stânga sus, cu membri și misionari din Viena, Austria; São Paulo, Brazilia; Ciudad de Mexico, Mexic; Ulaanbaatar, Mongolia; Highlands Ranch, Colorado, S.U.A.; Sydney, Australia; Saint Petersburg, Rusia; și Norcross, Georgia, S.U.A.

degrabă, sugerează un sentiment sau o atitudine generală de recunoștință.

Este ușor să fim recunoscători *pentru* lucruri când ne merge bine. Dar ce facem când nu reușim să obținem ceea ce ne dorim?

Îmi permiteți să sugerez ca noi să considerăm recunoștința ca o stare de spirit firească, un fel de viață independent de situația în care ne aflăm? Cu alte cuvinte, sugerez ca în loc să fim „recunoscători *pentru* lucruri”, să ne concentrăm pe a fi „recunoscători în situația *în* care ne aflăm” – indiferent care este aceasta.

Există o povestire veche în care un chelner întreabă un client dacă i-a plăcut mâncarea. Invitatul a răspuns că totul era în regulă, dar că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi servit mai multă pâine. În ziua următoare, când omul a revenit, chelnerul a dublat porția de pâine, oferindu-i patru felii în loc de două, însă omul tot nu era fericit. În ziua următoare, chelnerul a dublat din nou porția de pâine, fără succes.

În a patra zi, chelnerul era foarte hotărât să îl facă fericit pe acel om. Așa că a luat o pâine lungă de trei metri, a tăiat-o în două și, zâmbind, i-a servit-o clientului. Chelnerul abia aștepta reacția celui om.

După ce a servit masa, omul a privit spre el și a spus: „Mâncarea a fost bună, la fel ca de întotdeauna. Dar observ că mi-ai servit din nou doar două felii de pâine”.

Să fim recunoscători în orice situație ne-am afla

Dragi frați și surori, alegerea ne aparține. Putem alege să fim mai puțin recunoscători, din cauza binecuvântărilor care considerăm că ne lipsesc. Sau putem alege să fim ca Nefi, care a fost mereu recunoscător, indiferent de situația în care s-a aflat. Când frații lui l-au legat de corabie – pe care o construiseră pentru a ajunge pe pământul făgăduit – gleznelor și încheieturilor îl dureau atât de tare încât „erau foarte umflate” iar o furtună mare amenința să îl înghită în adâncurile mării. „Cu toate acestea”, a spus Nefi „mi-am înălțat privirea către Dumnezeuul meu și L-am preamărit cât a fost ziua de lungă; și nu am cârtit împotriva Domnului din cauza suferințelor mele”⁴.

Putem alege să fim ca Iov, care părea să aibă totul, dar apoi a pierdut totul. Cu toate acestea, Iov a spus: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce... Domnul

a dat și Domnul a luat – binecuvântat fie numele Domnului!”⁵

Putem alege să fim precum pionierii mormoni, care au continuat să fie recunoscători în timpul călătoriei lor lente și dureroase spre marele Lac Sărat, cântând și dansând și bucurându-se datorită bunătății lui Dumnezeu.⁶ Mulți dintre noi ar fi fost înclinați să se retragă, să se plângă și să fie supărați din cauza dificultății călătoriei.

Putem alege să fim precum profetul Joseph Smith care, în timp ce era prizonier în condițiile mizerabile din închisoarea Liberty, a scris aceste cuvinte inspirate: „Preaiubiții mei frați, să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvăluit”⁷.

Putem alege să fim recunoscători, indiferent de situația în care ne aflăm.

Acest fel de recunoștință o putem simți indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Aceasta este mai puternică decât dezamăgirea, descurajarea și disperarea. Recunoștința înflorește la fel de frumos în peisajul înghețat al iernii precum sub razele însorite ale verii.

Când suntem recunoscători lui Dumnezeu *în* orice situație, putem

simți pace sublimă în mijlocul încercărilor. Când suntem îndurerăți, putem totuși să oferim mulțumiri lui Dumnezeu. Când simțim durere, putem să ne bucurăm datorită ispășirii înfăptuite de Hristos. Când simțim durere amară, putem primi alinarea și pacea influenței divine.

Uneori, noi credem că trebuie să fim recunoscători *după* ce problemele noastre sunt rezolvate, dar aceasta este o perspectivă foarte de greșită. Cât de multe lucruri pierdem în viață dacă așteptăm să iasă curcubeul în loc să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ploaie?

Dacă suntem recunoscători în vremuri de necaz *nu* înseamnă că suntem mulțumiți de situația în care ne aflăm. Acest lucru *înseamnă* că, datorită credinței noastre, noi privim dincolo de provocările cu care ne confruntăm în prezent.

Aceasta este recunoștință pe care nu o rostim, dar pe care o simțim. Este recunoștință care vindecă inima și inspiră mintea.

Raymond, Alberta, Canada

Recunoștința este un act de credință

Să fim recunoscători *în* orice situație este un act de credință. Trebuie să avem încredere în Dumnezeu și speranță în lucruri care nu se văd, dar care sunt adevărate.⁸ Dacă suntem credincioși, noi urmăm exemplul preiubitului nostru Salvator, care a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”⁹.

Adevărata recunoștință este o manifestare a speranței și a mărturiei. O simțim atunci când acceptăm faptul că nu înțelegem întotdeauna încercările vieții, dar avem încredere că, într-o zi, le vom înțelege.

În orice situație, sentimentele noastre de recunoștință sunt alimentate de multele și sacrele adevăruri pe care le *cunoaștem*: că Tatăl nostru a oferit copiilor Lui marele plan al fericirii; că datorită ispășirii Fiului Său, Isus Hristos, noi putem trăi alături de cei dragi pentru totdeauna; că, în cele din urmă, noi vom avea trupuri glorioase, perfecte și nemuritoare, nesupuse bolii sau dizabilității; și că lacrimile noastre de tristețe și pierdere vor fi înlocuite cu foarte multă fericire și bucurie, „o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra”¹⁰.

Probabil că acest fel de mărturie i-a transformat pe apostolii Salvatorului din bărbați temători și plini de îndoială în mesageri curajoși și plini de bucurie

ai Învățătorului. În orele de după răstignirea Sa, ei au fost copleșiți de disperare și mâhnire, neputând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Însă a avut loc un eveniment care a schimbat totul. Domnul li S-a arătat lor și a spus: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt”¹¹.

Când apostolii L-au recunoscut pe Hristos Cel înviat – când au fost martori ai învierii glorioase a Preiubitului lor Salvator – ei s-au schimbat. Nimic nu îi putea împiedica să își îndeplinească misiunea lor. Ei au acceptat plini de curaj și hotărâre tortura, umilința și chiar moartea prin care urmau să treacă datorită mărturiei lor.¹² Nimic nu îi putea împiedica să Îl preamărească și să Îl slujească pe Domnul lor. Ei au schimbat viața oamenilor de pretutindeni. Ei au schimbat lumea.

Nu e nevoie să Îl vedeți pe Salvator, cum L-au văzut apostolii, pentru a trăi aceeași schimbare. Mărturia dumneavoastră despre Hristos, primită prin intermediul Duhului Sfânt, vă poate ajuta să priviți dincolo de finalurile dezamăgitoare din viața muritoare și să vedeți viitorul plin de speranță pe care Mântuitorul lumii l-a pregătit.

Noi nu am fost creați pentru finaluri

Luând în considerare ceea ce cunoaștem cu privire la destinul nostru

etern, este de mirare că, ori de câte ori avem parte de finaluri amare, acestea par a fi de neacceptat pentru noi? Pare să existe ceva în interiorul nostru care se opune finalurilor.

De ce se întâmplă acest lucru? Deoarece suntem de natură eternă. Suntem ființe eterne, copiii ai Dumnezeului Atotputernic, al cărui nume este Fără de Sfârșit¹³ și care promite binecuvântări eterne nenumărate. Finalurile nu sunt destinul nostru.

Cu cât învățăm mai mult despre Evanghelia lui Isus Hristos, cu atât mai mult înțelegem că finalurile de aici, din viața muritoare, nu sunt de fapt finaluri. Ele sunt întreruperi – pauze temporare care, într-o zi, vor părea scurte în comparație cu bucuria eternă care îi așteaptă pe cei credincioși.

Cât de recunoscător sunt Tatălui meu Ceresc pentru că, în planul Său, nu există finaluri adevărate, doar începuturi fără de sfârșit!

Aceia care sunt recunoscători vor fi slăviți

Dragi frați și surori, nu avem noi motive să fim plini de recunoștință, indiferent de situațiile în care ne aflăm?

Avem noi nevoie de mai multe motive pentru a permite inimii noastre să „fie plină de mulțumiri către Dumnezeu”¹⁴?

„Nu avem noi motiv mare să ne bucurăm?”¹⁵

Suntem foarte binecuvântați dacă recunoaștem influența lui Dumnezeu în viața noastră minunată. Recunoștința față de Tatăl nostru din Cer ne lărgeste percepția despre viață și ne oferă o

viziune clară. Ne inspiră să fim umili și să avem empatie față oameni și față de toate creațiile lui Dumnezeu. Recunoștința pune în acțiune toate în-sușirile care ne fac să ne asemănăm cu Hristos! O inimă plină de recunoștință este sursa tuturor celorlalte virtuți.¹⁶

Domnul ne-a promis că cei „care [primesc] toate lucrurile cu recunoștință [vor] fi slăviți; și lucrurile acestui pământ vor fi date [lor] în plus”¹⁷.

Fie ca noi „să [trăim] în recunoștință zilnic”¹⁸ – în special în timpul finalurilor aparent inexplicabile, care sunt parte a vieții muritoare. Fie ca noi să permitem sufletului nostru să fie plin de recunoștință față de Tatăl nostru Ceresc milos. Fie ca noi să exprimăm și să arătăm în mod continuu și constant prin vorbele și faptele noastre recunoștința față de Tatăl nostru din Cer și față de Fiul Său Preaiubit. Aceasta este rugăciunea mea, și vă las mărturia și binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 59:7; vezi, de asemenea, Efeseni 5:20; 1 Tesaloniceni 5:18; Mosia 26:39; Alma 7:23; Doctrină și legăminte 98:1.
2. Psalmii 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Vezi 1 Nefi 18:10–16.
5. Iov 1:21.
6. Pentru exemple ale pionierilor care au continuat să aibă o atitudine optimistă în ciuda dificultăților mari, vezi Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, p. 366–367.
7. Doctrină și legăminte 123:17.
8. Vezi Alma 32:21.
9. Luca 22:42.
10. Luca 6:38.
11. Luca 24:39.
12. Vezi Romani 5:3; 2 Corinteni 4:17; 12:10.
13. Vezi Alma 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Vezi Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, secțiunea 80; citat în Joseph B. Wirthlin, „Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, sept. 2001, p. 8.
17. Doctrină și legăminte 78:19; subliniere adăugată.
18. Alma 34:38.

Vârșnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să urmărim progresul

Noi toți putem fi mai pe deplin implicați în munca misionară prin a ne înlocui teama cu credință adevărată.

În luna septembrie a acestui an, se vor împlini șaiszeci și patru de ani de când m-am întors acasă din misiunea mea în Anglia. La trei zile după ce m-am întors, am participat împreună cu un prieten la un bal de bun venit al noilor studenți la Universitatea Utah. El mi-a povestit despre o studentă frumoasă din anul doi pe nume Barbara Bowen, pe care credea el că trebuia neapărat să o cunosc. Ne-a făcut cunoștință și am început să dansăm.

Din nefericire, acest dans era unul cu întrerupere, ceea ce însemna că puteai dansa cu fata numai până când altcineva te bătea pe umăr și-ți lua locul. Barbara era plină de viață și populară, așa că am reușit să dansez cu ea mai puțin de un minut înainte de a fi întrerupți.

Acest lucru era inacceptabil pentru mine. Cum în misiunea mea fusesem învățat despre importanța urmăririi progresului, am obținut numărul ei de telefon și am sunat-o chiar a doua zi să o invit să iasă cu mine, dar era ocupată cu școala și alte angajamente sociale. Din fericire, am învățat în misiune să fiu perseverent chiar și în fața descurajărilor și, în cele din urmă, am reușit să o fac să accepte o întâlnire cu mine. Și au urmat și alte întâlniri. Cumva, în timpul acelor întâlniri,

am reușit să o conving că eu eram singurul misionar întors din misiune adevărat și viu – cel puțin în ceea ce o privea pe ea. Acum, 64 de ani mai târziu, avem șapte copii, mulți nepoți și strănepoți care reprezintă dovada marelui adevăr și anume că, oricât de bun este mesajul tău, s-ar putea să nu ai șansa să-l transmiți fără o urmărire atentă, persistentă a progresului.

Probabil, din acest motiv, am simțit astăzi că trebuie să continui două dintre mesaje prezentate la conferințe anterioare.

În cadrul conferinței din octombrie 2011, am lansat îndemnul ca noi să ne amintim aceste cuvinte importante rostite de Domnul: „Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile,

chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”¹.

Cu aceste cuvinte, Domnul clarifică faptul că acesta nu este numai un titlu formal, ci, de asemenea, numele care trebuie atribuit Bisericii Sale. Având în vedere declarația clară a Domnului, nu trebuie să facem referire la Biserica folosind niciun alt nume, precum „Biserica mormonă” sau „Biserica SZU”.

Termenul *mormon* poate fi folosit în mod corespunzător în unele contexte pentru a face referire la membrii Bisericii, precum pionierii mormoni sau instituții precum Corul Tabernacolului Mormon. Membrii Bisericii sunt cunoscuți sub numele de mormoni și, în relațiile cu oamenii de alte credințe, putem să ne spunem mormoni, cu condiția să spunem și numele întreg al Bisericii.

Dacă membrii învață să folosească numele corect al Bisericii în relație cu cuvântul *mormon*, acest lucru va scoate în evidență faptul că suntem creștini, membri ai Bisericii Salvatorului.

Frați și surori, haideți să urmărim progresul și să ne dezvoltăm obiceiul de a spune clar că aparținem Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Al doilea mesaj pe care simt că trebuie să-l continui este cel de la

ultima conferință generală, când i-am încurajat pe membri să se roage pentru a fi îndrumați spre cel puțin o persoană căreia să-i adreseze invitația de a învăța despre Evanghelia restaurată până la Crăciun. Mulți membri ai Bisericii mi-au împărtășit câteva experiențe speciale pe care le-au avut drept consecință a faptului că s-au rugat Domnului pentru ocazii misionare.

De exemplu, un fost misionar s-a rugat în mod specific să fie îndrumat către „acea persoană” la a cărei inimă putea ajunge. I-a venit în minte numele unei foste colege de clasă. El i-a scris pe Facebook și a aflat că ea se rugase pentru a ști ce să facă cu viața sa. El a luat din nou legătura cu ea exact în momentul în care ea căuta adevărul și, în decembrie, a fost botezată.

Mi-au fost raportate multe invitații asemănătoare, dar numai câteva persoane au urmărit progresul așa cum a făcut acest frate.

Eu sunt un mare fan al principiului urmăririi progresului. După cum este scris în ghidul pentru misionari, *Predicați Evanghelia Mea*, „a face o invitație fără [a urmări ce se întâmplă în continuare] este ca și cum ați începe o zi fără să o terminați sau ca și cum ați cumpăra un bilet la concert fără să intrați în sală. Fără terminarea acțiunii, angajamentul este [lipsit de valoare]”².

Predicați Evanghelia Mea ne învață nu numai să invităm, ci și să vedem care sunt urmările invitațiilor noastre. Scopul muncii misionare este definit prin „a-i invita pe alții să vină la Hristos ajutându-i să primească Evanghelia restaurată prin credință în Isus Hristos și ispășirea Sa, pocăință, botez, primirea darului Duhului Sfânt și îndurare până la sfârșit”³.

A invita face parte, cu siguranță, din proces. Însă observați că membrii pot face mult mai mult în ceea ce privește munca misionară decât doar

să adreseze invitații oamenilor de a-i asculta pe misionari. Responsabilitatea lor include, de asemenea, urmărirea, alături de misionari, a progresului oamenilor în ceea ce privește cultivarea credinței, motivația de a se pocăi, pregătirea de a face legăminte și îndurarea până la sfârșit.

Acest principiu al urmăririi progresului este ilustrat în cartea Faptele apostolilor:

„Petru și Ioan se suiau împreună la templu...”

Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta templului numită Frumoasa, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în templu.

Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în templu, le-a cerut milostenie.

Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis: «Uită-te la noi!»

Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei.

Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: În numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!».

Aceasta este o invitație profundă din partea unui slujitor al Domnului, nu-i așa? Dar Petru nu s-a oprit aici. Textul scriptural ne povestește că „l-a apucat de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznelile;

dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu”⁴.

Cu alte cuvinte, Petru nu numai că a folosit puterea preoției pe care o deținea și l-a invitat pe bărbat să se ridice și să umble. El, de asemenea, a urmărit progresul invitației sale întinzându-și brațul către bărbat, luându-l de mâna dreaptă, ridicându-l și, apoi, intrând cu el în templu.

Având exemplul lui Petru în minte, permiteți-mi să sugerez că noi toți putem fi mai pe deplin implicați în munca misionară prin a ne înlocui frica cu credință adevărată, invitând pe cineva, cel puțin o dată pe trimestru – sau de patru ori pe an – să fie învățați de misionarii cu timp deplin. Ei sunt pregătiți să predea prin Spirit, fiind sinceri și profund inspirați de

Domnul. Împreună, putem vedea care sunt urmările invitațiilor noastre, îi putem lua pe alții de mână, îi putem înălța spiritual și însoți în călătoria lor spirituală.

Pentru a vă ajuta în acest demers, vă invit pe toți membrii, indiferent de chemarea sau de implicarea dumneavoastră în Biserică, să obțineți un exemplar al ghidului *Predicați Evanghelia Mea*. Acesta este disponibil prin intermediul centrelor noastre de distribuție și, de asemenea, online. Versiunea online poate fi citită și descărcată gratuit. Este un ghid pentru munca misionară – adică este un ghid pentru noi toți. Citiți-l, studiați-l și, apoi, puneți în practică ceea ce învățați pentru a vă ajuta să înțelegeți cum să aduceți suflete la Hristos prin invitații și urmărirea progresului. După cum a spus președintele Thomas S. Monson: „A sosit vremea ca membrii și misionarii să-și unească forțele, să lucreze împreună, să slujească în via Domnului pentru a aduce suflete la El”⁵.

Isus Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!

Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”⁶.

Domnul a răspuns la acea rugăciune în zilele noastre prin faptul că avem cel mai mare număr de misionari cu timp deplin din istoria lumii. Prin acest nou val de lucrători credincioși, Domnul ne-a dat încă o șansă de a-L ajuta în această mare strângere a recoltei de suflete.

Există moduri practice prin care membrii îi pot ajuta și sprijini pe misionarii noștri remarcabili. De exemplu, le puteți spune misionarilor că studiați *Predicați Evanghelia Mea* și îi puteți ruga să vă arate ce învață ei în timp ce studiază acest ghid. Când împărtășiți unii altora aceste lucruri, încrederea dintre membri și misionarii cu timp deplin va crește cu siguranță, așa cum a poruncit Domnul:

„Ci, ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii”⁷.

Și: „Iată, v-am trimis să mărturisiți și să avertizați oamenii și se cuvine ca fiecare om care a fost prevenit să-l avertizeze pe aproapele său”⁸.

Frați și surori, vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă familiile și prietenii misionarilor ar include lucrurile pe care le învață în studiul lor personal al ghidului *Predicați Evanghelia Mea* în scrisorile lor către misionarii cu timp deplin? Vă puteți imagina binecuvântările care se vor revărsa asupra familiilor

când părinții vor ști și vor înțelege mai bine ceea ce fiii și fiicele lor vor studia și propovădui în misiunile lor? Și puteți măcar să vă închipuiți extraordinara revărsare a harului disponibil datorită ispășirii, care va fi al nostru, în mod individual sau colectiv, conform promisiunii Salvatorului oferite tuturor celor care vor depune mărturie invitând suflete să vină la El – și, apoi, urmărind progresul acelor invitații?

„Sunteți binecuvântați”, a spus Domnul prin profetul Joseph Smith, „pentru că mărturia pe care ați depus-o este înscrisă în cer pentru ca îngerii să o poată vedea; și ei se bucură pentru voi și păcatele voastre vă sunt iertate”⁹.

„Pentru că Eu vă voi ierta păcatele voastre cu această poruncă: Să rămâneți fermi... în depunerea mărturiei către toată lumea despre acele lucruri care v-au fost comunicate”¹⁰.

Dacă urmărim progresul, Domnul nu ne va dezamăgi. Am văzut membrii ai Bisericii din întreaga lume care au simțit bucurie de nedescris când, fiind motivați de mărturiile lor, au lansat invitații și au urmărit progresul cu credință. De curând, în timp ce mă aflam în Argentina, i-am încurajat pe membri să invite pe cineva la Biserică înainte de această conferință generală. Un băiat de opt ani, pe nume Joshua, a ascultat și l-a invitat pe prietenul lui cel mai bun și pe familia sa la o zi a porților deschise în episcopia lui din Buenos Aires. Permiteți-mi să vă citesc dintr-o scrisoare pe care tocmai

am primit-o, care explică invitația lui Joshua și felul în care a urmărit progresul, cu credință:

„Din două în două minute, [Joshua] ieșea pe poartă să vadă dacă vin. A spus că știa că [aveau să vină].

Timpul trecea și prietenul lui Joshua încă nu venise, însă Joshua nu s-a dat bătut. El ieșea la poartă din două în două minute, având credință. Era timpul să adunăm lucrurile și să închidem când Joshua a început să sară în sus anunțând: «Au venit! Au venit!» M-am uitat și am văzut întreaga familie apropiindu-se de Biserică. Joshua a ieșit să-i întâmpine și și-a îmbrățișat prietenul. Ei au intrat și, din câte am văzut, le-a plăcut foarte mult ziua porților deschise. Au luat niște pliante și au petrecut mult timp făcând cunoștință cu prieteni noi. A fost minunat să vedem credința acestui băiețel și să știm că și copiii de la Societatea Primară pot fi misionari”¹¹.

Depun mărturia mea că, pe măsură lucrăm împreună, căutându-i pe cei pregătiți, lansând invitații și urmărind progresul cu încredere și credință, vom găsi sute de mii dintre copiii lui Dumnezeu care ni se vor alătura în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Domnul să ne binecuvânteze pe toți în eforturile noastre de a grăbi lucrarea de salvare, mă rog cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 115:4.
2. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* [2004], p. 216.
3. *Predicați Evanghelia Mea*, p. 1.
4. Faptele Apostolilor 3:1–8; subliniere adăugată.
5. Thomas S. Monson, „Bine ați venit la conferință”, *Liahona*, nov. 2013, p. 4.
6. Matei 9:37–38.
7. Doctrină și legăminte 1:20.
8. Doctrină și legăminte 88:81.
9. Doctrină și legăminte 62:3.
10. Doctrină și legăminte 84:61.
11. Scrisoare personală, 10 martie 2014.

Jean A. Stevens

prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

„Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine”

Când ajungem să avem o credință și o încredere mai mari în Domnul, putem beneficia de puterea Sa de a ne binecuvânta și a ne izbăvi.

Puține sentimente se pot compara cu sentimentele tandre pe care le ai când devii părinte. Nimic nu este mai plăcut decât primirea unui bebeluș drag, direct din cer. Unul dintre frații mei a trăit acest sentiment într-un mod foarte emoționant. Primul său fiu s-a născut prematur și cântărea doar 1,3 kg. Hunter și-a petrecut primele două luni de viață în unitatea de terapie intensivă neonatală a spitalului. Acele luni au reprezentat o perioadă foarte delicată pentru toți membrii familiei în timp ce speram și ceream ajutorul Domnului.

Micuțul Hunter era atât de neajutorat. Se străduia să dobândească tăria necesară pentru a trăi. Mâna puternică a tatălui său iubitor se întindea adesea spre mânuța micuțului său fiu pentru a-și încuraja copilașul vulnerabil.

Și așa este în cazul tuturor copiilor lui Dumnezeu. Tatăl nostru din Cer Își întinde mâna către fiecare dintre noi oferindu-ne dragostea Sa infinită. El are putere asupra tuturor lucrurilor și dorește să ne ajute să învățăm, să creștem și să ne întoarcem în prezența Lui. Aceasta definește scopul Tatălui

nostru, „[de a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului”¹.

Când ajungem să avem o credință și o încredere mai mari în Domnul, putem beneficia de puterea Sa de a ne binecuvânta și a ne izbăvi.

Cartea lui Mormon întretese în paginile ei acest subiect deosebit cu privire la puterea Domnului de a-i izbăvi pe copiii Săi. Nefi a abordat-o chiar în primul capitol al cărții. În versetul 20, citim: „Iată, eu, Nefi, vă voi arăta că îndurarea blândă a Domnului este asupra tuturor celor pe care El i-a ales, datorită credinței lor pentru a-i întări, astfel încât să aibă puterea izbăvirii”².

În urmă cu mulți ani, am ajuns să cunosc într-un mod foarte personal adevărurile exprimate în acest verset. Am ajuns să știu cât de aproape chiar este Tatăl nostru din Cer și cât de mult El dorește să ne ajute.

Într-o seară, în timp ce se întuneca, conduceam mașina în care se aflau și copiii mei, iar la un moment dat am văzut un băiat care mergea de-a lungul aceluia drum izolat. După ce l-am depășit, am simțit un îndemn clar că trebuia să mă întorc și să-l ajut. Însă, fiind îngrijorată de faptul că el

s-ar putea speria că un străin se oprea cu mașina lângă el în întuneric, am condus mai departe. Îndemnul puternic a revenit împreună cu următoarele cuvinte în mintea mea: „Du-te și ajută-l pe acel băiat!”.

Am întors mașina, m-am dus la el și l-am întrebat: „Ai nevoie de ajutor? Am simțit că trebuie să te ajut”.

El s-a îndreptat către noi și, cu lacrimi în ochi, a spus: „Puteți să mă ajutați? M-am rugat ca cineva să mă ajute”.

Rugăciunea lui pentru a primi ajutor și-a primit răspunsul prin inspirația pe care eu am primit-o. Această experiență prin care am primit o îndrumare atât de clară de la Spirit a lăsat o amprentă care nu poate fi ștearsă din inima mea.

Și, acum, după 25 de ani și printr-o mare îndurare a Domnului, am reluat, pentru prima dată, legătura cu acel băiat în urmă cu doar câteva luni. Am descoperit că acea experiență nu este doar povestea mea, ci și a lui. Deric Nance este, acum, tată și are propria-i familie. Nici el nu a uitat niciodată acea experiență. Ne-a ajutat să stabilim temelia credinței că Dumnezeu ne aude și ne răspunde la rugăciuni. Amândoi am folosit-o pentru a ne învăța copiii că Dumnezeu veghează asupra noastră. Nu suntem singuri.

În acea seară, Deric rămăsese, după orele de la școală, la o activitate și pierduse ultimul autobuz. Fiind adolescent, a crezut că putea să ajungă pe jos acasă și, astfel, a început să meargă.

Trecuse deja o oră și jumătate de când pornise pe jos pe acel drum izolat. Mai avea destui kilometri de mers până acasă și, pentru că încă nu zărea nicio casă, începuse să se teamă. Intrând în panică, s-a dus după o grămadă de pietriș, a îngenuncheat și a cerut ajutorul Tatălui Ceresc. La doar câteva minute după ce Deric a revenit

pe șosea, eu am oprit pentru a-i oferi ajutorul pentru care se rugase.

Și, acum, după toți acești ani, Deric cugetă: „Domnul știa de mine, un băiat slab și fără prea multă experiență. Și, în pofida tuturor celorlalte lucruri care se întâmplau în lume, El era conștient de situația mea și mă iubea atât de mult încât mi-a trimis ajutor. Domnul mi-a răspuns de multe ori la rugăciuni de la momentul în care mă aflam pe acel drum izolat. Răspunsurile Sale nu sunt întotdeauna atât de rapide și de clare, însă faptul că El știe de mine este, astăzi, tot atât de evident precum a fost în acea seară aparte. De fiecare dată când mă simt copleșit de griile lumii, știu că El are întotdeauna un plan prin care să mă aducă din nou în siguranță acasă”.

Așa cum a spus și Deric, nu toate rugăciunile își primesc atât de repede răspunsul. Însă, Tatăl nostru ne cunoaște cu adevărat și chiar ne aude implorările din inimă. El înfăptuiește miracolele Sale, pe rând, rugăciune după rugăciune, persoană după persoană.

Putem avea încredere că El ne va ajuta, nu neapărat așa cum ne dorim, ci

în modul care ne va ajuta cel mai mult să creștem. Acceptarea voii Sale poate fi ceva dificil, dar esențial în procesul nostru de a deveni ca El și de a avea parte de pacea pe care El ne-o oferă.

Putem ajunge să simțim ceea ce C. S. Lewis a descris: „Mă rog pentru că nu mă pot ajuta singur... Mă rog pentru că simt nevoia mereu, de când mă trezesc și până când adorm. Acest lucru nu-L schimbă pe Dumnezeu, ci pe mine”³.

În scripturi, sunt multe relatări despre cei care și-au pus încrederea în Domnul și care au fost ajutați și izbăviți de El. Gândiți-vă la tânărul David care a scăpat de moartea sigură pe care i-o pregătea Goliat, bizuindu-se pe Domnul. Gândiți-vă la Nefi, ale cărui rugăciuni pline de credință adresate lui Dumnezeu l-au scăpat de frații săi care căutau să-i ia viața. Amintiți-vă de Joseph Smith, care a căutat, prin intermediul rugăciunii, ajutorul Domnului. El a fost izbăvit de puterea întunericului și a primit un răspuns miraculos. Fiecare dintre cei menționați a avut de-a face cu încercări reale și dificile. Fiecare a acționat cu credință și și-a pus încrederea în Domnul. Fiecare a avut parte de ajutorul Său. Și, inclusiv în zilele noastre, puterea și dragostea lui Dumnezeu sunt prezente în viața copiilor Săi.

Am văzut acest lucru, recent, în viața plină de credință a sfinților din Zimbabwe și Botswana. În cadrul unei adunări de post și mărturii dintr-o mică ramură, m-am simțit umilă și inspirată de mărturiile împărtășite de numeroși membri – copii, tineri și adulți deopotrivă. Fiecare a exprimat o credință puternică în Domnul Isus Hristos. Având parte de provocări și trăind în împrejurări dificile, ei își pun, în fiecare zi, încrederea în Dumnezeu. Ei recunosc mâna Sa în viața lor și, adesea, fac cunoscut acest

lucru folosind expresia: „Îi sunt foarte recunoscător sau recunoscătoare lui Dumnezeu”.

În urmă cu mai mulți ani, o familie credincioasă le-a exemplificat membrilor episcopiei noastre aceeași încredere în Domnul. Arn și Venita Gatrell duceau o viață fericită când, pe neașteptate, Arn a fost diagnosticat cu cancer agresiv. Rezultatele analizelor erau devastatoare – mai avea doar câteva săptămâni de trăit. Membrii familiei doreau să se mai adune împreună pentru o ultimă dată. Așadar, toți copiii s-au adunat, unii dintre ei locuind foarte departe. Aveau doar 48 de ore prețioase pe care să le petreacă împreună. Membrii familiei Gatrell au ales cu grijă ceea ce conta cel mai mult pentru ei – o poză de familie, o cină în familie și o sesiune în Templul Salt Lake. Venita a spus: „Momentul ieșirii din templu avea să fie ultimul de acest gen pe care l-am avut împreună în această viață”.

Însă au plecat având asigurarea că vor avea mult mai mult timp împreună decât timpul acestei vieți. Datorită legămintelor sacre făcute în templu, ei cred în promisiunile lui Dumnezeu. Ei pot fi împreună pentru totdeauna.

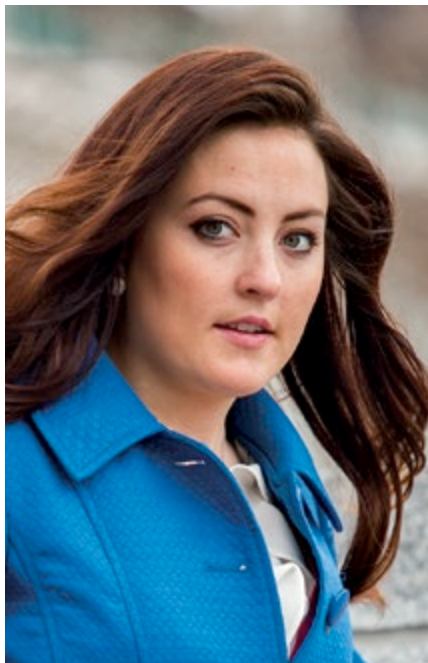
Următoarele două luni au fost pline de binecuvântări mult prea numeroase pentru a fi menționate. Credința și încrederea în Domnul demonstrate de Arn și Venita deveneau mai puternice, după cum reiese din cuvintele Venitei: „Am fost susținută. Am învățat că poți avea pace și în mijlocul zburciorului sufletesc. Știam că Domnul veghea asupra noastră. Dacă te încrezi în Domnul, poți cu adevărat să învingi toate provocările vieții”.

Una dintre fiicele lor a adăugat: „I-am urmărit pe părinții noștri și le-am văzut exemplul. Am văzut credința lor și cum au gestionat-o. Nu aș fi cerut niciodată să am parte

de această încercare, însă nu aș renunța niciodată la ea. Am simțit din plin dragostea lui Dumnezeu”.

Desigur, decesul lui Arn nu a fost rezultatul sperat de cei din familia Gatrell. Dar criza lor nu a fost una a credinței. Evanghelia lui Isus Hristos nu este o listă cu lucruri pe care trebuie să le facem; dimpotrivă, ea este vie în inima noastră. Evanghelia „nu este o povară; din contră, ne ușurează poverile”⁴. Ne ajută să ne biruim încercările. I-a ajutat pe membrii familiei Gatrell. Ei au avut parte de liniște în mijlocul furtunii. Ei au fost fideli unul față de celălalt și față de legămintele din templu pe care le-au făcut și le-au

ținut. Ei și-au sporit abilitatea de a se încrede în Domnul și au fost întăriți de credința lor în Isus Hristos și în puterea Lui ispășitoare.

Oriunde ne-am afla pe calea uceniciei, indiferent care ar fi grijile și încercările noastre, nu suntem singuri. Nu sunteți uitați. Asemenea lui Deric, sfinților din Africa și familiei Gatrell, putem alege să cerem ajutorul lui Dumnezeu atunci când avem nevoie. Ne putem înfrunta încercările rugându-ne și punându-ne încrederea în Domnul. Și, în timpul acestui proces, devenim mai asemănători Lui.

Vorbindu-ne fiecăruia în parte, Domnul spune: „Nu te teme... Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc; tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”⁵.

Vă împărtășesc mărturia mea umilă, dar sigură, că Dumnezeu, Tatăl nostru, ne cunoaște pe fiecare în parte și dorește să ne ajute. Prin intermediul Preaiubitului Său Fiu, Isus Hristos, noi putem birui provocările acestei lumi și putem ajunge, în siguranță, acasă. Mă rog ca noi să avem credința de a ne încrede în El, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:39.
2. 1 Nefi 1:20.
3. Cuvinte ale personajului lui C. S. Lewis descris în William Nicholson, *Shadowlands* (1989), p. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), p. 88.
5. Isaia 41:10.

Episcopul Gary E. Stevenson
episcopul care prezidează

Cele patru minute

Miracolul ispășirii poate îndepărta imperfecțiunile din performanțele noastre.

Recentele Jocuri Olimpice de iarnă au captivat lumea când atleți reprezentând 89 de țări au concurat în 98 de probe sportive diferite. Este de remarcat că 10 dintre acești atleți sunt membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, 3 dintre aceștia câștigând medalii, după cum s-a subliniat recent în *Church News*: Christopher Fogt, Noelle Pikus-Pace și Torah Bright.¹ Le transmitem felicitările noastre, lor și tuturor atleților care au concurat. Bravo!

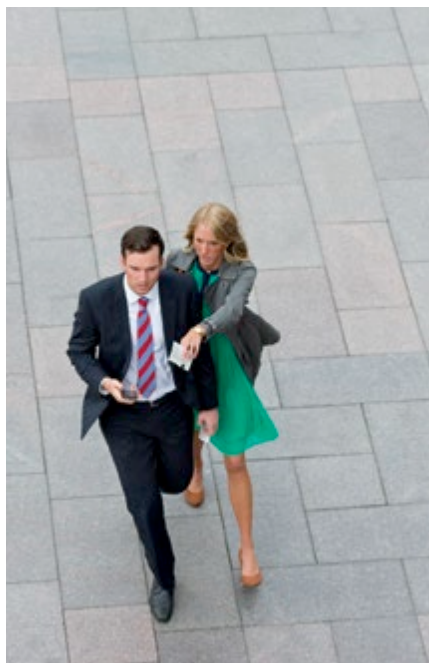
În această dimineață, vorbesc despre aceste jocuri, îndreptându-mi gândurile către tinerii băieți, tinerile fete și tinerii adulți necăsătoriți – voi care sunteți la vârsta decisivă când se stabilește cursul vieții voastre. Simt că este important să mă adresez vouă.

Pentru ca să înțelegeți această importanță, vă împărtășesc mai întâi povestea lui Noelle Pikus-Pace, una dintre acei atleți sfinți din zilele din urmă. În proba lui Noelle, de skeleton, atleții își iau avânt, aleargă cu mare viteză și apoi fac un salt cu capul înainte pe o sanie mică. Cu fața la o distanță foarte mică de pământ, ei aleargă pe un drum de gheață șerpuit la viteze ce depășesc 145 km pe oră.

De remarcat, anii de antrenament și exercițiile pentru îmbunătățirea

condiției fizice vor fi considerați fie un succes, fie o dezamăgire în funcție de ceea ce se întâmplă într-un interval de patru ture de 60 de secunde.

Visurile lui Noelle de la Olimpiada din anul 2006 au fost spulberate când în urma unui accident teribil a rămas cu un picior rupt. La Jocurile Olimpice din anul 2010 visurile ei s-au spulberat din nou când doar o zecime de secundă au ținut-o departe de podiumul medalțiilor.²

Vă puteți imagina îngrijorarea pe care a simțit-o în timp ce aștepta să înceapă prima ei cursă la jocurile olimpice din 2014? Ani de pregătire urmau să se rezume la doar câteva momente. Patru minute în total. Ea petrecuse ani de zile pregătindu-se pentru aceste patru minute și, după aceea, urma să petreacă o viață întreagă reflectând la ele.

Rundele finale ale lui Noelle au fost aproape perfecte. Nu vom uita niciodată săritura ei în tribune pentru a-și îmbrățișa familia după ce a trecut linia de sosire, exclamând: „Am reușit!” Anii de pregătire fuseseră răsplătiți. Am văzut medalionul de Tânără Fată în jurul gâtului ei când medalia de argint a fost plasată lângă el.³

Poate pare nedrept că toate visele lui Noelle cu privire la olimpiadă au depins de ceea ce a făcut în doar patru minute scurte. Dar ea știa acest lucru și de aceea ea s-a pregătit cu multă sârguință. Ea a simțit măreția și importanța celor patru minute și ceea ce aveau să însemne ele pentru restul vieții ei.

Ne amintim, de asemenea, de Christopher Fogt, un membru al echipei care a câștigat medalia de bronz la cursa de bob pentru patru persoane. Deși putea să renunțe după accidentul crunt de la Olimpiada din anul 2010, el a ales să persevereze. După o cursă fantastică, salvatoare, el a câștigat premiul pe care l-a căutat cu sârguință.⁴

Acum, gândiți-vă în ce mod calea dumneavoastră spre viața eternă este similară cu performanța de patru minute a acestor atleți. Sunteți o ființă eternă. Înainte de a vă naște, ați existat ca spirit. În prezența unui Tată Ceresc iubitor, v-ați antrenat și v-ați pregătit pentru ocazia de a veni pe pământ pentru un scurt timp și de a vă îndeplini bine sarcinile. Această viață reprezintă cele patru minute pe care le aveți la dispoziție. În timp ce

sunteți aici, faptele dumneavoastră vor determina dacă veți câștiga premiul vieții eterne. Profetul Amulec a spus: „Căci iată, această viață este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu; da, iată, ziua acestei vieți este ziua în care... trebuie să [vă faceți] muncile [dumneavoastră]”⁵.

Într-un sens, cele patru minute pe care le aveți au început deja. Ceasul a început să ticăie. Cuvintele apostolului Pavel par să se potrivească: „Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul!”⁶.

În același mod în care unii pași sunt esențiali în scurta executare a unui atlet olimpic – sărituri sau manevre pentru patinatori sau snow-boarderi, modul de a lua cotiturile în proba de bob sau schiul rapid printre jaloanele de pe panta de coborâre la o cursă de slalom – tot așa în viața noastră sunt unele lucruri care sunt absolut esențiale – puncte de control care ne ajută să avansăm în obținerea performanței noastre pe pământ. Acești factori spirituali sunt rânduilele esențiale ale Evangheliei date de Dumnezeu: botezul, primirea Duhului Sfânt, rânduiri la preoție, rânduiri în templu și luarea din împărțășanie în fiecare săptămână.

„Puterea divinității se manifestă în [aceste rânduiri]”⁷.

Și în același mod în care disciplina antrenamentului pregătește și califică un atlet să ajungă la performanțele cele mai înalte în sportul lui, ținerea poruncilor vă va califica să primiți aceste rânduiri de salvare.

Înțelegeți care este importanța?

Tinerii mei prieteni, oriunde sunteți în cele „patru minute” ale voastre, vă îndemn să meditați: „Care-i pasul următor pe care trebuie să-l fac pentru a fi sigur că voi primi medalia?”. Poate în timpul acestei conferințe Spiritul v-a șoptit ce-ar putea să fie necesar: să vă pregătiți mai hotărât pentru o rânduială

în viitor sau să primiți o rânduială care ar fi trebuit să o primiți cu mult timp în urmă. Oricare ar fi aceasta, acționați acum. Nu așteptați. Cele patru minute vor trece repede și veți avea toată eternitatea să vă gândiți la ceea ce ați făcut în această viață muritoare.⁸

Autodisciplina este necesară. Rugăciunea zilnică, studiul scripturilor și prezența la Biserică trebuie să constituie baza antrenamentului vostru. Este necesar un model constant de supunere față de porunci, de ținere a legămintelor pe care le-ați făcut și de urmare a standardelor Domnului care se găsesc în *Pentru întărirea tineretului*.

Poate vă dați seama de unele lucruri din viața voastră care amenință să încetinească sau să oprească progresul vostru spiritual. Dacă este așa, urmați acest sfat din scripturi: „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea”⁹.

Nu este încă prea târziu să ne pocăim. Dar poate fi în curând, deoarece nimeni nu știe cu adevărat când vi se vor termina cele patru minute.

Ați putea gândi: „Deja mi-am ratat șansa. Cele patru minute ale mele sunt deja un dezastru. Mai bine aș renunța”. Dacă gândiți astfel, încetați și numai gândiți niciodată în acest fel. Miracolul ispășirii poate îndepărta imperfecțiunile din performanțele noastre. După cum ne-a învățat vârstnicul Jeffrey R. Holland:

„Celor [care] ... încă mai ezitați ... vă mărturisesc despre puterea revigorantă a dragostei lui Dumnezeu și despre miracolul harului Său...

Niciodată nu este prea târziu atâta timp cât Stăpânul... spune că a mai rămas timp... Nu amânați”¹⁰.

Amintiți-vă, nu sunteți singuri. Salvatorul a promis că nu vă va lăsa fără ajutor.¹¹ De asemenea, aveți familie, prieteni și conducători care vă încurajează.

Deși m-am adresat către tinerii din Biserică, părinților și bunicilor le spun următoarele lucruri:

Recent, vârstnicul David A. Bednar a descris un mod simplu de evaluare a familiei pentru a marca progresul pe cărarea legămintelor prin rânduilele esențiale. Este nevoie doar de o foaie

de hârtie cu două coloane: „nume” și „planul pentru rânduiala următoare sau rânduiala necesară”. Recent, am făcut acest lucru, listând fiecare membru al familiei. Printre ei, am notat un nepot nou născut, care trebuia binecuvântat în curând; un nepot în vârstă de șase ani, a cărui pregătire pentru botez era esențială și un fiu care împlinea optsprezece ani și a cărui pregătire pentru preoție și înzestrare în templu se apropia. Toți cei înscriși pe listă aveau nevoie de rânduiala împărțășaniei. Acest exercițiu simplu m-a ajutat pe mine și Lesa în îndeplinirea rolului nostru de a-l ajuta pe fiecare membru al familiei noastre de-a lungul cărării legământului având un plan de măsuri pentru fiecare dintre ei. Aceasta poate fi o idee bună pentru dumneavoastră, care va duce la discuții în familie, lecții în cadrul serilor în familie, pregătire și chiar invitații la rânduielele esențiale în familia dumneavoastră.¹²

Ca schior și snow-boarder, am fost profund impresionat de cele „patru minute” ale performanței atletei australiene la snow-board, Torah Bright, sfântă din zilele din urmă, câștigătoare medaliei de argint la proba de half-pipe. Ea a fascinat lumea când a încheiat proba fără nicio eroare culminând cu rodeo 720 în sens invers.

Totuși, mai impresionant și mai surprinzător pentru public a fost modul în care ea a încurajat-o pe concurenta ei în acea probă demonstrând o dragoste asemănătoare celei a lui Hristos. Ea a observat că cea care concura la snowboard, americanca Kelly Clark, avusese o primă rundă slabă în proba finală și părea nervoasă înaintea celei de a doua rundă. „M-a îmbrățișat”, își amintește Clark. „Ea m-a ținut până când, în cele din urmă, m-am calmat și m-am relaxat. A fost plăcut să primesc o îmbrățișare de la o prietenă”. Kelly Clark avea să i se alăture lui Torah, mai târziu, pe podiumul câștigătoarelor fiind medaliată cu bronz.

Întrebată despre acest act neobișnuit de bunătate față de adversara sa, care ar fi putut să o coste medalia ei de argint, Torah a răspuns simplu: „Eu sunt o concurentă – vreau să fac tot ceea ce este posibil – dar vreau ca și colegile mele adversare să facă tot ceea ce este posibil”¹³.

Amintindu-vă acest lucru, este cineva care are nevoie de încurajarea voastră, un membru al familiei, un prieten, un coleg sau un membru al cvorumului? Cum îi puteți ajuta în cele patru minute ale lor?

Dragi prieteni, sunteți în mijlocul unei călătorii captivante. Din unele

puncte de vedere, participați la o probă de half-pipe sau sanie rapidă și poate fi greu să executați cu succes ceea ce este necesar. Dar, amintiți-vă, ați fost pregătiți pentru acest timp. Acesta este momentul să acționați. Acestea sunt cele patru minute pe care le aveți la dispoziție. Acum este timpul!

Îmi exprim completa mea încredere în capacitatea voastră. Îl aveți pe Salvatorul lumii care este de partea voastră. Dacă veți cere ajutorul Lui și veți urma îndrumările Sale, cum ați putea să nu reușiți?

Închei cu mărturia mea despre binecuvântarea de a avea un profet în viață, președintele Thomas S. Monson, și despre Isus Hristos și rolul Său de Salvator și Mântuitor. În numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Christine Rappleye, „Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games”, <http://www.deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html>.
2. Vezi Christine Rappleye, „Mormons in the Olympics”.
3. Vezi Sarah Petersen, „Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics”, deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Vezi Amy Donaldson, „Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success”, deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Alma 34:32.
6. Vezi 1 Corinteni 9:24.
7. Doctrină și legăminte 84:20.
8. Vezi Alma 34:31–33.
9. Evrei 12:1.
10. Jeffrey R. Holland, „Lucrătorii viei”, *Liahona*, mai 2012, p. 33.
11. Vezi Ioan 14:18.
12. David A. Bednar, conversație cu autorul.
13. Vidya Rao, „Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze”, today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

Vărstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință

Poverile unice din viața fiecăruia dintre noi ne ajută să ne încredem în meritele, mila și harul lui Mesia cel Sfânt.

Am un prieten apropiat care, la începutul căsătoriei sale, era sigur că el și familia lui aveau nevoie de o camionetă cu tracțiune integrală. Soția lui era sigură că el nu avea nevoie, ci doar își dorea o mașină nouă. Glumele pe acest subiect au dus la o discuție cu privire la avantajele și dezavantajele achiziționării unei camionete.

„Draga mea, avem nevoie de o camionetă.”

Ea l-a întrebat: „De ce crezi că avem nevoie de o camionetă nouă?”

El i-a oferit ceea ce a crezut că era răspunsul perfect: „Dacă am avea nevoie de lapte pentru copiii noștri în timpul unei furtuni violente și singurul mod de a ajunge la magazin ar fi cu camioneta?”

Soția i-a răspuns zâmbind: „Dacă vom cumpăra o camionetă nouă, nu vom avea bani și pentru lapte, așadar de ce să ne îngrijorăm că nu vom ajunge la magazin în caz de urgență!”

Au continuat să se sfătuiască și, în cele din urmă, au hotărât să cumpere

camioneta. La scurt timp după achiziționarea noului autoturism, prietenul meu a vrut să demonstreze cât este de util și să-și justifice motivele pentru cumpărarea lui. Așa că s-a hotărât să taie și să transporte niște lemne de foc pentru casă. Era toamnă și, în munții de unde avea de gând să taie lemnele, zăpada căzuse deja. Pe măsură ce înainta pe munte, zăpada era din ce în ce mai mare. Prietenul meu și-a dat seama că era riscant să conducă pe drumul acela alunecos dar, având mare încredere în noua sa camionetă, și-a continuat drumul.

Din păcate, prietenul meu a mers prea departe pe drumul înzăpezit. Când a virat camioneta spre marginea locului în care dorea să taie lemne, s-a împotmolit. Toate cele patru roți ale camionetei s-au învârtit în gol în zăpadă. Și-a dat seama imediat că nu știa cum să iasă din această situație primejdioasă. Era stânjenit și îngrijorat.

Prietenul meu a hotărât: „Ei bine, nu voi sta cu mâinile-n sân”. A ieșit din mașină și a început să taie lemne. A

umplut partea din spate a camionetei cu încărcătura grea. Apoi, prietenul meu și-a spus că avea să mai încerce încă o dată să iasă din zăpadă. Când a pornit motorul și a apăsat pe accelerație, a putut să înainteze câțiva centimetri. Ușor, camioneta a ieșit din zăpadă și a revenit pe drum. Putea în sfârșit să se întoarcă acasă, fericit și plin de umilință.

Povara noastră personală

Mă rog ca Spiritul Sfânt să mă ajute să subliniez lecțiile vitale pe care le putem învăța din această istorisire despre prietenul meu, camionetă și lemne. Încărcătura a fost soluția! Încărcătura de lemne a fost cea care asigurat tracțiunea necesară pentru ca el să iasă din zăpadă, să se întoarcă pe drum și să înainteze. Încărcătura a fost

cea care l-a ajutat să se întoarcă la familia și căminul său.

Fiecare dintre noi poartă o povară. Povara noastră personală este formată din cerințe și ocazii, obligații și privilegii, tristeți și binecuvântări, opțiuni și limitări. Când ne evaluăm povara periodic, există două întrebări pe care este bine să ni le adresăm: „Povara pe care o port produce tracțiunea spirituală necesară pentru ca eu să înaintez cu credință în Hristos pe cărarea cea strâmtă și îngustă și să evit să mă împotmolesc? Povara pe care o port creează suficientă tracțiune spirituală pentru ca eu să mă întorc, în cele din urmă, acasă la Tatăl Ceresc?”

Uneori, credem, în mod greșit, că suntem fericiți atunci când nu avem poveri. Dar purtarea unei poveri este parte necesară și esențială a planului fericirii. Deoarece povara noastră individuală trebuie să genereze tracțiune spirituală, trebuie să avem grijă să nu includem în viața noastră atât de multe lucruri drăguțe, dar care nu sunt necesare și care ne distrag atenția de la lucrurile care contează cu adevărat.

Puterea ispășirii

Salvatorul a spus:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.

Luăți jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina mea este ușoară” (Matei 11:28–30).

Un jug este o bârnă din lemn, pusă de obicei între doi boi sau alte două animale, care le ajută să tragă împreună o încărcătură. Un jug le așează pe animale unul lângă altul pentru a se putea mișca împreună și a îndeplini o sarcină.

Gândiți-vă la invitația personală unică a Domnului: „luăți jugul Meu asupra voastră”. Când facem și ținem legăminte sfinte, acest lucru ne înjugă la și cu Domnul Isus Hristos. În realitate, Salvatorul ne invită să ne încredem în El și să tragem împreună cu El, deși eforturile noastre cele mai bune sunt mici și nu pot fi comparate cu ale Lui. Pe măsură ce avem încredere în El și tragem poverile noastre împreună cu El în timpul călătoriei prin viața muritoare, jugul Său este cu adevărat bun și sarcina Sa este ușoară.

Nu suntem niciodată singuri și nici nu trebuie să fim. Putem înainta în viețile noastre de zi cu zi având ajutor ceresc. Prin ispășirea Salvatorului, putem primi capacitate și tărie „dincolo de capacitatea noastră” („Doamne,

Îți voi urma calea”, *Imnuri*, no. 138). După cum a declarat Domnul: „De aceea, continuați călătoria voastră și inima voastră să se bucure, pentru că, iată, luați aminte, Eu sunt cu voi până la sfârșit” (D&L 100:12).

Gândiți-vă la exemplul din Cartea lui Mormon când Amulon i-a persecutat pe Alma și poporul său. Glasul Domnului a venit asupra acestor ucenici în timpul suferinței lor și le-a spus: „Ridicați-vă capul și fiți mângâiați, căci Eu cunosc legământul pe care voi l-ați făcut cu Mine; și Eu voi face un legământ cu poporul Meu și îl voi elibera pe el din sclavie” (Mosia 24:13).

Observați că la baza legămintelor stă promisiunea eliberării. Legămintele primite și respectate cu integritate și rânduilele înfăptuite prin autoritatea preoției corespunzătoare sunt necesare pentru a primi toate binecuvântările disponibile prin ispășirea lui Isus Hristos. Deoarece puterea divinității se manifestă în rânduilele preoției asupra bărbaților și femeilor în trup, inclusiv binecuvântările ispășirii (vezi D&L 84:20–21).

Amintiți-vă de declarația Salvatorului: „Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:30), în timp ce ne gândim la următorul verset din istorisirea lui Alma și a poporului său.

„Și Eu, de asemenea, voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre” (Mosia 24:14).

Mulți dintre noi ar putea crede că acest verset sugerează faptul că o povară va fi brusc și permanent îndepărtată. Următorul verset descrie felul în care povara a fost făcută ușoară.

„Și acum, s-a întâmplat că poveștile care erau puse asupra lui Alma și a fraților săi s-au făcut ușoare; da, *Domnul i-a întărit pe ei* pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului” (Mosia 24:15; subliniere adăugată).

Provocările și greutățile oamenilor nu au fost înlăturate imediat. Dar Alma și ucenicii săi au fost întăriți, iar capacitatea lor crescută a făcut ca poverile să fie mai ușoare. Acești oameni buni au primit putere prin ispășire pentru *a acționa* prin ei înșiși (vezi D&L 58:26–29) și pentru *a influența* împrejurările în care se aflau. Și, „în puterea Domnului” (Cuvintele lui Mormon 1:14; Mosia 9:17; 10:10; Alma 20:4),

Alma și poporul său au fost îndrumați spre siguranță în țara lui Zarahemla.

Ispășirea nu numai că biruie efectele căderii lui Adam și face posibilă iertarea păcatelor și greșelilor fiecăruia dintre noi, ci, de asemenea, ne dă posibilitatea de a face bine și de a deveni mai buni în moduri care depășesc cu mult capacitățile noastre muritoare.

Majoritatea dintre noi știm că, atunci când facem ceva rău și avem nevoie de ajutor pentru a birui efectele păcatului din viața noastră, Salvatorul a făcut posibil ca noi să devenim din nou curați prin puterea Sa mântuitoare. Însă înțelegem noi că ispășirea este, de asemenea, pentru femei și bărbați credincioși care sunt supuși, demni și conștiincioși și care se străduiesc să devină mai buni și să slujească dând dovadă de mai multă credință? Mă întreb dacă înțelegem în totalitate că ispășirea ne poate da putere și dacă nu cumva credem, în mod greșit, că trebuie să ne purtăm singuri povara – prin propria determinare, prin puterea voinței și disciplina pe care le avem și folosindu-ne de capacitățile noastre limitate.

Este un lucru să știm că Isus Hristos a venit pe pământ pentru a *muri* pentru noi. Dar trebuie, de asemenea, să luăm în considerare că Domnul doarește, prin ispășirea Sa și prin puterea Duhului Sfânt, să *ne însuflețească* – nu doar pentru a ne îndruma, dar și pentru a ne da putere și pentru a ne vindeca.

Salvatorul își ajută poporul

Alma explică de ce și cum ne ajută Salvatorul:

„Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile; și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile și bolile poporului Său.

„Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:11–12).

Așadar, Salvatorul a suferit nu numai pentru păcatele și ticăloșiile noastre – ci, de asemenea, pentru durerile și suferințele noastre fizice, slăbiciunile și imperfecțiunile noastre, temerile și frustrările noastre, dezamăgirile și descurajările noastre, disperarea și deznădejdea noastră, nedreptățile și inegalitățile la care suntem supuși și pericolele emoționale care se abat asupra noastră.

Nu este nicio durere trupească, niciun chin al sufletului, nicio suferință a spiritului, nicio boală sau slăbiciune de care dumneavoastră sau eu să avem parte în această călătorie prin viața muritoare de care Salvatorul să nu fi avut parte. Într-un moment de slăbiciune, am putea striga: „Nimeni nu știe cum este. Nimeni nu înțelege.” Dar Fiul lui Dumnezeu știe și înțelege perfect, deoarece El a simțit și a purtat poverile noastre individuale. Și, datorită sacrificiului Său nesfârșit și veșnic (vezi Alma 34:14), El ne înțelege perfect sentimentele și Își poate întinde brațul milei către noi. El Își poate întinde brațele către noi, ne poate atinge inima, ne poate ajuta, ne poate vindeca și întări pentru a fi mai mult decât putem fi și pentru a ne ajuta să facem ceea ce noi nu am putea face niciodată bazându-ne numai pe propria noastră putere. Într-adevăr, jugul Său este bun și sarcina Lui este ușoară.

O invitație, o promisiune și o mărturie

Vă invit să studiați, să vă rugați, să meditați și să vă străduiți să învățați mai multe despre ispășirea Salvatorului când evaluați povara personală. Există multe lucruri cu privire la ispășire pe care, pur și simplu, nu le putem înțelege cu mintea noastră muritoare. Dar sunt multe aspecte ale

ispășirii pe care le putem și trebuie să le înțelegem.

Pentru prietenul meu, încărcătura de lemne a reprezentat tracțiunea care i-a salvat viața. Camioneta goală nu s-a putut mișca în zăpadă, deși avea tracțiune integrală. A fost nevoie de o încărcătură grea pentru a produce tracțiune.

Încărcătura a fost soluția! Încărcătura a fost cea care a produs tracțiunea care i-a permis prietenului meu să iasă din zăpadă, să revină pe drum, să înainteze și să se întoarcă la familia lui.

Poverile unice din viața fiecăruia dintre noi ne ajută să ne încredem în meritele, mila și harul lui Mesia cel Sfânt (vezi 2 Nefi 2:8). Depun mărturie și promit că Salvatorul ne va ajuta să ne purtăm poverile cu ușurință (vezi Mosia 24:15). Când suntem legați la jug împreună cu El prin legăminte sfinte și primim puterea ispășirii Sale în viața noastră, vom căuta din ce în ce mai mult să înțelegem și să trăim în acord cu voia Sa. De asemenea, ne vom ruga pentru tăria de a învăța din, de a schimba sau de a accepta împrejurările noastre în loc să ne rugăm neconștient ca Dumnezeu să le schimbe după cum dorim noi. Vom deveni

factori care acționează asupra lucrurilor, nu asupra cărora se acționează (vezi 2 Nefi 2:14). Vom fi binecuvântați cu tracțiune spirituală.

Fie ca fiecare dintre noi să facă mai bine și să devină mai bun prin ispășirea Salvatorului. Astăzi este 6 aprilie. Știm prin revelație că data de 6 aprilie este data reală și precisă a nașterii Salvatorului. 6 aprilie este, de asemenea, ziua în care Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a fost organizată. (Vezi D&L 20:1; Harold B. Lee, „Strengthen the Stakes of Zion”, *Ensign*, iulie 1973, p. 2; Spencer W. Kimball, „Why Call Me Lord, Lord, and Do Not the Things Which I Say?” *Ensign*, mai 1975, p. 4; Spencer W. Kimball, „Remarks and Dedication of the Fayette, New York, Buildings”, *Ensign*, mai 1980, p. 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volumul 1: 1995–1999* [2005], p. 409.) În această zi specială și sfântă de sabat, declar mărturia mea că Isus Hristos este Mântuitorul nostru. El trăiește și ne va curăți, vindeca, îndruma, proteja și întări. Mărturisesc cu bucurie despre aceste lucruri, în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Dragostea – esența Evangheliei

Nu-L putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu dacă nu-i iubim pe semenii noștri călători prin viața muritoare.

Preaiubiții mei frați și preaiubițele mele surori, când Salvatorul nostru a slujit printre oameni, a fost întrebă de un învățător al legii: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”

Matei consemnează că Isus a răspuns:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»¹.

Marcu încheie relatarea cu următoarea afirmație a Salvatorului: „Nu este altă poruncă mai mare decât aceasta”².

Nu-L putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu dacă nu-i iubim pe semenii noștri călători prin viața muritoare. De asemenea, nu-i putem iubi cu adevărat pe semenii noștri dacă nu-L iubim pe Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor. Apostolul Ioan ne spune: „Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său”³. Noi, toți, suntem copii de spirit ai

Tatălui nostru Ceresc și, prin urmare, suntem frați și surori. Pe măsură ce ținem minte acest adevăr, faptul de a-i iubi pe toți copiii lui Dumnezeu va deveni mai ușor.

De fapt, dragostea este chiar esența Evangheliei, iar Isus Hristos este Exemplul nostru. Viața Lui a fost o moștenire a dragostei. El i-a vindecat pe cei bolnavi; El i-a înălțat pe cei călcați în picioare; El i-a salvat pe cei păcătoși. În final, gloata mânioasă l-a luat viața. Încă răsună, de pe Dealul Căpățâna, cuvintele: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”⁴ – exemplul suprem în viața muritoare de compasiune și dragoste.

Sunt multe calități care sunt manifestări ale dragostei, precum bunătatea, răbdarea, altruismul, înțelegerea și iertarea. În toate asocierile noastre, aceste calități și altele asemănătoare lor îi vor ajuta pe alții să vadă dragostea din inima noastră.

De obicei, ne arătăm dragostea prin interacțiunile noastre zilnice unul cu altul. De importanță majoră va fi abilitatea noastră de a sesiza nevoia cuiva și, apoi, de a reacționa. Am prețuit mereu sentimentul exprimat prin intermediul următoarei poezii scurte:

*Am stat noaptea și-am plâns,
Căci, de orb, n-am ajuns
Să observ nevoia cuiva;
Niciodată, în schimb,
Vreun regret n-am simțit
De-am fost bun cu altcineva.⁵*

De curând, am fost informat despre un exemplu impresionant de bunătate plină de iubire – unul cu rezultate neașteptate. Se întâmpla în anul 1933 când, din cauza Marii crize economice, era foarte greu să-ți găsești un loc de muncă. Locul era undeva în partea estică a Statelor Unite. Arlene Biesecker tocmai absolvise liceul. După ce a căutat îndelung un loc de muncă, a reușit în cele din urmă să obțină unul – croitoreasă la o fabrică de textile. Angajații erau plătiți zilnic doar pentru numărul de piese de îmbrăcăminte finite și cusute corect. Cu cât produceau mai mult, cu atât câștigau mai mult.

Într-o zi, la scurt timp după ce a început lucrul, Arlene a avut de-a face cu o situație care a făcut-o să se simtă confuză și frustrată. Stătea în dreptul mașinii ei de cusut încercând să descoasă o piesă pe care o cususe greșit. Părea că nu era nimeni care s-o poată ajuta, căci toate celelalte croitorese se grăbeau să termine cât de multe piese puteau. Arlene se simțea neajutorată și descurajată. A început să plângă în liniște.

Vizavi de Arlene, stătea Bernice Rock. Ea era mai în vârstă și mai experimentată în croitorie. Observând necazul Arlenei, Bernice și-a lăsat lucrul și s-a dus la Arlene îndrumând-o și ajutând-o cu bunătate. A rămas acolo până când Arlene a dobândit încredere și a putut să termine cu succes acea piesă de îmbrăcăminte. Apoi, Bernice a revenit la mașina ei de cusut ratând ocazia de a termina numărul de piese pe care le-ar fi putut face, pentru că se oprise să ajute pe altcineva.

Datorită acestui gest de bunătate plină de iubire, Bernice și Arlene au devenit prietene pe viață. La un moment dat, fiecare s-a căsătorit și a avut copii. Cândva în anii 1950, Bernice, care era membră a Bisericii, le-a oferit lui Arlene și membrilor familiei ei un exemplar al Cărții lui Mormon. În anul 1960, Arlene, soțul ei și copiii lor au fost botezați pentru a deveni membri ai Bisericii. Ulterior, au fost pecetluitți într-un templu sfânt al lui Dumnezeu.

Datorită compasiunii arătate de Bernice atunci când și-a lăsat lucrul deoparte pentru a ajuta pe cineva pe care nu cunoștea dar care se afla la necaz și avea nevoie de ajutor, nenumărate persoane, atât vii, cât și decedate, se bucură acum de rânduielele Evangheliei necesare salvării.

În fiecare zi a vieții noastre, avem ocazii de a da dovadă de dragoste și bunătate față de cei din jurul nostru. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Trebuie să ne aducem aminte că acei muritori pe care îi întâlnim în parcări, în birouri, în lifturi și oriunde altundeva sunt acea parte a omenirii pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru

a o iubi și a o sluji. Nu ne-ar fi de mare folos să vorbim despre relația generală de frați și surori dintre oameni dacă nu-i putem considera pe cei care sunt pretutindeni în jurul nostru ca fiind frații și surorile noastre”⁶.

Adeesea, ocaziile pe care le avem de a ne arăta dragostea vin pe neașteptate. Un exemplu de o astfel de ocazie a fost publicat într-un articol de ziar din luna octombrie a anului 1981. Am fost atât de impresionat de dragostea și compasiunea relatate acolo, încât am decupat articolul și îl păstrez în dosarele mele de peste 30 de ani.

Articolul indica faptul că o cursă aeriană directă efectuată de compania Alaska Airlines, de la Anchorage, Alaska, până la Seattle, Washington – un zbor cu 150 de pasageri – fusese redirecționată către un oraș izolat din Alaska pentru a transporta un copil grav rănit. Băiețelul, în vârstă de doi ani, își tăiase grav o arteră din braț căzând pe un ciob în timp ce se juca lângă propria-i casă. Orașul se afla la 725 de kilometri sud de Anchorage și, în mod sigur, nu se afla pe direcția de zbor. Cu toate acestea, doctorii aflați la

fața locului solicitaseră insistent ajutor și, astfel, avionul a fost redirecționat pentru a-l lua pe copil și a-l duce la Seattle pentru a putea fi îngrijit la spital.

Când avionul a aterizat lângă orașul izolat, doctorii l-au informat pe pilot că băiețelul sângera atât de tare, încât nu ar fi putut supraviețui zborului până la Seattle. S-a luat hotărârea de a se zbura încă 320 de kilometri departe de ruta inițială, la Juneau, Alaska, la cel mai apropiat oraș care avea un spital.

După ce l-a transportat pe băiat la Juneau, avionul s-a îndreptat către Seattle, având multe ore întârziere. Niciunul dintre pasageri nu s-a plâns, chiar dacă cei mai mulți dintre ei aveau să nu mai ajungă la întâlnirile programate sau să-și piardă zborurile de legătură. De fapt, în timp ce minutele și orele se scurgeau, ei au strâns o sumă considerabilă pentru a o dona băiatului și familiei lui.

Când avionul se pregătea să aterizeze la Seattle, pasagerii au ovaționat când pilotul a anunțat că primise vești prin radio că băiețelul avea să fie bine.⁷

În minte îmi vin cuvintele scripturii: „Caritatea este dragostea pură a lui Hristos... și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el”⁸.

Dragi frați și surori, unele dintre ocaziile noastre cele mai mari de a da dovadă de dragoste vor fi între pereții propriilor noastre cămine. Dragostea ar trebui să fie cel mai important aspect al vieții de familie și, totuși, uneori nu este. Poate că există prea multă nerăbdare, prea multă ceartă, prea multe dispute, prea multe lacrimi. Președintele Gordon B. Hinckley a întrebat cu tristețe: „De ce se întâmplă că [cei] pe care îi iubim [cel mai mult] devin atât de des ținta cuvintelor noastre dure? De ce se întâmplă că [noi] vorbim uneori cu intenția de a răni grav?”⁹. Răspunsurile la aceste întrebări pot fi diferite pentru fiecare dintre noi, însă adevărul este că

motivele nu contează. Dacă noi vrem să ținem porunca de a ne iubi unul pe altul, atunci trebuie să ne tratăm unul pe altul cu bunătate și respect.

Desigur, sunt momente când disciplina trebuie socotită ca o măsură justă. Totuși, să ne aducem aminte de sfatul din Doctrină și legăminte – și anume că, atunci când este necesar să muștrăm pe cineva, după aceea trebuie să-i arătăm o dragoste sporită.¹⁰

Sper că noi ne vom strădui mereu să fim respectuoși și sensibili față de gândurile, sentimentele și circumstanțele celor din jurul nostru. Să nu înjosim sau să discredităm. Ci să dăm dovadă de compasiune și să încurajăm. Trebuie să fim atenți să nu

distrugem încrederea în sine a unui om prin cuvinte sau fapte neglijente.

Iertarea trebuie să meargă mână în mână cu dragostea. În cadrul familiilor noastre, precum și în ceea ce-i privește pe prietenii noștri, pot exista sentimente rănite și neînțelegeri. Repet, nu contează cât de mică a fost neînțelegeria. Nu trebuie lăsată să roadă, să coacă și, în cele din urmă, să distrugă. Învinovățirea ține rănilile deschise. Doar iertarea vindecă.

O doamnă dragă, care între timp a murit, a discutat la un moment dat cu mine și mi-a vorbit pe neașteptate despre unele dintre regretele ei. A vorbit despre un incident care avusese loc cu mulți ani înainte, în care a fost implicat

un fermier vecin, care îi fusese odată bun prieten, dar cu care ea și soțul ei s-au certat de multe ori. Într-o zi, fermierul a întrebat-o dacă putea să treacă pe proprietatea ei pentru a putea ajunge mai repede pe proprietatea lui. În acest moment, ea s-a oprit din povestire și, cu un glas tremurând, a spus: „Frate Monson, nu i-am permis să ne traverseze proprietatea, nici atunci și nici cu vreo altă ocazie, cerându-i să ocolească, pe jos, pentru a ajunge pe proprietatea lui. Am greșit și regret. El a murit, însă cât mi-aș dori să-i pot spune: «Îmi pare rău»... Cât de mult îmi doresc să fi putut avea o a doua șansă de a fi amabilă”.

În timp ce o ascultam, mi-am amintit de afirmația foarte tristă a lui John Greenleaf Whittier: „Dintre cele mai triste cuvinte rostite de limbă sau scrise cu penița, cele mai triste sunt acestea: «*Ar fi putut să fie!*»”¹¹. Dragi frați și surori, când îi tratăm pe alții cu dragoste și amabilitate, evităm astfel de regrete.

Dragostea este exprimată în multe moduri recunoscutibile: printr-un zâmbet, printr-un salut cu mâna, printr-un comentariu amabil, printr-un compliment. Alte exprimări pot fi mai subtile, cum ar fi interesul față de activitățile altcuiva, predarea cu bunătate și răbdare a unui principiu, vizitarea cuiva care este bolnav sau imobilizat la pat. Aceste cuvinte și fapte, precum și multe altele, pot transmite dragoste.

Dale Carnegie, un bine cunoscut scriitor și lector american, a crezut că

Viena, Austria

Președintele Boyd K. Packer

Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

fiecare om are în sine „puterea de a crește cantitatea de fericire a lumii... rostind câteva cuvinte de apreciere sinceră cuiva care este singur și descurajat”. El a spus: „Poate că vei uita mâine cuvintele amabile pe care le spui astăzi, dar destinatarul le-ar putea prețui pentru tot restul vieții”¹².

Fie ca noi să începem acum, chiar astăzi, să dăm dovadă de dragoste față de toți copiii lui Dumnezeu, indiferent dacă ei sunt membrii familiei noastre, prietenii noștri, doar cunoștințe sau necunoscuți. Când ne trezim în fiecare dimineață, să luăm hotărârea de a răspunde cu dragoste și bunătate oricărui lucru care s-ar întâmpla.

Frații mei și surorile mele, dragostea lui Dumnezeu pentru noi este peste puterea noastră de a înțelege. Datorită acestei dragoste, El L-a trimis pe Fiul Său, care ne iubește atât de mult încât Și-a dat viața pentru noi, astfel încât să putem avea viață eternă. Pe măsură ce înțelegem acest dar incomparabil, inima noastră va fi plină de dragoste față de Tatăl nostru Etern, față de Salvatorul nostru și față de întreaga omenire. Mă rog cu ardoare ca așa să se întâmple, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 22:36-39.
2. Marcu 12:31.
3. 1 Ioan 4:21.
4. Luca 23:34.
5. Autor necunoscut, în Richard L. Evans, „The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, mai 1960, p. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, editată de Edward L. Kimball (1982), p. 483.
7. Vezi „Injured Boy Flown to Safety”, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22 octombrie 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lode-star of Your Life”, *Ensign*, mai 1989, p. 67.
10. Vezi Doctrină și legăminte 121:43.
11. „Maud Muller”, în *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), p. 206; subliniere adăugată.
12. Dale Carnegie, în, de exemplu, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), p. 54.

Mărturia

Doresc să vă împărtășesc adevărurile care sunt cele mai de preț pentru a fi cunoscute.

Perioadele de război sau nesiguranță ne fac să ne concentrăm mai bine asupra lucrurilor care contează cu adevărat.

Pentru mine, Al Doilea Război Mondial a fost o perioadă de mare tulburare spirituală. Plecasem de acasă, din orașul Brigham, Utah, având doar o mărturie firavă și simțeam dorința de a avea mai mult. Practic, în câteva săptămâni, toți colegii mei erau în drum spre zona de război. În timp ce mă aflam pe insula Ie Shima, la nord de Okinawa, Japonia, m-am confruntat cu îndoiala și incertitudinea. Îmi doream o mărturie personală despre Evanghelie. Îmi doream să știu!

În timpul unei nopți de nesomn, mi-am părăsit cortul și am intrat într-un buncăr care fusese format aliniind butoaie de combustibil de câte 190 de litri, umplute cu nisip și puse una peste cealaltă pentru a forma un loc îngrădit. Nu avea acoperiș, prin urmare, m-am târât înăuntru, am privit cerul plin de stele și am îngenunchiat pentru a mă ruga.

Aproape la jumătatea rugăciunii, s-a întâmplat. Nu aș putea să vă descriu ceea ce s-a întâmplat nici dacă aș vrea. Îmi depășește puterea de exprimare, dar este la fel de clar astăzi precum

a fost în acea noapte cu mai mult de 65 de ani în urmă. Am știut că este o manifestare foarte intimă, foarte personală. În sfârșit, știam! Știam cu siguranță, deoarece promisem o mărturie personală. După un timp, m-am târât afară din buncăr și am mers sau am plutit, înapoi în patul meu. Mi-am petrecut restul nopții plin de bucurie și uimire.

În loc să mă consider special, credeam că, dacă eu am primit o astfel de manifestare, atunci oricine o putea primi. Continui să cred acest lucru. În anii care au urmat, am înțeles că o astfel de experiență este în același timp o lumină de urmat, cât și o povară de purtat.

Doresc să vă împărtășesc adevărurile care sunt cele mai de preț pentru a fi cunoscute, lucruri pe care le-am învățat în aproape 90 de ani de viață și în peste 50 de ani în calitate de autoritate generală. Multe dintre lucrurile pe care am ajuns să le cunosc fac parte din categoria lucrurilor care nu pot fi predate, dar pot fi învățate.

La fel ca majoritatea lucrurilor de preț, cunoașterea care are valoare veșnică poate fi dobândită prin rugăciune personală și cugetare. Acestea, îmbinate cu post și studiul scripturilor, ne vor invita să medităm și vom primi

revelații și îndrumări de la Spiritul Sfânt. Datorită acestora vom primi instrucțiuni din cer în timp ce vom învăța precept după precept.

Prin revelații ni s-a promis că „oricare ar fi gradul de inteligență pe care-l atingem în această viață, acesta va rămâne cu noi la înviere” și că dobândim „prin [sânguință] și [supunere]... mai multă cunoaștere și inteligență” (D&L130:18–19).

Un adevăr veșnic pe care am ajuns să îl cunoșc este că Dumnezeu trăiește. El este Tatăl nostru. Noi suntem copiii Lui. „Noi credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt” (Articolele de credință 1:1).

Dintre toate celelalte titluri pe care le-ar fi putut folosi, El a ales să I Se spună „Tată”. Salvatorul a poruncit:

„De aceea, în felul acesta trebuie să vă rugați voi: Tatăl nostru care ești în ceruri” (3 Nefi 13:9; vezi, de asemenea, Matei 6:9). Faptul că El folosește numele de „Tată” este o lecție pentru toți în timp ce ajungem să înțelegem ceea ce este mai important în această viață.

Calitatea de părinte este un privilegiu sacru și, în funcție de credința fiecăruia, aceasta poate deveni o binecuvântare veșnică. Scopul tuturor activităților din cadrul Bisericii este ca soțul și soția împreună cu copiii lor să poată fi fericiți în căminul lor.

Persoanele care nu se căsătoresc sau care nu pot avea copii nu vor rămâne fără binecuvântările veșnice pe care le doresc, dar pe care, pentru moment, nu le pot primi. Nu putem ști întotdeauna modul în care sau

momentul în care vom primi binecuvântări, dar promisiunea creșterii veșnice nu poate fi refuzată nici unei persoane credincioase care face și ține legăminte sacre.

Dorința dumneavoastră secretă și implorările pline de lacrimi vor înduioșa atât inima Tatălui, cât și pe cea a Fiului. Ei vă vor asigura că viața dumneavoastră va fi deplină și că nicio binecuvântare esențială nu vă va fi refuzată.

În calitate de slujitor al Domnului, acționând în oficiul la care am fost rânduit, vă fac o promisiune, aceluia care se află în asemenea situații, că nu va exista niciun lucru esențial salvării și exaltării dumneavoastră pe care să nu îl primiți la momentul potrivit. Cei ale căror brațe sunt acum goale vor avea pe cine îmbrățișa, iar inimile acum îndurerate din cauza visurilor și dorințelor destrămate vor fi vindecate.

Un alt adevăr pe care am ajuns să îl cunoșc este faptul că Duhul Sfânt este real. El este al treilea membru al Dumnezeirii. Misiunea Sa este de a depune mărturie despre adevăr și dreptate. El se manifestă în multe moduri, inclusiv prin sentimente de pace și încredințare. De asemenea, el poate alina, îndruma și corecta când este nevoie. Putem fi demni de însoțirea permanentă a Duhului Sfânt trăind în neprihănire.

Darul Duhului Sfânt este conferit printr-o rânduială a Evangheliei. Un bărbat care deține autoritatea își așează mâinile pe capul unui nou membru al Bisericii și rostește următoarele cuvinte: „Primește-L pe Duhul Sfânt”.

Această rânduială nu ne schimbă într-un mod vizibil, însă, dacă ascultăm și urmăm îndemnul, vom primi binecuvântarea Duhului Sfânt. Fiecare fiu sau fiică a Tatălui nostru Cerească poate ajunge să cunoască realitatea promisiunii oferite de Moroni: „Prin

Ciudad de Mexico, Mexic

puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște *adevărul* tuturor lucrurilor” (Moroni 10:5; subliniere adăugată).

Un adevăr divin pe care l-am dobândit în viața mea este mărturia despre Domnul Isus Hristos.

Primul lucru care stă la baza a tot ceea ce facem, temelia revelațiilor, este numele Domnului, care este autoritatea prin care acționăm în cadrul Bisericii. Fiecare rugăciune rostită, chiar de către copiii mici, se încheie în numele lui Isus Hristos. Fiecare binecuvântare, fiecare rânduială, fiecare rânduire, fiecare acțiune oficială este înfăptuită în numele lui Isus Hristos. Acesta este Biserica Sa și poartă numele Său – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (vezi D&L 115:4).

În Cartea lui Mormon, este descris acel moment măreț în care neftiți „se rugau Tatălui în numele [Domnului]”. El le-a apărut și i-a întreat:

„Ce vreți să vă dau Eu vouă?

Iar ei I-au spus: Doamne, noi vrem ca Tu să ne spui nouă cum să numim noi această Biserică; căci sunt certuri printre oameni despre acest lucru.

Iar Domnul le-a spus: Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, de ce sa cârtească și să se certe poporul despre lucrul acesta?

N-au citit ei scripturile care spun că voi trebuie să luați asupra voastră numele lui Hristos care este numele Meu? Căci pe numele acesta veți fi voi chemați în ziua din urmă;

Iar cel care își va lua numele Meu [asupra sa] și care va îndura până la sfârșit, acela va fi salvat în ziua din urmă ...

De aceea, orice veți face, veți face în numele Meu; de aceea voi veți numi Biserica după numele Meu; și voi veți chema pe Tatăl în numele Meu pentru ca El să binecuvânteze Biserica de dragul Meu” (3 Nefi 27:2–7).

Acesta este numele Său, Isus Hristos, „căci nu este sub cer niciun alt nume

dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4:12).

În Biserică, noi știm cine este El: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El este Singurul Născut al Tatălui. El este Acela care a fost ucis și a trăit din nou. El este Avocatul nostru înaintea Tatălui. „Aduceți-vă aminte că pe stâncă Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să [ne clădim noi] temelia [noastră]” (Helaman 5:12). El este ancora care ne susține și ne protejează pe noi și pe familiile noastre în timpul încercărilor din viața noastră.

În fiecare duminică, în întreaga lume, în fiecare congregație în care se adună membrii de toate naționalitățile și limbile, împărtașania este binecuvântată folosindu-se aceleași cuvinte. Noi luăm asupra noastră numele lui Hristos și ne amintim întotdeauna de El. Acest lucru este întipărit în inima noastră.

Profetul Nefi a spus: „Noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos și scriem după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor” (2 Nefi 25:26).

Fiecare dintre noi trebuie să dobândească propria mărturie despre Domnul Isus Hristos. Apoi, împărțăm această mărturie familiei noastre și altora.

Nu trebuie să uităm că există un dușman care urmărește să distrugă lucrarea Domnului. Trebuie să alegem pe cine să urmărim. Ne putem proteja pur și simplu alegând în mod individual să Îl urmărim pe Salvator, asigurându-ne că vom rămâne credincioși de partea Lui.

În Noul Testament, Ioan consemnează faptul că unele persoane nu au putut să se dedice Salvatorului și învățăturilor Sale și, „din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.

Atunci Isus a zis celor doisprezece:
«Voi nu vreți să vă duceți?»

«Doamne», I-a răspuns Simon Petru,
«la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele
vieții veșnice.

Și noi am crezut și am ajuns la cu-
noștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui
Dumnezeu» (Ioan 6:66–69).

Petru a dobândit ceea ce poate
fi învățat de către fiecare ucenic al
Salvatorului. Pentru a fi devotați lui Isus
Hristos, noi Îl acceptăm ca Mântuitor al
nostru și facem tot ceea ce putem pen-
tru a trăi conform învățăturilor Sale.

După toți anii pe care i-am trăit și
în care am predat și am slujit, după
milioanele de kilometri pe care i-am
străbătut în întreaga lume, după toate
experiențele avute, există un adevăr
măreț pe care îl voi împărtăși. Acesta
este mărturia mea despre Salvatorul
Isus Hristos.

După ce au avut o experiență sacră,
Joseph Smith și Sidney Rigdon au
consemnat următoarele:

„Și acum, după numeroasele mărtu-
rii care au fost date despre El, aceasta
este mărturia, ultima dintre toate, pe
care o dăm despre El: Că El trăiește!

Pentru că L-am văzut” (D&L
76:22–23).

Cuvintele lor sunt exact cuvintele
mele.

*Eu cred și eu sunt sigur că Isus este
Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. El tră-
iește! El este Singurul Născut al Tatălui,
și „de El, prin El și din El lumile sunt și
au fost create și locuitorii din ele sunt
născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu”*
(D&L 76:24).

Îmi depun mărturia că Salvatorul
trăiește. Eu îl *cunosc* pe Domnul. Eu
sunt martorul Său. Cunosc marele
Său sacrificiu și dragostea Sa veșnică
pentru toți copiii Tatălui Ceresc. Îmi
depun mărturia specială, cu umilință,
dar cu siguranță absolută, în numele
lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul William R. Walker

din Cei Șaptezeci

Să trăim fideli credinței

*Fiecare dintre noi va fi binecuvântat din belșug, dacă va
cunoaște povestirile de credință și curaj care i-au condus
pe strămoșii noștri să se alăture Bisericii Domnului.*

Îmi place foarte mult istoria Bisericii.
Poate la fel ca în cazul multora
dintre dumneavoastră, credința mea
se întărește când aflu despre devota-
mentul remarcabil al strămoșilor noștri
care au acceptat Evanghelia și au trăit
fideli credinței.

În urmă cu o lună, 12.000 de ti-
neri minunați din Districtul Templului
Gilbert, Arizona, au celebrat noul lor
templu cu un spectacol impresionant
de teatru și dansuri demonstrând an-
gajamentul lor de a trăi în mod nepri-
hănit. Tema celebrării a fost „Să trăim
fideli credinței”.

La fel cum au făcut acei tineri
sfinți credincioși din Arizona, fie-
care sfânt din zilele din urmă trebuie
să se angajeze să „trăiască fideli
credinței”.

Cuvintele imnului spun: „Fideli
credinței ce părinții-au prețuit”
(„Fideli credinței”, *Imnuri*, nr. 163).

Noi putem adăuga: „Fideli credinței
ce bunicii-au prețuit”.

Măntreb dacă fiecare dintre acei
tineri entuziaști din Arizona cunoșteau
istoria propriei lor Biserici – dacă ei
cunoșteau modul în care familia lor
s-a alăturat Bisericii. Ar fi minunat
dacă fiecare sfânt al zilelor din urmă
ar cunoaște povestea convertirii stră-
moșilor lor.

Fie că sunteți sau nu un descendent
al pionierilor, moștenirea de credință
și sacrificiu a pionierilor mormoni
este moștenirea dumneavoastră. Este
moștenirea nobilă a Bisericii lui Isus
Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Unul dintre evenimentele cele mai
minunate din istoria Bisericii a avut
loc atunci când Wilford Woodruff,
un apostol al Domnului, propovăduia
Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos
în Marea Britanie în anul 1840 – exact
la 10 ani după înființarea Bisericii.

Wilford Woodruff și alți apostoli
și-au concentrat munca lor în zonele
din Liverpool și Preston, Anglia, având
un succes considerabil. Vârstnicul
Woodruff, care mai târziu a deve-
nit președinte al Bisericii, s-a rugat
în mod constant lui Dumnezeu să-l
îndrume în această lucrare foarte im-
portantă. Rugăciunile sale l-au condus
spre diferite locuri pentru a preda
Evanghelia.

Președintele Monson ne-a învățat
că atunci când primim inspirație din
cer să facem ceva – să facem imediat –
să nu amânăm. Acest lucru este exact
ceea ce a făcut Wilford Woodruff.
Primind îndrumare clară din partea
Spiritusului de a „merge... în sud”, vâr-
stnicul Woodruff a plecat imediat și a
călătorit către o parte a Angliei numită

Herefordshire – un ținut agricol din sud-vestul Angliei. Aici, el a întâlnit un fermier prosper, pe nume John Benbow, fiind întâmpinat „cu bucurie și recunoștință” (Wilford Woodruff, în Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], p. 117).

Un grup de peste 600 de oameni, care erau cunoscuți sub numele de United Brethren (Frăția unită),

„se rugase pentru lumină și adevăr” (Wilford Woodruff, în *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], p. 91.) Domnul l-a trimis pe Wilford Woodruff ca răspuns la rugăciunile lor.

Învățăturile vârstnicul Woodruff au dat roade imediat și mulți au fost botezați. Brigham Young și Willard Richards i s-au alăturat în Herefordshire și cei trei apostoli au avut succes remarcabil.

În doar câteva luni, ei au organizat 33 de ramuri pentru 541 de membri care se alăturaseră Bisericii. Lucrarea lor minunată a continuat și, în cele din urmă, aproape toți membrii din United Brethren au fost botezați în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Mama străbunicii mele, Hannah Maria Eagles Harris, a fost una dintre primele persoane care l-a ascultat pe Wilford Woodruff. Ea l-a informat pe soțul ei, Robert Harris jr., că a auzit cuvântul lui Dumnezeu și că intenționa să fie botezată. Robert nu a fost încântat să audă ceea ce i-a povestit soția lui. I-a spus că o va însoți la următoarea predică a misionarului mormon și că îi va arăta acestuia că greșește.

Stând în primele rânduri la adunare, cu o hotărâre fermă de a nu fi influențat și poate chiar cu intenția de a-l interpela răuvoitor pe predicator, Robert a simțit imediat Spiritul, asemenea soției sale. El a știut că mesajul restaurării era adevărat și a fost botezat împreună cu soția lui.

Povestea lor de credință și devotament este similară cu cea a altor mii de oameni: când au auzit mesajul Evangheliei, au știut că era adevărat!

După cum spun scripturile: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

Auzind glasul păstorului, ei și-au dedicat în întregime viața lor Evangheliei și au urmat îndrumarea profetului Domnului. Răspunzând chemării de a aduna Sionul, ei și-au lăsat casele în Anglia, au traversat Oceanul Atlantic și s-au adunat cu sfinții în Nauvoo, Illinois.

Ei au acceptat Evanghelia din toată inima. În timp ce încercau să se stabilească în noua țară, ei au ajutat la construirea Templului Nauvoo plătind zeciuiala din munca lor – muncind odată la 10 zile la construirea templului.

Ei au fost profund întristați la vestea morții iubitului lor profet, Jospeh Smith, și a fratelui său Hyrum. Dar ei au mers înainte! Au rămas fideli credinței.

Când sfinții au fost persecutați și goniți din Nauvoo, Robert și Mariah s-au simțit binecuvântați de primirea înzestrării lor în templu, cu puțin timp înainte de a traversa râul Mississippi și de a se îndrepta spre vest. Deși nu erau siguri care le va fi viitorul, ei erau siguri de credința și mărturiile lor.

Având șase copii, au mers greu prin noroi când au traversat Iowa pe drumul spre vest. Ei și-au construit un adăpost temporar pe malul râului Missouri în locul care a devenit cunoscut drept Cartierul de iarnă.

Acest grup de pioneri neînfricați așteptau îndrumare din partea apostolilor privind modul în care își vor continua drumul spre vest și când anume. Planurile tuturor s-au schimbat când Brigham Young, președintele Cvorumului Celor Doisprezece, a lansat o chemare către bărbați de a slui ca voluntari în armata Statelor Unite în batalionul cunoscut ulterior sub numele de Batalionul Mormon.

Robert Harris jr., a fost unul dintre cei peste 500 de pionieri mormoni care au răspuns la chemarea lui Brigham Young. El s-a înrolat, chiar dacă aceasta însemna că urma să-și lase în urmă soția însărcinată și șase copii mici.

De ce el și alți bărbați au făcut aceasta?

Răspunsul poate fi dat folosind cuvintele stră-străbunicului meu. Într-o scrisoare pe care a trimis-o soției sale când batalionul a făcut o scurtă oprire lângă Santa Fe, el a scris: „Credința mea este mai puternică decât oricând și când mă gândesc la lucrurile pe care ni le-a spus Brigham Young, le cred ca și cum Marele Dumnezeu mi le-ar fi spus”.

Pe scurt, el știa, la fel cum știau și ceilalți bărbați, că îl urma pe profetul Domnului. De aceea au făcut ceea ce au făcut! Ei știau că erau conduși de un profet al lui Dumnezeu.

În aceeași scrisoare el a exprimat sentimentele sale de dragoste pentru soția și copiii săi și le-a spus că se ruga constant ca ei să fie binecuvântați.

La sfârșitul scrisorii, a făcut această afirmație puternică: „Nu trebuie să uităm lucrurile pe care noi le-am auzit (le-am văzut) și trăit în Templul Domnului”.

Împună cu mărturia lui de dinainte în care menționa că „noi suntem conduși de un profet al lui Dumnezeu”, aceste două îndemnuri sacre au devenit pentru mine ca o scriptură.

La optsprezece luni după plecarea batalionului, Robert Harris s-a întors, în siguranță, la iubita sa, Mariah. Ei au rămas fideli și credincioși Evangheliei restaurate de-a lungul vieții lor. Au

avut 15 copii, dintre care 13 au trăit, ajungând la maturitate. Bunica mea Fannye Walker, din Raymond, Alberta, Canada a fost una dintre cei 136 de nepoți ai lor.

Bunica Walker a fost mândră de faptul că bunicul ei slujise în Batalionul Mormon și dorea ca toți nepoții ei să știe acest lucru. Acum, deoarece sunt bunic, înțeleg de ce era atât de important pentru ea. Ea dorea să întoarcă inimile copiilor către părinții lor. Dorea ca nepoții ei să cunoască moștenirea lor dreaptă – deoarece știa că aceasta le va binecuvânta viața.

Cu cât simțim mai din plin legătura dintre noi și strămoșii noștri drepecți, cu atât este mai probabil să facem alegeri înțelepte și corecte.

Acest lucru este adevărat. Fiecare dintre noi va fi binecuvântat din belsug, dacă va cunoaște povestirile de credință și curaj care i-au condus pe strămoșii noștri să se alătore Bisericii Domnului.

De prima dată când Robert și Mariah l-au auzit pe Wilford Woodruff propovăduind și mărturisind despre restaurarea Evangheliei, au știut că Evanghelia era adevărată.

Ei au știut, de asemenea, că indiferent de încercările sau greutățile prin care aveau să treacă, aveau să fie binecuvântați dacă rămâneau fideli credinței. Parcă auziseră cuvintele profetului nostru de astăzi, care a spus: „Niciun sacrificiu nu este prea mare... pentru a primi binecuvântările în templu” (Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un port pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92).

Pe moneda de două livre din Regatul Unit este inscripționat „Stăm pe umerii giganților”. Când mă gândesc la pionierii noștri importanți, simt că noi *toți* stăm pe umerii giganților.

În al doilea rând, nu trebuie să uităm că suntem conduși de către un profet al lui Dumnezeu.

Eu depun mărturie că noi *suntem* conduși de către un profet al lui Dumnezeu. Domnul a restaurat Biserica Sa în zilele din urmă prin intermediul profetului Joseph Smith și noi nu trebuie să uităm că am fost conduși printr-o serie neîntreruptă de profeți ai lui Dumnezeu începând cu Joseph Smith și continuând cu fiecare profet până la profetul nostru de astăzi – Thomas S. Monson. Îl cunosc, îl respect și îl iubesc. Eu depun mărturie că el este profetul Domnului, astăzi, pe pământ.

Îmi doresc din toată inima ca, împreună cu copiii și nepoții mei să onorăm moștenirea strămoșilor noștri drepti – acei pionieri mormoni care au dorit să sacrifice totul și să-L apere pe Dumnezeul lor și credința lor. Mă rog ca fiecare dintre noi să trăiască fideli credinței pe care părinții noștri au prețuit-o. În numele sfânt și sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Supunere prin credința noastră

Supunerea reprezintă credința noastră în înțelepciunea și puterea celei mai înalte autorități, care este Dumnezeu.

Serile în familie pe care sora Perry și cu mine le ținem în fiecare seară de luni au devenit brusc mai mari. Fratele meu, fiica sa, fratele lui Barbara și o nepoată și soțul ei s-au mutat în același complex de locuințe. Este singura dată, de când eram copil, când am fost binecuvântat să am membri ai familiei care locuiesc lângă mine. Atunci, familia mea locuia pe aceeași stradă cu câțiva dintre membrii familiei extinse a mamei mele. Casa bunicului Sonne era următoarea casă dinspre nord față de a noastră, iar cea a mătușii Emma, următoarea dinspre sud. În partea sudică a străzii locuia mătușa Josephine, iar în partea estică, unchiul Alma.

În copilărie, ne vedeam zilnic cu membri ai familiei noastre extinse și împărtășeam momente muncind împreună, jucându-ne împreună și conversând unii cu alții. Nu puteam face mari năzbâtii fără ca mamele noastre să afle foarte repede. Lumea noastră este diferită acum – majoritatea membrilor unei familii locuiesc în zone diferite. Chiar dacă locuiesc relativ aproape unii de alții, deseori ei nu sunt vecini. Totuși, vreau să cred că perioada în care eram un băiețel

și situația mea actuală sunt un pic precum raiul, având membri dragi ai familiei care locuiesc aproape unul de celălalt. Acest lucru îmi amintește mereu despre natura eternă a familiei.

Când eram copil, am avut o relație specială cu bunicul meu. Deoarece eram fiul cel mai mare din familia mea, eu curățam zăpada iarna de pe borduri iar, vara, aveam grijă de gazonul casei noastre și de cel al caselor bunicului și al celor două mătuși ale mele. De obicei, bunicul stătea pe veranda din fața casei în timp ce eu tundeam gazonul. Când terminam, eu stăteam pe treptele din față și discutam cu el. Acele momente sunt amintiri prețioase pentru mine.

Într-o zi, l-am întrebat pe bunicul meu cum pot să știu dacă fac mereu ceea ce este bine, dat fiind că viața este plină de atât de multe alegeri. Așa cum făcea bunicul meu de obicei, el mi-a răspuns relatându-mi o întâmplare din timpul vieții sale la fermă.

Mi-a vorbit despre cum dresezi o pereche de cai pentru ca ei să lucreze împreună. Mi-a explicat că o pereche de cai trebuie să știe mereu cine este la conducere. Unul dintre modurile de a controla și dirija un cal este de

a folosi un ham și o zăbală. Dacă un membru al perechii crede vreodată că nu trebuie să se supună voinței conducătorului, perechea nu va trage și nu va munci niciodată împreună pentru a fi cât mai eficientă.

Acum, să examinăm lecția pe care am învățat-o de la bunicul meu folosind acest exemplu. Cine este conducătorul perechii de cai? Bunicul meu credea că este Domnul. El este cel care are un scop și un plan. El este, de asemenea, dresorul și cel care întărește perechea de cai și fiecare cal în parte. Conducătorul știe ce este cel mai bine și singurul mod în care un cal să știe că face întotdeauna ce este bine este să fie supus și să urmeze îndrumarea conducătorului.

Dar ce compara bunicul meu cu un ham și o zăbală? Am crezut atunci, așa cum cred și acum, că bunicul meu mă învăța să urmez îndemnul Duhului Sfânt. Pentru el, hamul și zăbala erau simboluri spirituale. Un cal ascultător, care face parte dintr-o pereche de cai bine dresată, nu are nevoie decât de un imbold blând din partea conducătorului pentru a face ceea ce dorește acesta. Acest imbold blând

este echivalentul glasului slab, liniștit, cu care Domnul vorbește cu noi. Din respect pentru libertatea noastră de a alege, acest imbold nu este niciodată unul puternic, impus prin forță.

Bărbații și femeile care ignoră aceste îndemnuri blânde ale Spiritului vor învăța deseori, așa cum a învățat și fiul risipitor, prin intermediul consecințelor naturale ale vieții trăite în nesupunere și desfrânare. Doar consecințele naturale l-au făcut umil pe fiul risipitor, astfel încât „el și-a venit în fire” și a auzit șoaptele Spiritului care îi spunea să se întoarcă la casa tatălui său (vezi Luca 15:11–32).

Așadar, lecția pe care am învățat-o de la bunicul a fost ca, întotdeauna, să fiu gata să primesc imboldul blând al Spiritului. El m-a învățat că voi primi mereu un astfel de îndemn dacă voi începe să fac alegeri greșite. Și că niciodată nu voi fi vinovat de a fi făcut o greșală mai gravă dacă îi voi permite Spiritului să mă îndrume în luarea deciziilor.

În Iacov 3:3 se spune: „De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul”.

Trebuie să fim receptivi la zăbalele

noastre spirituale. Chiar și la cel mai mic imbold venit din partea Stăpânului, noi trebuie să fim dispuși să ne schimbăm complet drumul. Pentru a avea succes în viață, trebuie să ne învățăm spiritul și trupul să lucreze împreună supunându-se poruncilor lui Dumnezeu. Dacă ascultăm de îndemnul blând al Duhului Sfânt, acest lucru ne poate uni spiritul și trupul într-un scop care ne va îndruma înapoi, către casa noastră eternă, pentru a trăi alături de Tatăl nostru etern din Cer.

Cel de-al treilea articol de credință ne învață despre importanța supunerii: „Noi credem că, prin Ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”.

Tipul de supunere descris de bunicul meu în exemplul său cu perechea de cai presupune, de asemenea, o încredere deosebită – adică, o credință absolută în conducătorul perechii. Drept urmare, lecția pe care am învățat-o de la bunicul meu, făcea, de asemenea, aluzie la primul principiu al Evangheliei – credința în Isus Hristos.

Apostolul Pavel ne-a învățat: „Și credința este o încredere neclintită

cu exactitate de Dumnezeu până în momentul miraculos în care un înger a strigat din cer anunțându-l pe Avraam că a trecut testul său chinuitor. Și, apoi, îngerul Domnului a repetat promisiunea legământului avraamic.

Recunosc că încercările care au legătură cu faptul de a avea credință în Isus Hristos și de a fi supus vor fi mai grele pentru unii oameni. Am avut destui ani de experiență pentru a ști că personalitățile cailor pot fi foarte diferite și, drept urmare, unii cai pot fi mai ușor sau mai greu de dresat, și că există o varietate mult mai mare de oameni. Fiecare dintre noi este un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu și poveștile vieților noastre premuritoare și muritoare sunt diferite. Ca urmare, nu există prea multe soluții care să îi ajute pe toți. Astfel, recunosc pe deplin că viața implică faptul de a încerca și de a greși de multe ori și, lucrul cel mai important, faptul că avem nevoie mereu de cel de-al doilea principiu al Evangheliei, care este pocăința.

Este, de asemenea, adevărat că perioada de timp în care a trăit bunicul meu a fost o perioadă mai simplă, mai ales în ceea ce privește faptul de a alege între bine și rău. Deși unele persoane foarte inteligente și perspicace ar putea crede că aceste vremuri mai complexe necesită soluții tot mai complexe, eu nu sunt foarte convins că ei au dreptate. Eu cred că această complexitate de astăzi necesită o mai mare simplitate, ca răspunsul oferit de bunicul meu la întrebarea mea sinceră despre cum pot deosebi binele de rău. Știu că ceea ce vă ofer astăzi este un sfat simplu, dar pot depune mărturie despre cât de mult mă ajută pe mine. Vă recomand să urmați acest sfat și chiar vă provoc să puneți la încercare cuvintele mele și, dacă veți face acest lucru, vă promit că ele vă vor ajuta să faceți alegeri bune atunci când sunteți

în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se vad” (Evrei 11:1). Apoi, Pavel a folosit exemplele lui Abel, Enoh, Noe și Avraam pentru a ne învăța despre credință. El s-a concentrat asupra poveștii lui Avraam, deoarece acesta este tatăl credincioșilor.

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui...

Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise” (Evrei 11:8–9, 11).

Noi știm că prin Isaac, fiul lui Avraam și al Sarei, le-a fost făcută lui Avraam și Sarei o promisiune – promisiunea de a avea urmași „în număr

mare, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra” (vezi versetul 12; vezi, de asemenea Genesa 17:15–16). Și apoi, credința lui Avraam a fost pusă la încercare într-un mod pe care mulți dintre noi l-ar considera de neimaginat.

M-am gândit de multe ori la povestea lui Avraam și a lui Isaac și încă nu cred că înțeleg pe deplin credința și supunerea lui Avraam. Poate că mi-l pot imagina pe el făcându-și bagajul cu credință pentru a pleca devreme într-o dimineață, dar cum a făcut toți acei pași alături de fiul său, Isaac, în acea călătorie de trei zile până la baza muntelui Moria? Cum au cărat ei lemnele pentru foc sus pe munte? Cum a construit altarul? Cum l-a legat pe Isaac și l-a pus pe altar? Cum i-a explicat că îl va sacrifica? Cum de a găsit puterea de a lua cuțitul pentru a-și ucide fiul? Credința lui Avraam i-a dat puterea necesară de a asculta

bombardați de alegeri și vă vor oferi răspunsuri simple la întrebări care îi derutează pe cei învățați și pe cei care cred că sunt înțelepți.

Prea des ne gândim că supunerea presupune ascultarea unor ordine sau a unor porunci ale unei autorități înalte în mod pasiv și fără discernământ. De fapt, supunerea reprezintă credința noastră în înțelepciunea și puterea celei mai înalte autorități, care este Dumnezeu. Când Avraam a dat dovadă de credința sa neclintită și supunere față de Dumnezeu, chiar și când a primit porunca de a-și sacrifica propriul fiu, Dumnezeu l-a salvat. În mod asemănător, când ne dovedim credința prin supunere, în cele din urmă, Dumnezeu ne va salva.

Cei care se bazează exclusiv pe ei înșiși și își urmează propriile dorințe și porniri sunt atât de limitați în comparație cu cei care Îl urmează pe Dumnezeu și apelează la învățătura, puterea și darurile Sale. Se spune că cineva care este preocupat doar de sine însuși este o persoană cu un caracter mic. Supunerea deplină și proactivă nu este deloc ceva slab și pasiv. Este felul în care ne declarăm credința în Dumnezeu și devenim demni pentru a primi puterile cerului. Supunerea este o alegere. Este o alegere între cunoașterea și puterea noastră limitată și înțelepciunea nelimitată și puterea infinită ale lui Dumnezeu. Conform lecției pe care bunicul meu mi-a dat-o, este alegerea de a simți zăbala spirituală în gura noastră și a urma îndrumarea conducătorului.

Fie ca noi să devenim moștenitorii legământului lui Avraam și urmașii seminției sale prin intermediul credinței noastre și primind rânduiele Evangheliei restaurate. Vă promit că binecuvântările vieții eterne sunt disponibile oricui este credincios și supus. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Lawrence E. Corbridge
Cei Șaptezeci

Profetul Joseph Smith

Revelațiile revărsate asupra lui Joseph Smith susțin faptul că el a fost profet al lui Dumnezeu.

Prima Viziune

Un tânăr citește Biblia și privirea i se oprește asupra unui fragment din scriptură. Acesta este un moment care avea să schimbe lumea.

El este nerăbdător să știe care biserică îl poate conduce spre adevăr și salvare. A încercat aproape orice, iar acum el face apel la Biblie și citește aceste cuvinte: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”¹.

El se tot gândește la acest verset. Prima rază de lumină străbate întunericul din mintea lui. O fi acesta răspunsul, calea de ieșire din confuzie și obscuritate? Poate fi atât de simplu? Întrebă-L pe Dumnezeu și El va răspunde? În cele din urmă, ajunge la concluzia că trebuie, fie să-L întrebe pe Dumnezeu, fie să rămână în întuneric și confuzie.

Și totuși, nerăbdător cum este, nu dă fuga într-un colț retras și spune o rugăciune în grabă. Are numai 14 ani dar, deși dorește să afle răspunsul cât mai repede, are grijă de felul în care îl cere. Această rugăciune nu va fi una oarecare. Hotărăște unde să meargă și când să facă încercarea. Se pregătește să vorbească cu Dumnezeu.

Și, apoi, sosește ziua cu pricina. Este „dimineața unei zile frumoase, senine, la începutul primăverii anului [1820]”². Merge singur într-o pădure liniștită din apropiere, printre copacii care se înalță deasupra lui. Ajunge în locul în care stabilise dinainte să meargă. Îngenunchează și înalță dorințele inimii sale.

Descriind ce se întâmplă după aceea, el spune:

„Am văzut un stâlp de lumină exact deasupra capului meu mai luminos ca strălucirea soarelui, care a coborât treptat până când a căzut deasupra mea...

Când lumina s-a oprit asupra mea,

am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt: [Joseph,] *Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!*³

După numai 24 de ani, Joseph Smith și fratele său Hyrum vor muri din cauza a ceea ce a început aici.

Opoziția

Joseph a povestit că, la vârsta de 17 ani, un înger i-a spus că „numele [său avea să fie] ținut de bine și de rău printre toate națiunile, ... printre toate popoarele”⁴. Această profeție uimitoare continuă să fie îndeplinită astăzi când Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă s-a răspândit în toată lumea.

În prezența adevărului, apar adesea opoziție, critici și conflicte. De fiecare dată când este revelat adevărul cu privire la scopul și destinul omului, va exista întotdeauna o forță care să i se opună. Începând de la Adam și Eva în grădina Edenului, continuând cu slujirea lui Hristos și mai departe, până în

zilele noastre, au existat și vor exista întotdeauna eforturi pentru a înșela, a denatura, a se opune și a zădărnici planul vieții.

Căutați-L pe Acela care a fost cel mai persecutat dintre toți, Unul care a întâmpinat cea mai mare opoziție, a avut parte de cele mai multe provocări și a fost cel mai respins, bătut, abandonat și răstignit, Unul care a coborât sub toate lucrurile și veți găsi adevărul, pe Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul întregii omeniri. De ce nu l-au lăsat oamenii în pace?

De ce? Deoarece El este adevărul, iar adevărului i se va opune întotdeauna cineva.

Apoi, căutați-l pe cel care a scos la lumină un alt testament al lui Isus Hristos și alte scripturi, căutați-l pe cel care a fost instrumentul prin care plenitudinea Evangheliei și Biserica lui Isus Hristos au fost restaurate pe pământ, căutați-l și așteptați-vă să găsiți oameni care l-au tratat nedrept. De ce nu l-au lăsat în pace?

De ce? Deoarece el a propovăduit adevărul, iar adevărului i se va opune întotdeauna cineva.

Multitudinea de revelații

Revelațiile revărsate asupra lui Joseph Smith susțin faptul că el a fost profet al lui Dumnezeu. Să ne gândim la câteva, gândiți-vă la lumina și adevărul revelate prin intermediul său, care strălucesc în contrast cu crezurile similare din zilele lui și din zilele noastre.

- Dumnezeu este o persoană individuală, exaltată, un Tată Veșnic. El este Tatăl nostru.
- Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și Duhul Sfânt sunt ființe separate.⁵
- Dumneavoastră sunteți mai mult decât un om. Sunteți un copil al lui Dumnezeu, Tatăl Veșnic și puteți deveni ca El⁶, dacă veți avea credință în Fiul Său, vă veți pocăi, veți primi rânduiești, Îl veți primi pe Duhul Sfânt și veți îndura până la sfârșit.⁷
- La bază, Biserica lui Isus Hristos de astăzi este aceeași cu Biserica pe care a organizat-o El în timpul slujirii Sale muritoare, cu profeți și apostoli, Preoția lui Melhisedec și Preoția levitică, vârstnici, înalți preoți, diaconi, învățători, episcopi și Cei Șaptezeci, așa cum este descris în Biblie.

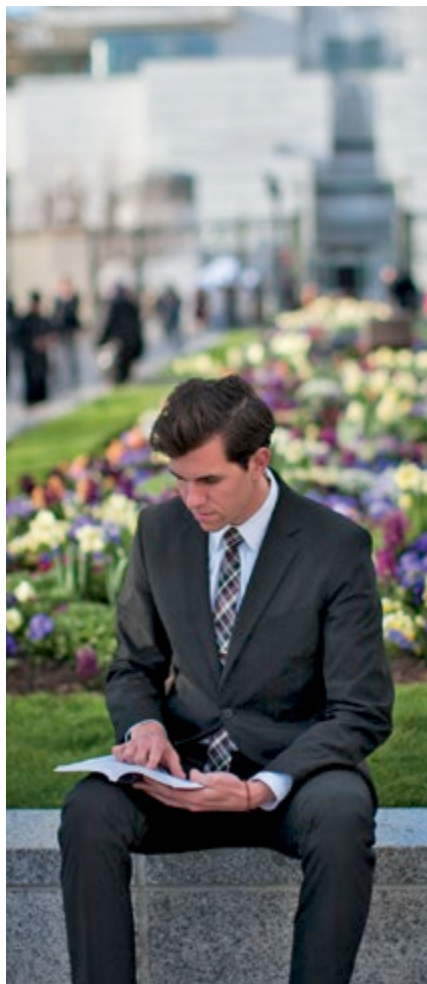
- După moartea Salvatorului și a apostolilor Săi, autoritatea preoției a fost luată de pe pământ și a fost restaurată, din nou, în zilele noastre.
- Revelația nu a încetat și cerurile nu sunt închise. Dumnezeu le vorbește profeților astăzi și El ne va vorbi și dumneavoastră și mie.⁸
- Există mai mult decât numai rai și iad după această viață. Există grade de glorie și contează foarte mult ceea ce facem în această viață.⁹
- Trebuie să arătăm mai mult decât o simplă credință pasivă în Hristos, trebuie să „[ne întoarcem] către [El] în fiecare gând”¹⁰, „[să facem] tot ceea ce [vom face] în numele Fiului”¹¹, „să [ne amintim] totdeauna de El, și să [ținem] poruncile pe care El [ni] le-a dat... pentru ca [noi] să [putem] avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”¹².
- Miliardele de oameni care trăiesc și mor fără Evanghelie și fără rânduielile necesare salvării nu sunt pierduți. Prin ispășirea lui Hristos, întreaga omenire „[poate] fi [salvată] supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”¹³, care sunt administrate atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți.¹⁴
- Nașterea nu a fost începutul. Ați trăit înainte în prezența lui Dumnezeu în calitate de fiu sau fiică a Sa și v-ați pregătit pentru această viață muritoare.¹⁵
- Căsătoria și familia nu sunt convenții ale oamenilor care durează doar până când moartea ne va despărți. Ele sunt menite să fie făcute veșnice prin legăminte pe care le facem cu Dumnezeu. Familia reprezintă tiparul ceresc.¹⁶

Și aceasta este doar o parte a multitudinii de revelații revărsate asupra lui Joseph Smith. De unde au venit toate aceste revelații care oferă lumină celor

aflați în întuneric, claritate celor care au îndoieli și care i-au inspirat și i-au făcut mai buni pe milioane de oameni? Ce este mai plauzibil, că a putut el să scrie și să propovăduiască toate aceste lucruri sau că a primit ajutorul Cerului? Scripturile care au ieșit din mâinile lui sună ca și cum ar fi cuvintele omului sau cuvintele lui Dumnezeu?

Concluzie

Nu există dezacord cu privire la ceea ce a realizat Joseph Smith, numai cu privire la cum a făcut ceea ce a făcut și de ce. Și nu sunt prea multe opțiuni. El a fost fie un prefăcut, fie un profet. Fie a făcut ceea ce a făcut singur, fie a primit ajutor ceresc. Uitați-vă la dovezi, dar uitați-vă la tot ce s-a întâmplat în viața lui, nu numai la o singură parte. Cel mai important,

faceți precum a făcut tânărul Joseph și „[cereți înțelepciune] de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea [vă] va fi dată”¹⁷. Aceasta, nu numai că vă va ajuta să aflați adevărul despre Cartea lui Mormon și Joseph Smith, ci reprezintă, de asemenea, modelul aflării adevărului tuturor lucrurilor.¹⁸

Joseph Smith a fost un profet al lui Dumnezeu, la fel cum este Thomas S. Monson astăzi. Prin Joseph Smith, „cheile împărăției lui Dumnezeu sunt [din nou] încredințate omului pe pământ și... Evanghelia se va rostogoli... așa cum piatra care se desprinde din munte, fără ajutorul vreunei mâini... până când umple tot pământul”¹⁹.

Dumnezeu este Tatăl nostru Veșnic și Isus este Hristosul. Noi Îi preaslăvim pe Ei. Nimic nu se compară cu creațiile Lor, cu planul salvării și cu sacrificiul ispășitor făcut de Mielului lui Dumnezeu. În această dispensație, îndeplinim planul Tatălui și ne bucurăm de fructele ispășirii numai prin supunere față de legile și rânduielile Evangheliei restaurate prin intermediul profetului Joseph Smith. Depun mărturie despre Ei – Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și Isus Hristos, Salvatorul lumii. Și fac acest lucru în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Iacov 1:5.
2. Joseph Smith – Istorie 1:14.
3. Joseph Smith – Istorie 1:16–17.
4. Joseph Smith – Istorie 1:33.
5. Vezi Doctrină și legăminte 130:22.
6. Vezi Doctrină și legăminte 50:24.
7. Vezi 2 Nefi 31; 3 Nefi 27.
8. Vezi Moroni 10:3–5.
9. Vezi Doctrină și legăminte 76.
10. Doctrină și legăminte 6:36.
11. Moise 5:8.
12. Doctrină și legăminte 20:77.
13. Articolele de credință 1:3.
14. Vezi Doctrină și legăminte 76; 128; 138.
15. Vezi Doctrină și legăminte 49:17; 138; Moise 3:5; 6:36.
16. Vezi Doctrină și legăminte 131:1–2; 132:5–33.
17. Iacov 1:5.
18. Vezi Moroni 10:3–5.
19. Doctrină și legăminte 65:2.

Vârșnicul Michael John U. Teh
din Cei Șaptezeci

Acolo unde sunt comorile voastre

Dacă nu suntem atenți, vom începe să alergăm după lucrurile lumesti mai mult decât după cele spirituale.

La scurt timp după ce am vorbit în cadrul conferinței generale din octombrie 2007, unul dintre frații mei mi-a spus că vor trece aproximativ șapte ani până să am din nou această experiență dificilă. Am fost ușurat și i-am spus că îi voi considera a fi „[cei] șapte ani de mare belșug” pentru mine. Ei bine, iată-mă! Cei șapte ani de belșug s-au sfârșit.

În luna ianuarie, eu și draga mea soție, Grace, am primit însărcinarea de a vizita membrii din Insulele Filipine care au fost ruinați financiar în urma unui cutremur de mare magnitudine și a unui taifun devastator. Ne-am bucurat deoarece însărcinarea era un răspuns la rugăciunile noastre și o mărturie privind mila și bunătatea unui Tată iubitor din Cer. Acest lucru ne-a îndeplinit dorința de a ne exprima în mod personal dragostea și grija față de acești oameni.

Majoritatea membrilor pe care i-am întâlnit încă trăiau în adăposturi temporare precum corturi, centre comunitare și case de întrunire. Casele pe care le-am vizitat aveau fie doar o parte din acoperiș, fie nu aveau acoperiș deloc. Oameni nu aveau prea multe lucruri înainte de această

calamitate, iar puținul pe care l-au avut fusese pierdut. Era noroi și moloz pretutindeni. Totuși, ei erau plini de recunoștință pentru puținul ajutor primit și erau fericiți și într-o stare de spirit bună, în ciuda faptului că

se aflau în împrejurări dificile. Când îi întrebam cum fac față, toți ne răspundeau hotărât: „Suntem bine!”. În mod evident, credința lor în Isus Hristos le-a dat speranță că, în final, totul va fi bine. În fiecare casă, în fiecare cort, sora Teh și cu mine am învățat din exemplul acestor sfinți credincioși.

În vremuri de calamitate sau tragedie, Domnul ne ajută să ne reorientăm și să ne schimbăm prioritățile. Dintr-o dată, toate lucrurile materiale pentru care am muncit din greu să le dobândim, nu contează. Tot ceea ce contează sunt familia noastră și relația noastră cu alții. O soră dragă a spus următorul lucru: „După ce apa s-a retras și a venit timpul să încep curățenia, am privit peste tot în casă și m-am gândit: «Vai, cât de multe lucruri inutile am acumulat în toți acești ani!»”.

Bănuiesc că această soră a dobândit o perspectivă mai bună și, de acum

înainte, va avea foarte multă grijă când va decide care lucruri sunt necesare și de care se poate lipsi.

De-a lungul anilor, intrând în contact cu mulți membri, ne-am bucurat să vedem cum aceștia au fost binecuvântați din belșug cu tărie spirituală. De asemenea, am văzut că unii dintre acești membri credincioși au dobândit bunuri materiale din belșug, iar alții nu.

De nevoie, majoritatea dintre noi suntem implicați în câștigarea banilor și achiziționarea câtorva dintre bunurile lumii pentru a ne putea întreține familia. Acest lucru ne solicită o bună parte din timpul și atenția noastră. Nu există sfârșit al lucrurilor pe care lumea le are de oferit, așadar, este important să învățăm să ne dăm seama când avem destul. Dacă nu suntem atenți, vom începe să alergăm după lucrurile lumești mai mult decât după cele spirituale. Atunci, obținerea lucrurilor spirituale și veșnice va ocupa locul doi în viața noastră, în loc să fie o prioritate. Din păcate, există o dorință puternică de a dobândi din ce în ce mai mult și de a deține cele mai noi și mai sofisticate lucruri.

Cum ne asigurăm că nu suntem tentați să cedăm acestei ispite? Iacov oferă următorul îndemn: „Prin urmare, nu cheltuiți bani pe ceea ce nu are nicio valoare, nici munca voastră pe ceea ce nu aduce satisfacții. Ascultați-mă cu sârguință și aduceți-vă aminte de cuvintele pe care le-am spus; și veniți către Cel Sfânt al lui Israel și îndestulați-vă cu ceea ce nu piere și nici nu poate fi corupt și lăsați-vă sufletul să se bucure în abundență”¹.

Sper că niciunul dintre noi nu cheltuie bani pe ceea ce nu are nicio valoare, nici nu muncește pe ceea ce nu aduce satisfacții.

Salvatorul a propovăduit atât iudeilor cât și nefiților următoarele lucruri:

„Nu vă așterneți comori pe pământ, unde moliile și rugina le distrug și hoții pătrund și le fură;

Ci așterneți-vă comori în ceruri, unde nici moliile și nici rugina nu le distrug, și unde hoții nu pătrund și nici nu le fură.

Căci acolo unde sunt comorile voastre, tot acolo sunt și inimile voastre”².

Într-o altă împrejurare, Salvatorul a rostit următoarea pildă:

„Țarina unui om bogat rodise mult.

Și el se gândea în sine și zicea: «Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele.

Iată», a zis el, «ce voi face: îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele;

și voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!”

Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»

Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu”³.

Cu puțin timp în urmă, Președintele Dieter F. Uchtdorf a oferit următoarea îndrumare:

„Tatăl nostru Ceresc vede adevăratul nostru potențial. El știe lucruri despre noi pe care noi nu le știm. El ne îndrumă în timpul vieții să îndeplinim scopul creării noastre, să ducem o viață dreaptă și să ne întoarcem în prezența Sa.

Atunci, de ce acordăm atât de mult timp și energie pentru lucruri care sunt temporare, neimportante și superficiale? Refuzăm să vedem absurditatea goanei după lucruri fără importanță și efemere?”⁴.

Noi toți știm că lista noastră de comori lumești cuprinde mândria,

bogăția, lucrurile materiale, puterea și onorurile oamenilor. Acestea nu merită mai mult din timpul și atenția noastră, așadar mă voi concentra, în schimb, pe lucrurile care reprezintă comorile noastre din cer.

Care sunt unele dintre comorile din cer pe care le putem așterne pentru noi? În primul rând, ar fi bine pentru noi să dobândim însușirile asemănătoare lui Hristos: credință, speranță, smerenie și caritate. Am fost îndrumați, în mod repetat, [să înlăturăm] omul firesc și [să devenim]... ca un copil.⁵ Salvatorul ne îndeamnă să ne străduim să fim perfecți precum sunt El și Tatăl nostru Ceresc.⁶

În al doilea rând, trebuie să petrecem mai mult timp de calitate și să depunem mai mult efort pentru întărirea relațiilor de familie. La urma urmelor, „familia este rânduită de Dumnezeu. Ea este cea mai importantă unitate în viața muritoare și în eternitate”⁷.

În al treilea rând, să slujim altora este o caracteristică a unui adevărat ucenic al lui Hristos. El a spus: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”⁸.

În al patrulea rând, înțelegerea doctrinei lui Hristos și întărirea mărturiei noastre este o muncă ce ne va oferi bucurie și satisfacție adevărate. Noi trebuie să studiem în mod constant cuvintele lui Hristos așa cum se găsesc în scripturi și cuvintele profeților în viață. „Căci iată, cuvintele lui Hristos

vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți.”⁹

Voi încheia cu povestea unei văduve în vârstă de 73 de ani pe care am întâlnit-o în timpul călătoriei noastre în Filipine:

Când cutremurul a lovit Insula Bohol, casa pentru care ea împreună cu răposatul ei soț munciseră din greu să o construiască s-a prăbușit, omorându-i fiica și nepotul. Rămasă acum singură, ea trebuie să muncească pentru a se întreține. Ea a început să spele rufe (cu mâna) și trebuie să urce și să coboare un deal destul de mare de câteva ori pe zi pentru a lua apă. Când am vizitat-o, încă locuia într-un cort.

Acestea sunt cuvintele ei: „Stimate vârstnic, accept tot ceea ce Domnul mi-a cerut să îndur. Nu am resentimente. Îmi prețuiesc recomandarea pentru templu și o păstrez sub pernă. Doresc să știți că plătesc zeciuiala integral din venitul meu modest câștigat din spălătul rufelor. Indiferent de ceea ce se întâmplă, eu întotdeauna îmi voi plăti zeciuiala”.

Eu depun mărturie că prioritățile, tendințele, obiceiurile, dorințele, poftele și pasiunile noastre vor avea un impact direct asupra condiției noastre dincolo de această viață. Fie ca noi să ne amințim întotdeauna vorbele Salvatorului: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Fie ca inima noastră să fie îndreptată către aceste lucruri, este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 9:51.
2. Matei 6:19–21; vezi, de asemenea, 3 Nefi 13:19–21.
3. Luca 12:16–21.
4. Dieter F. Uchtdorf, „Despre regrete și decizii”, *Liahona*, nov. 2012, p. 22.
5. Vezi Mosia 3:19.
6. Vezi 3 Nefi 12:48.
7. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* [2010], 1.1.1.
8. Matei 25:40.
9. 2 Nefi 32:3.

Vârstnicul Marcos A. Aidukaitis
din Cei Șaptezeci

Dacă vă lipsește înțelepciunea

*Dumnezeu le va revela adevărul celor care îl caută,
așa cum este menționat în scripturi.*

Nu cu mult timp în urmă, fiul meu, în vârstă de 10 ani, studia pe Internet despre creierul omului. El vrea să devină chirurg. Nu este greu de remarcat că el este mult mai deștept decât mine.

Nouă ne place să folosim Internetul. Acasă, noi comunicăm cu membrii familiei și cu prietenii prin intermediul rețelelor de socializare, al e-mailurilor și al altor mijloace. Copiii mei își fac cea mai mare parte a temelor de la școală cu ajutorul Internetului.

Indiferent de subiect, dacă avem nevoie de mai multe informații, căutăm online. În doar câteva secunde, avem foarte multe informații. Este minunat!

Internetul oferă multe ocazii de învățare. Totuși, Satana dorește ca noi să fim nefericiți și denaturează adevăratul scop al lucrurilor. El folosește acest instrument minunat pentru a promova îndoiala și teama și pentru a distruge credința și speranța.

Având în vedere cantitatea uriașă de informații oferită de Internet, trebuie să fim foarte atenți cum ne dozăm eforturile. Satana ne poate ține ocupați, ne poate distra de la adevăr și ne poate pângări selectând informațiile și oferindu-ne mult gunoi informațional.

Omul nu trebuie să umble prin gunoaie.

Fiți atenți la următorul sfat, oferit prin intermediul scripturilor: „Spiritul lui Hristos este dat fiecărui om pentru ca el să poată deosebi binele de rău; de aceea, eu vă arăt vouă felul de a judeca; căci fiecare lucru care te invită la a face bine și la a te convinge să crezi în Hristos este trimis de către puterea și darul lui Hristos; prin urmare, voi veți putea cunoaște... că aceasta este de la Dumnezeu”¹.

Într-adevăr, ne confruntăm și noi cu aceeași dilemă de care a avut parte Joseph Smith în tinerețea sa. Și noi ne aflăm adesea în situații în care ne lipsește înțelepciunea.

În împărăția lui Dumnezeu, căutarea adevărului este apreciată, încurajată și nu este niciodată reprimată sau descurajată. Membrii Bisericii sunt puternic încurajați de Domnul Însuși să dobândească mai multă cunoaștere.² El a spus: „Căutați cu sârguință... da, căutați cuvintele de înțelepciune în cele mai bune cărți; căutați să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință”³. Și totuși, cum putem recunoaște adevărul într-o lume care este din ce în ce mai directă în atacurile

ei împotriva lucrurilor care îi aparțin lui Dumnezeu?

Scripturile ne învață cum.

Primul mod: putem cunoaște adevărul observându-i roadele.

În timpul deosebitei Sale cuvântări de pe munte, Domnul a spus:

„Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău nu poate face roade bune...”

Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”⁴.

Profetul Mormon a propovăduit același principiu spunând:

„Prin faptele lor îi veți cunoaște pe ei; căci dacă faptele lor sunt bune, atunci și ei sunt buni”⁵.

Vă invităm pe toți să studiați roadele și lucrările acestei Biserici.

Cei interesați de adevăr vor putea recunoaște influența pozitivă pe care Biserica și membrii ei o au în comunitățile în care sunt prezenți. Ei vor remarca, de asemenea, progresul din viața celor care urmează învățăturile ei. Cei care analizează aceste roade vor descoperi că roadele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sunt delicioase și vrednice de dorit.

Al doilea mod: putem găsi adevărul punând noi înșine cuvântul la încercare.

Profetul Alma ne-a învățat:

„Noi vom asemana cuvântul cu o sămânță... Dacă voi faceți loc ca o sămânță să fie plantată în inima voastră, iată, dacă aceasta este o sămânță adevărată [și]... dacă voi nu o aruncați afară prin necredința voastră... iată, ea va începe să crească înăuntrul piepturilor voastre; și... voi veți începe să ziceți în sinea voastră – Aceasta trebuie să fie o sămânță bună... căci [ea] începe să-mi lărgescă sufletul; da, începe să-mi lumineze înțelegerea, da, începe să fie [delicioasă] pentru mine...”

Și acum... nu va întări aceasta credința voastră? Da, aceasta vă va întări credința...

Căci fiecare sămânță produce după asemănarea sa proprie”⁶.

Ce invitație superbă din partea unui profet al Domnului! Aceasta poate fi comparată cu un experiment științific. Suntem invitați să punem cuvântul la încercare, ni se dau parametrii și ni se spune care este rezultatul testului, dacă urmăm instrucțiunile.

Așadar, scripturile ne învață că putem cunoaște adevărul observându-i roadele sau punându-l noi înșine la încercare, făcându-i loc în inima noastră și îngrijindu-l, ca pe o sămânță.

Totuși, există și al treilea mod prin care putem cunoaște adevărul: revelația personală.

În Doctrină și legăminte, secțiunea 8, învățăm că revelația înseamnă

cunoaștere – „cunoașterea oricăror lucruri pe care [noi le cerem] cu credință, cu inima sinceră, cu credința că le [vom] primi”⁷.

Și Domnul ne spune cum vom primi această revelație. El spune: „Eu îți voi spune ție, în inima ta și în mintea ta, prin Duhul Sfânt, care va veni asupra ta și care va trăi în inima ta”⁸.

Astfel, suntem învățați că revelația poate fi primită dacă o cerem cu credință, cu inima sinceră și având credința că o vom primi.

Remarcați, însă, că Domnul a clarificat acest lucru când a avertizat: „Amintește-ți că fără credință tu nu poți să faci nimic; de aceea, cere în credință”⁹. Credința necesită fapte – precum faptul de a studia problema în mintea noastră și, apoi, de a întreba în rugăciune dacă respectiva concluzie la care am ajuns este cea corectă.

Pleasant Grove, Utah, S.U.A.

Domnul a spus:

„Dacă este drept, voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel, vei simți că este drept.

Dar, dacă nu este drept, nu vei avea astfel de sentimente, ci vei avea o amortire a gândurilor care te va face să uiți lucrul care este greșit”¹⁰.

Credința fără fapte este moartă.¹¹ Prin urmare, „[cereți] cu credință, fără să [vă îndoiiți] deloc”¹².

Am un prieten care nu este membru al Bisericii noastre, care mi-a spus că el nu este o persoană spirituală. El nu studiază scripturile și nici nu se roagă pentru că, spune el, nu poate să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și nici nu este sigur că Dumnezeu există. Această atitudine denotă lipsa lui de spiritualitate și-l va duce la opusul revelației, așa cum a explicat Alma. El a spus: „Și de aceea, acela care își va împietri inima, acela va primi partea cea mai mică a cuvântului”.

Însă, Alma a adăugat: „Acela care nu-și va împietri inima, lui îi este dată partea cea mai mare a cuvântului până când lui îi este dat să cunoască tainele lui Dumnezeu, până când le va cunoaște pe acestea în întregime”¹³.

Alma și fiii lui Mosia sunt exemple ale principiului conform căruia

credința necesită fapte. În Cartea lui Mormon, citim:

„[Ei] cercetaseră scripturile cu sârguință pentru ca să poată cunoaște cuvântul lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu este totul; ei se dedaseră la multă rugăciune și post; de aceea, aveau spiritul profeției și spiritul revelației”¹⁴.

Faptul de a cere cu inima sinceră este la fel de important în acest proces. Dacă noi căutăm cu sinceritate adevărul, vom face tot ce ne stă în putință pentru a-l găsi, ceea ce include cititul scripturilor, mersul la Biserică și faptul de a face tot ce putem pentru a ține poruncile lui Dumnezeu. Înseamnă și că suntem dornici să facem voia lui Dumnezeu după ce o cunoaștem.

Acțiunile lui Joseph Smith când căuta înțelepciune constituie exemplul perfect despre ce înseamnă să ai o inimă sinceră. El a spus că dorea să știe care dintre confesiuni era adevărată, pentru ca „[el să știe] căreia să [i se alăture]”¹⁵. Chiar și înainte de a se ruga, el a fost pregătit să acționeze conform răspunsului pe care avea să-l primească.

Trebuie să cerem cu credință și cu inima sinceră. Dar aceasta nu este totul.

Trebuie, de asemenea, să credem că vom primi revelație. Trebuie să avem încredere în Domnul și să avem speranță în promisiunile Sale. Amintiți-vă de ceea ce este scris: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o cerea de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”¹⁶. Ce promisiune minunată!

Vă invit pe toți să căutați adevărul folosind oricare dintre aceste metode, însă, în mod deosebit, să-l aflați de la Dumnezeu prin intermediul revelației personale. Dumnezeu le va revela adevărul celor care îl caută, așa cum este menționat în scripturi. Este nevoie de mult mai mult efort decât doar de simpla căutare pe Internet, însă merită efortul.

Îmi depun mărturia că aceasta este adevărata Biserică a lui Isus Hristos. Am văzut roadele ei în comunitățile și în viețile a mii de oameni, inclusiv în cele ale membrilor familiei mele; astfel eu știu că este adevărată. Am pus, de asemenea, cuvântul la încercare în viața mea timp de mulți ani și i-am simțit efectele asupra sufletului meu; astfel eu știu că este adevărat. Dar, cel mai important, m-am convins de adevărul său prin revelația pe care am primit-o prin puterea Duhului Sfânt; astfel eu știu că este adevărat. Vă invit pe toți să faceți la fel. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moroni 7:16.
2. Vezi Doctrină și legăminte 88:78.
3. Doctrină și legăminte 88:118.
4. Matei 7:17, 20.
5. Moroni 7:5.
6. Alma 32:28, 30–31.
7. Doctrină și legăminte 8:1.
8. Doctrină și legăminte 8:2.
9. Doctrină și legăminte 8:10.
10. Doctrină și legăminte 9:8–9.
11. Vezi Iacov 2:17.
12. Iacov 1:6.
13. Alma 12:10.
14. Alma 17:2–3.
15. Joseph Smith – Istorie 1:18.
16. Iacov 1:5.

Vârșnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Învierea lui Isus Hristos

Isus din Nazaret este Mântuitorul înviat și depun mărturie despre toate lucrurile care decurg din faptul că El a înviat.

Ucenicii lui Isus s-au simțit descurajați și deznădăjduiți când El a suferit și a murit pe cruce, iar trupul Său fără viață a fost pus în mormânt. În ciuda faptului că Salvatorul le spusese de multe ori despre moartea și învierea Sa ce va urma, ei nu înțeleseseră. Totuși, după-amiaza întunecată a răstignirii Sale a fost urmată de minunata dimineață a învierii Sale. Dar acea bucurie a fost simțită doar când ucenicii au fost martori ai învierii, deoarece chiar și atunci când îngerii le-au spus despre aceasta, ei nu au putut înțelege – era un lucru fără precedent.

Maria Magdalena, împreună cu câteva alte femei credincioase au mers în acea duminică dimineață la mormântul Salvatorului, aducând miresme pentru a finaliza ungera începută atunci când trupul Domnului fusese pus în mormânt înainte de sabat. În acea dimineață specială, când au ajuns, mormântul era deschis, piatra fiind dată la o parte și doi îngeri au declarat:

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?

Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galilea,

când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învie”¹.

„Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul;

și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți.”²

Precum a fost îndrumată de îngeri, Maria Magdalena s-a uitat în mormânt și a observat doar că trupul Domnului nu mai era acolo. S-a dus în grabă

să le spună apostolilor și, găsimdu-i pe Petru și Ioan, le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus”³. Petru și Ioan au alergat spre mormânt și au realizat că era gol când au văzut „fășile de pânză jos... iar ștergarul care fusese pus pe capul Lui... făcut sul și pus într-un alt loc singur”⁴. Se pare că Ioan a fost primul care a înțeles importanța mesajului învierii. El scrie că „a văzut și a crezut”, pe când ceilalți, la acel moment, „nu pricepeau că, după scriptură, Isus trebuia să învie din morți”⁵.

Petru și Ioan au plecat, dar Maria a rămas în urmă, încă jelind. Între timp, îngerii s-au întors și, cu blândețe, au întrebat-o: „Femeie... pentru ce plângi? Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus»”⁶. Atunci, Salvatorul înviat, care stătea în spatele ei a spus: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea a crezut că

este grădinarul și I-a zis: «Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau»⁷.

Vârstnicul James E. Talmage a scris: „Ea vorbea cu Isus, Domnul ei preaiubit, și nu își dădea seama. Un cuvânt spus de El a făcut ca agonia ei să se transforme în bucurie. „Isus i-a spus: «Marie.» Vocea, tonul, blândețea glasului pe care le auzise înainte și le iubea au ajutat-o să treacă peste tristețea pe care o simțea. S-a întors și L-a văzut pe Domnul. Fericită fiind, și-a întins brațele pentru a-L îmbrățișa, spunând un singur cuvânt duios și plin de adorare „Rabuni!”, însemnând Învățătorul meu preaiubit”⁸.

Și astfel, această femeie binecuvântată a devenit prima persoană care L-a văzut și a vorbit cu Hristosul înviat. Mai târziu, în aceeași zi, El a apărut în fața lui Petru în sau în apropiere de Ierusalim⁹; în fața a doi apostoli pe drumul spre Emaus¹⁰; și, spre seară, în fața a 10 apostoli și a altora, apărând dintr-o dată în mijlocul lor, spunând: „Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele, Eu sunt: pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu”¹¹. Apoi, pentru a-i convinge „fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau”¹², a mâncat în fața lor o bucată de pește fript și un fagur de miere¹³. Mai târziu, El i-a instruit astfel: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului”¹⁴.

Pe lângă aceste mărturii din Ierusalim, avem slujirea incomparabilă a Domnului înviat oferită locuitorilor din emisferă vestică. În țara Abundența, a coborât din ceruri și a invitat mulțimea adunată, aproximativ 2.500 de oameni, să înainteze unul câte unul ca să-și pună mâna în coasta Sa și ca să poată simți urmele cuielor din Măinile și picioarele Sale¹⁵.

„Și atunci când ei toți s-au dus și au depus mărturie pentru ei înșiși, au strigat cu un singur glas, zicând:

Osana! Binecuvântat fie numele Dumnezeului Celui Prea Înalt! Și ei au căzut la picioarele lui Isus și L-au preamărit pe El”¹⁶.

Învierea lui Hristos ne arată că existența Sa este autonomă și veșnică. Isus a spus: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine”¹⁷.

„Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.

Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși.”¹⁸

Salvatorul nu are nevoie de mâncare, apă, oxigen sau alte substanțe, putere sau persoane pentru a supraviețui. Atât ca Iehova, cât și ca Mesia, El este Cel care este, Dumnezeul care există datorită propriei Sale voințe și puteri¹⁹. El există și va exista întotdeauna.

Prin ispășirea și învierea Sa, Isus Hristos a depășit toate efectele căderii.

Moartea fizică va fi temporară și, chiar și moartea spirituală are un sfârșit, deoarece toți se vor întoarce în prezența lui Dumnezeu, cel puțin temporar, pentru a fi judecați. Putem avea încredere totală în puterea Sa de a birui totul și de a ne oferi viața veșnică.

„Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.

Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.”²⁰

Vârstnicul Neal A. Maxwell a spus: „Victoria lui Hristos asupra morții a pus capăt situației dificile în care se afla omenirea. Acum mai există doar probleme personale din care, de asemenea, putem fi salvați urmând învățăturile Celui care ne-a salvat de la distrugerea totală”²¹.

Satisfăcând cerințele dreptății, Hristos ia acum locul dreptății; sau putem spune, El este dreptatea așa cum El este dragostea²². De asemenea, pe lângă faptul că este un Dumnezeu perfect drept, El este și un Dumnezeu perfect milos²³. Astfel, Salvatorul îndreaptă toate lucrurile. Nicio nedreptate din viața muritoare nu este permanentă, nici chiar moartea, deoarece El ne dă viața înapoi. Datorită dreptății și milei Sale absolute, nicio rană, dizabilitate, trădare sau niciun abuz nu rămân nerăsplătite în cele din urmă.

În mod similar, noi suntem răspunzători în fața Sa pentru viețile, alegerile, acțiunile și chiar gândurile noastre. Deoarece ne-a salvat de la efectele căderii, viețile noastre sunt de fapt ale Lui. El a declarat:

„Iată, Eu v-am dat vouă Evanghelia Mea; și aceasta este Evanghelia pe care Eu v-am dat-o vouă – cum că Eu am venit pe lume pentru ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, căci Tatăl Meu M-a trimis pe Mine.

Iar Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce;

iar după ce Eu am fost înălțat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine, pentru ca tot așa cum Eu am fost înălțat de către oameni, tot astfel oamenii vor fi înălțați de către Tatăl, pentru ca să stea înaintea Mea ca să fie judecați după faptele lor”²⁴.

Gândiți-vă pentru un moment la importanța învierii în clarificarea, odată pentru totdeauna, a identității lui Isus din Nazaret, a disputelor filosofice și a întrebărilor cu privire la viață. Dacă Isus, într-adevăr a înviat, acest lucru înseamnă că El este o ființă divină. Nicio ființă umană nu deține puterea de a reveni la viață după moarte. Deoarece El a înviat, Isus nu poate fi doar un tâmplar, un învățător, un rabin sau un profet. Deoarece El a înviat, Isus trebuie să fie un Dumnezeu, chiar Singurul Fiu Născut al Tatălui.

Așadar, ceea ce El ne-a învățat este adevărat; Dumnezeu nu poate minți.²⁵

Așadar, El este Creatorul pământului, precum a spus.²⁶

Așadar, cerul și iadul există, precum ne-a învățat.²⁷

Așadar, există o lume a spiritelor pe care a vizitat-o după moartea Sa.²⁸

Așadar, El va veni din nou, așa cum îngerii au vestit²⁹, și va domni, în persoană, pe pământ³⁰.

Așadar, există o înviere și o judecată finală pentru toți.³¹

Având în vedere realitatea învierii lui Hristos, îndoielile cu privire la atotputerea, atotștiința și bunătatea lui Dumnezeu, Tatăl – care L-a dat pe Singurul Său Fiu Născut pentru mântuirea lumii – sunt nefondate. Îndoielile cu privire la semnificația și scopul vieții sunt nefondate. Isus Hristos este, de fapt, singurul nume sau singura cale prin care omenirea poate fi salvată. Harul lui Hristos este real și oferă atât iertare, cât și curățarea persoanei care se pocăiește. Credința este, într-adevăr, mai mult decât

imaginație sau o invenție a minții. Există adevăr suprem și universal și există scopuri și standarde morale neschimbătoare precum ne-a învățat El.

Având în vedere realitatea învierii lui Isus Hristos, putem și trebuie să ne pocăim urgent de orice încălcare a legii sau a poruncilor Sale. Miracolele împlinite de Salvator și promisiunile

făcute ucenicilor Săi potrivit cărora ei pot, de asemenea, împlini miracole chiar mai mari, sunt reale³². Preoția Sa este o putere reală care „administrează Evanghelia și deține cheia tainelor împărăției, chiar cheia cunoașterii lui Dumnezeu. De aceea, puterea divinității se manifestă în rânduielile ei”³³. Având în vedere realitatea învierii lui

Hristos, moartea nu reprezintă sfârșitul pentru noi și chiar dacă viermii distrug trupurile noastre, totuși în trupurile noastre Îl vom vedea pe Dumnezeu³⁴.

Președintele Thomas S. Monson a spus povestea lui Robert Blatchford, care cu 100 de ani în urmă, „în cartea sa *«God and My Neighbor» (Dumnezeu și vecinul meu)*, atacă cu vigoare crezurile creștine acceptate, cum sunt Dumnezeu, Hristos, rugăciunea și nemurirea. Declară cu [îndrăzneală]: «Pretind că am dovedit tot ce am intenționat să demonstrez atât de complet și de hotărâtor, încât niciun creștin, oricât de măreț sau capabil ar putea fi, nu poate să răspundă la întrebările mele sau să-mi răstoarne cazul». El singur se înconjoară de un zid de scepticism. Apoi, s-a întâmplat un lucru surprinzător. Zidul său deodată s-a prefăcut în pulbere... Cu încetul, a început să simtă calea înapoi spre credința pe care o disprețuise și pe care o ridiculizase. Ce a cauzat această schimbare totală în concepția lui? *Soția lui a murit*. Cu inima distrusă, a intrat în camera unde zăcea trupul eu muritor. A privit din nou fața pe care a iubit-o atât de mult. Ieșind afară, a spus unui prieten: «Este ea, dar parcă nu este ea. Totul e schimbat. Ceva ce era acolo înainte nu mai există. Nu mai e aceeași. Ce putea să plece, dacă nu sufletul?»³⁵.

A murit și a înviat Domnul? Da.

„Principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apostolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale acesteia.”³⁶

Pe măsură ce nașterea profetită a lui Isus se apropia, au existat persoane printre lămanți și neștiți care au crezut, chiar dacă majoritatea s-au îndoit. În cele din urmă, semnul nașterii Sale a venit – o zi și o noapte și o zi fără întuneric – și toți au știut³⁷. Chiar și astăzi, unii cred că Hristos într-adevăr a înviat, iar alții se îndoiesc sau nu cred. Dar unii știu. În cele din urmă, toți vor vedea și toți vor ști; într-adevăr, „fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi în fața Lui”³⁸.

Până atunci, cred mulțimea de martori ale cărei experiențe și mărturii cu privire la învierea Salvatorului se găsesc în Noul Testament – Petru și tovarășii săi apostoli, și prețioasa și pură Maria Magdalena, fiind doar câțiva dintre aceștia. Cred mărturiile care se găsesc în Cartea lui Mormon – a lui Nefi, apostolul, și a mulțimii din țara Abundența, acestea fiind doar câteva dintre ele. Și cred mărturia lui Joseph Smith și a lui Sidney Rigdon

care, după multe alte mărturii, au proclamat marea mărturie a acestei dispensații: „El trăiește! Pentru că L-am văzut”³⁹. Sub privirea ochiului Său pătrunzător, stau ca martor că Isus din Nazaret este Mântuitorul înviat și depun mărturie despre toate lucrurile care decurg din *faptul* că El a înviat. Mă rog ca dumneavoastră să dobândiți convingere și alinare prin aceeași mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 24:5–7.
2. Matei 28:6–7.
3. Ioan 20:2.
4. Ioan 20:5, 7.
5. Ioan 20:8–9.
6. Ioan 20:13.
7. Ioan 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, a treia ediție (1916), p. 681.
9. Vezi Luca 24:34; 1 Corinteni 15:5.
10. Vezi Marcu 16:12; Luca 24:13.
11. Luca 24:39.
12. Luca 24:41.
13. Vezi Luca 24:42–43.
14. Faptele apostolilor 1:8.
15. Vezi 3 Nefi 11:14–15.
16. 3 Nefi 11:16–17.
17. Ioan 5:26.
18. Ioan 10:17–18.
19. Vezi Exodul 3:14.
20. 1 Corinteni 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ed. de Cory H. Maxwell (1997), p. 287.
22. Vezi 1 Ioan 4:8.
23. Vezi Alma 42:15; vezi, de asemenea, Mosia 15:8–9.
24. 3 Nefi 27:13–14.
25. Vezi Enos 1:6.
26. Vezi, de exemplu, 3 Nefi 9:15.
27. Vezi, de exemplu Doctrină și legăminte 76.
28. Vezi Doctrină și legăminte 138.
29. Vezi Faptele apostolilor 1:10–11.
30. Articolele de credință 1:10; vezi, de asemenea, Ghidul pentru scripturi „Isus Hristos, domnia din timpul mileniului”.
31. Vezi, de exemplu, 2 Nefi 9:15.
32. Vezi Ioan 14:12.
33. Doctrină și legăminte 84:19–20.
34. Vezi Iov 19:26.
35. Thomas S. Monson, „Trăiește-al meu Mântuitor!” *Liahona*, mai 2007, p. 23.
36. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 51–52.
37. Vezi 3 Nefi 1:15–20.
38. Mosia 27:31.
39. Doctrină și legăminte 76:22–23.

Președintele Thomas S. Monson

Până ce ne vom revedea

Fie ca Spiritul pe care l-am simțit în aceste două ultime zile să fie și să rămână cu noi în timp ce ne ocupăm de acele lucruri pe care le facem în fiecare zi.

Drați frați și surori, ce conferință minunată am avut! Am fost hrăniți spiritual ascultând cuvintele inspirate ale bărbaților și femeilor care ne-au vorbit. Muzica a fost superbă, mesajele au fost pregătite și rostite sub îndrumarea Spiritului Sfânt și rugăciunile ne-au apropiat mai mult de Cer. În timp ce ne-am aflat aici împreună, am fost înălțați spiritual sub toate aspectele.

Sper că ne vom face timp să citim mesajele din cadrul conferinței după ce vor fi disponibile pe LDS.org și tipărite în viitoarele numere ale revistelor *Ensign* și *Liahona*, pentru că ele merită să le recapitulăm și să le studiem cu atenție.

Știu că sunteți alături de mine în exprimarea recunoștinței noastre sincere față de acei frați și surori care au fost eliberați din chemările lor în timpul acestei conferințe. Ei au slujit cu credință și au contribuit considerabil la lucrarea Domnului. Devotamentul lor a fost total.

De asemenea, am susținut, prin ridicarea mâinii, frați care au fost chemați în poziții noi. Le urăm bun venit și dorim ca ei să știe că suntem nerăbdători să slujim împreună cu ei în lucrarea Învățătorului.

În timp ce medităm la mesajele pe care le-am ascultat, fie ca noi să ne hotărâm să facem mai mult decât am

făcut în trecut. Fie ca noi să fim buni și iubitori cu aceia care nu ne împărtășesc crezurile și standardele. Salvatorul a adus pe acest pământ un mesaj de dragoste și bunăvoință pentru toți bărbații și toate femeile. Fie ca noi să urmăm întotdeauna exemplul Său!

Ne confruntăm cu multe încercări, în lume, astăzi, dar vă asigur că Tatăl nostru Cerească nu ne uită. El ne va îndruma și ne va binecuvânta când ne punem credința și încrederea în El și ne va ajuta să trecem peste greutățile care ne apar în cale.

Fie ca binecuvântările Cerului să fie cu fiecare dintre noi! Fie ca propriile noastre cămine să fie pline de dragoste și respect și cu Spiritul Domnului! Fie ca noi să ne hrănim permanent mărturiile despre Evanghelie, pentru ca ele să ne fie un mijloc de protecție împotriva loviturilor dușmanului! Fie ca Spiritul pe care l-am simțit în aceste două ultime zile să fie și să rămână cu noi în timp ce ne ocupăm de acele lucruri pe care le facem în fiecare zi și fie ca noi să fim găsiți mereu făcând lucrarea Domnului!

Depun mărturie că această lucrare este adevărată, că Salvatorul nostru trăiește și că El călăuzește și îndrumă Biserica Sa, aici, pe pământ. Vă las mărturia mea că Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, trăiește și ne iubește. El este, într-adevăr, Tatăl nostru și este un Personaj real. Fie ca noi să înțelegem cât de aproape de noi dorește El să vină, cât de multe dorește să facă pentru a ne ajuta și cât de mult ne iubește!

Frați și surori, Dumnezeu să vă binecuvânteze! Fie ca pacea Sa pe care El a promis-o să fie cu dumneavoastră acum și întotdeauna!

Vă spun rămas bun până când ne vom întâlni din nou, peste șase luni și fac acest lucru în numele lui Isus Hristos, Domnul și Salvatorul nostru, amin. ■

Rosemary M. Wixom
Președinta generală a Societății Primare

Ținerea legămintelor ne protejează, ne pregătește și ne dă putere

Suntem femei, de toate vârstele, care facem legămintele și mergem pe cărarea vieții muritoare care ne duce înapoi, în prezența Sa.

Drați surori, vă iubim! În timpul unei vizite recente în Mexic, am putut simți unitatea între surori pe care o simțim cu toate în această seară. Imaginați-vă această scenă: tocmai încheiasem ora Societății Primare, într-o duminică dimineața, și copiii, învățătoarele și cu mine mergeam pe holul aglomerat. Chiar în acel moment, ușa de la clasa Tinerelor Fete s-a deschis și le-am văzut pe tinerele fete și conducătoarele lor. Ne-am apropiat pentru a ne îmbrățișa. Copiii se țineau de fusta mea și femeile erau strânse în jurul meu, dar am vrut să-mi exprim sentimentele pe care le simțeam chiar în acea clipă.

Nu vorbesc limba spaniolă, așadar mi-au venit în minte doar cuvinte în engleză. M-am uitat la ele și am spus: „Noi suntem fiice ale Tatălui nostru

Ceresc, care ne iubește și pe care-L iubim”. Fetele mi s-au alăturat imediat în spaniolă. Eram acolo, într-un hol aglomerat, recitând împreună crezul

Tinerelor Fete: „Noi vom fi martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile”.

În această seară, ne-am adunat în toată lumea, ca ucenici ai Săi, cu dorința de a apăra și susține împărăția lui Dumnezeu. Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc. Suntem femei, de toate vârstele, care facem legămintele și mergem pe cărarea vieții muritoare care ne duce înapoi în prezența Sa. Ținerea legămintelor ne protejează, ne pregătește și ne dă putere.

În această seară, printre noi sunt fete care, potrivit vârstei lor, se încadrează în programul Societății Primare. Unele dintre voi ați făcut recent primul pas pe cărarea către viața eternă prin rânduiala botezului.

Uitați-vă în jurul vostru. Viitorul este plin de speranță și ocazii când vedeți femei care, de asemenea, au făcut legămintele și sunt gata să vă arate drumul de-a lungul cărării spre viitor.

Dacă aveți vârsta de 8, 9, 10 sau 11 ani, fie că sunteți în Centrul de conferințe, în casa voastră sau la o casă de întruniri din toată lumea, vreți, vă rog, să vă ridicăți? Bine ați venit la adunarea generală a femeilor. Acum, vă rog, rămâneți picioare, deoarece dorim să

Ciudad de Mexico, Mexic

vă invităm în seara aceasta să participați. Voi fredona un cântec al Societății Primare. Și îndată ce recunoașteți melodia, vreți să începeți să cântați cu mine? Acum, trebuie să cântați cu voce tare pentru ca toți să audă.

*Învăță-mă să merg în lumină,
Cum să mă rog din a mea inimă.
Învăță-mă să știu calea bună;
Să merg, să merg doar în lumină.*

Dragi fete, rămâneți în picioare, în timp ce toate care aveți 12 ani sau mai mult cântați acum cea de-a doua strofă.

*Vino, copile, noi să învățăm
Porunca Domnului să respectăm.
Ca noi lângă El etern să trăim.
Mereu, mereu, doar cu El să fim.¹*

A fost foarte frumos. Puteți să vă așezați. Vă mulțumesc.

În calitate de femei de toate vârstele noi mergem în lumina Sa. Călătoria noastră pe cărare este personală și luminată de dragostea Salvatorului.

Noi intrăm pe cărarea care duce spre viața eternă odată cu rânduiala botezului, iar apoi primim darul Duhului Sfânt. Vârstnicul Robert D. Hales ne-a întrebat: „Înțelegem [noi] și copiii [noștri] că, atunci când [ne-am botezat, ne-am schimbat] pentru totdeauna?”

Dânsul, de asemenea, a explicat că, atunci „când vom înțelege legământul de la botezul nostru și darul Duhului Sfânt, aceasta ne va schimba viețile și vom fi în totalitate loiali împărăției lui Dumnezeu. Când ispitele ne vor apărea în cale, dacă vom asculta, Duhul Sfânt ne va aduce aminte că am promis să ne amintim de Salvatorul nostru și să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu”².

În fiecare săptămână, când luăm din simbolurile împărtășaniei, ne înnoim legămintele făcute la botez.

Vârstnicul David A. Bednar a spus: „Când suntem botezați, ne începem călătoria către templu. Când luăm din împărtășanie, ne gândim la templu. Ca pregătire pentru a lua parte la rânduielile sacre înfăptuite în templu, noi promitem să ne amintim totdeauna de Salvator și să ținem poruncile Sale”³.

Rânduilele înfăptuite în templu ne aduc cele mai mari binecuvântări care sunt posibile prin ispășirea lui Isus Hristos. Ele sunt acele rânduieli necesare pentru exaltarea noastră în împărăția celestială. Când ne străduim să ne ținem legămintele, sentimentele noastre de nepotrivire și imperfecțiune, încep să dispară, iar rânduielile și legămintele din templu încep să prindă viață. Toată lumea este binevenită să meargă pe cărarea spre viața eternă.

Eu mă minunez de tăria fetițelor, a tinerelor fete și a femeilor, pe care le-am întâlnit în toată lumea, care trăiesc potrivit legămintelor pe care le-au făcut. Permiteți-mi să vă povestesc despre câteva fete și femei pe care le-am cunoscut și care au făcut legămintele.

Luana avea 11 ani când am vizitat familia ei în Buenos Aires, Argentina. Din cauza unui traumatism suferit în copilărie, Luana nu putea să vorbească. Ea nu vorbise de ani de zile. Ea stătea

liniștită în timp ce noi toți conversam. Speram să aud măcar o șoaptă din partea ei. Se uita la mine cu atenție ca și când nu era nevoie de cuvinte pentru ca să știu ce simțea. După o rugăciune, ne-am ridicat să plecăm și Luana mi-a dat un desen. Ea îl desenase pe Isus Hristos în Grădina Ghetsimani. Atunci am înțeles mărturia ei foarte clar. La botez, Luana făcuse legământul de a fi martor al lui Dumnezeu „în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile”⁴. Ea a înțeles ispășirea lui Isus Hristos, mărturisită prin desenul ei. Oare știa că prin puterea întăritoare și sporită a ispășirii, ea putea fi vindecată și vorbi din nou? De atunci, în ultimii trei ani, Luana a progresat în eforturile ei de a vorbi. Acum, ea participă la programul Tinerelor Fete împreună cu prietenele ei. Credincioasă legământului pe care l-a făcut la botez, ea a continuat să-și împărtășească mărturia despre Salvator.

Tinerii din toată lumea sunt atrași de temple. În Lima, Peru, în fața intrării în templu am întâlnit un tată împreună cu trei dintre ficele sale. Am văzut lumina de pe fețele lor. Două dintre fiice aveau dizabilități severe și stăteau în scaune cu roțile. A treia fiică, în timp ce avea grijă de

surorile ei, a explicat că mai avea două surori care erau acasă. Ele erau, de asemenea, în scaune cu roțile. Ele nu puteau călători 14 ore pentru a ajunge la templu. Templul însemna foarte mult pentru acest tată și fiicele sale astfel încât ei patru au venit la templu în acea zi – două dintre ele pur și simplu pentru a privi pe cei care puteau să fie botezați pentru cei decedați și înfăptui această sacră rânduială. La fel ca Nefi, ei „se [desfătau] în legămintele Domnului”⁵.

Cunosc o femeie necăsătorită care prețuiește rânduiala săptămânală a

împărtășaniei și promisiunea sacră de a „[putea] avea totdeauna Spiritul Său cu [ea]”⁶. Acel tovarăș constant este o promisiune care o ajută să facă față singurătății. Îi dă tărie să se concentreze asupra dezvoltării talentelor sale și a dorinței de a-I sluji Domnului. Ea a descoperit mare bucurie arătând dragoste tuturor copiilor din viața ei, iar când ea caută pacea liniștită, o veți găsi în templu.

În ultimul rând, o femeie care are în jur de 90 de ani, a avut grijă de copiii și nepoții săi și a fost martoră la venirea pe lume a strănepoților ei. La

fel ca multe dintre noi, a avut o viață plină de suferințe, dureri și bucurii de nedescris. Ea a mărturisit că dacă ar fi să rescrie povestea vieții sale, n-ar include unele dintre capitole care au fost scrise. Totuși, cu un zâmbet, a spus: „Trebuie doar să mai trăiesc puțin, să văd cum se încheie povestea!” Ea continuă să trăiască potrivit legămintelor pe care le-a făcut.

Nefi ne-a învățat:

„După ce ați intrat pe această cale strâmtă și îngustă, v-aș întreba dacă totul este împlinit? Iată, vă spun: Nu...

Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică”⁷.

Fiecare dintre noi este pe acea cărare. În această seară, am cântat despre modul în care mergem pe această cărare în lumină. Ca persoane individuale, suntem puternice. Împreună cu Dumnezeu, suntem de neoprit.

Domnul i-a spus Emmei Smith: „Înalță-ți capul și bucură-te și lipește-te de legămintele pe care le-ai făcut”⁸.

Noi ne bucurăm că, prin ținerea legămintelor noastre, putem să simțim dragostea Tatălui nostru Ceresc și a Salvatorului nostru, Isus Hristos. Eu depun mărturie că Ei trăiesc. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Învăță-mă să merg în lumină”, *Imnuri*, nr. 194 sau *Children's Songbook*, p.177.
2. Robert D. Hales, „Legământul botezului: a fi în împărăție și din împărăție”, *Liahona*, ianuarie 2001, p. 8, 7.
3. David A. Bednar, „Să deținem onorabil un nume și o poziție”, *Liahona*, mai 2009, p. 98.
4. Mosia 18:9.
5. 2 Nefi 11:5.
6. Doctrină și legăminte 20:77.
7. 2 Nefi 31:19–20.
8. Doctrină și legăminte 25:13.

Bonnie L. Oscarson
Președinta generală a Tinerelor Fete

Calitatea de a fi surori: o, câtă nevoie avem una de cealaltă!

Trebuie să încetăm să ne concentrăm asupra diferențelor noastre și trebuie să ne uităm la ceea ce avem în comun.

În acea prezentare video, am văzut opt țări și am auzit nouă limbi diferite. Imaginați-vă câte alte multe limbi au fost adăugate pentru acea ultimă strofă. Este palpitan să știm că, în calitate de surori din lumea întreagă, am putut să ne ridicăm glasurile și să depunem mărturie despre adevărul etern că suntem fiice ale unui Tată Ceresc iubitor.

Ce privilegiu minunat este să fiu aici cu această ocazie istorică și să mă adresez tuturor femeilor și fetelor în vârstă de cel puțin opt ani, din cadrul Bisericii! Faptul că suntem unite în această seară duce la o tărie extraordinară. Văzându-ne pe noi toate adunate în Centrul de conferințe și contemplând la celelalte mii de femei care vizionează această transmisiune în locații din întreaga lume, știu cu siguranță că puterea combinată a mărturiilor și credinței noastre în Isus Hristos fac ca această adunare să fie una dintre cele mai puternice și pline de credință adunări ale femeilor din istoria Bisericii și, poate, chiar din cea a întregii lumi.

În această seară, ne bucurăm în multe și diferitele roluri pe care le avem ca femei în Biserică. Deși, în multe privințe suntem diferite și unice, recunoaștem, de asemenea, că suntem toate fiice ale aceluiași Tată Ceresc, ceea ce ne face surori. Suntem unite în clădirea împărăției lui Dumnezeu și în legămintele pe care le-am făcut,

indiferent de circumstanțele în care ne aflăm. Această adunare comună este, fără îndoială, cea mai glorioasă adunare a surorilor de pe fața pământului!¹

A fi surori implică o legătură neîntreruptă între noi. Surorile au grijă una de cealaltă, sunt atente una cu cealaltă, se alină una pe cealaltă și sunt alături una de cealaltă la bine și la rău. Domnul a spus: „Eu vă spun vouă, fiți [una]; și dacă nu sunteți [una], nu sunteți ai Mei”².

Dușmanul dorește să ne criticăm și să ne judecăm una pe cealaltă. El dorește să ne concentrăm asupra diferențelor dintre noi și să ne comparăm una cu cealaltă. Poate că dumneavoastră vă place să faceți sport timp de o oră pe zi, deoarece acest lucru vă face să vă simțiți bine, iar pentru mine faptul de a urca pe scări în loc să urc cu liftul poate reprezenta un eveniment sportiv foarte important. Cu toate acestea, putem fi prietene în continuare, nu-i așa?

Noi, femeile, putem fi foarte critice cu noi însene. Când ne comparăm una cu cealaltă, întotdeauna ne simțim nepotrivite sau jignite de celelalte. Odată, sora Patricia T. Holland a spus: „Ideea este că, pur și simplu, nu ne putem

Sydney, Australia

numi creștine și, în același timp, să continuăm să ne judecăm una pe cealaltă – sau pe noi însene – cu atâta asprime”³. Ea a continuat și a spus că, pentru nimic în lume, nu trebuie să ne pierdem compasiunea și calitatea de surori. Trebuie doar să ne relaxăm și să ne bucurăm de calitățile noastre divine diferite. Trebuie să înțelegem că toate ne dorim să slujim în împărăție folosindu-ne talentele și darurile unice în felul nostru propriu. Atunci ne putem bucura de calitatea noastră de surori și de asocierile noastre și începem să slujim.

Concluzia este că într-adevăr avem nevoie una de cealaltă. Femeile caută, în mod firesc, prietenie, sprijin și întovărășire. Avem atât de multe de învățat una de la cealaltă și, adesea, permitem barierelor pe care ni le punem singure să ne împiedice să ne bucurăm de relațiile care s-ar putea număra printre binecuvântările minunate din viața noastră. De exemplu, noi, femeile care suntem puțin mai în vârstă, avem nevoie de ceea ce aveți de oferit voi, fetele de la Societatea Primară. Putem învăța multe de la voi despre slujirea și dragostea asemănătoare celor ale lui Hristos.

Recent, am auzit o povestire despre o fetiță pe nume Sarah, a cărei mamă a avut ocazia de a ajuta o altă femeie din episcopia ei, pe nume Brenda, care suferea de scleroză multiplă. Sarei îi plăcea să meargă împreună cu mama ei pentru a o ajuta pe Brenda. Ea puneă cremă pe mâinile Brendei și-i masa degetele și brațele, deoarece ea avea, adesea, dureri. Apoi, Sarah a învățat să-i întindă cu grijă brațele Brendei deasupra capului pentru a-i pune mușchii în mișcare. Sarah îi pieptăna părul Brendei și vorbea cu ea în timp ce mama ei se îngrijea de celelalte nevoi ale ei. Sarah a învățat importanța și bucuria faptului de

a sluji altuia și a ajuns să înțeleagă faptul că până și un copil poate avea o influență pozitivă în viața altcuiva.

Îmi place exemplul care ne este dat în primul capitol din Luca, unde ne este descrisă relația prețioasă dintre Maria, mama lui Isus, și verișoara ei, Elisaveta. Maria era tânără când a fost informată despre misiunea ei remarcabilă de a fi mama Fiului lui Dumnezeu. Inițial, părea o responsabilitate destul de grea pentru a o putea îndura singură. Domnul Însuși a fost Cel care i-a oferit Mariei pe cineva care s-o ajute în această privință. Prin intermediul mesajului îngerului Gabriel, Mariei i s-a spus numele unei femei de încredere și înțelegătoare către care ea se putea îndrepta pentru ajutor – verișoara ei, Elisaveta.

Această tânără fecioară și verișoara ei, care era „[înaintată] în vârstă”⁴, au avut un lucru comun în ceea ce privește sarcinile lor, iar eu nu pot decât să-mi imaginez cât de importante au fost pentru amândouă cele trei luni petrecute împreună, timp în care au putut să vorbească, să se încurajeze și să se susțină una pe cealaltă în chemările lor unice. Ce exemplu minunat de femei de vârstă diferite care au grijă una de cealaltă!

Acelea dintre noi care sunt puțin mai mature pot avea o influență extraordinară asupra generațiilor mai tinere. Când mama mea era doar o fetiță, niciunul dintre părinții ei nu erau activi în Biserică. Chiar și la frageda vârstă

de cinci ani, ea se ducea singură pe jos la Biserică și participa la adunările ei – la adunarea Societății Primare, la cea a Școlii de duminică și la cea de împărțășanie – toate la ore diferite ale zilei.

Recent, am întrebat-o pe mama de ce a făcut acest lucru în fiecare săptămână, când nu avea parte deloc acasă de sprijin sau de încurajare. Răspunsul ei a fost: „Am avut învățătoare la Societatea Primară care m-au iubit”. Acestor învățătoare le-a păsat de ea și au învățat-o Evanghelia. Ele au învățat-o că are un Tată în Cer care o iubește și era un lucru important pentru ele să se asigure că ea venea în fiecare săptămână. Mama mi-a spus: „Acea a fost una dintre cele mai importante influențe de care am avut parte în copilăria mea”. Sper ca, într-o bună zi, să le pot mulțumi acelor surori minunate! Nu există o barieră de vârstă când vine vorba de slujire asemănătoare cu cea a lui Hristos.

În urmă cu doar câteva săptămâni, m-am întâlnit, în California, cu o președintă a Tinerelor Fete care mi-a spus că mama ei, în vârstă de 81 de ani fusese recent chemată să slujească în calitate de îndrumătoare la clasa Trandafir a Tinerelor Fete. Am fost atât surprinsă, încât i-am telefonat mamei ei. Când episcopul surorii Val Baker a rugat-o să aibă un interviu cu el, ea se aștepta să fie chemată să slujească în calitate de bibliotecară sau de istoric al episcopiei. Când el i-a cerut să slujească în calitate de îndrumătoare la clasa Trandafir a Tinerelor Fete, reacția ei a fost: „Sunteți sigur?”

Episcopul ei a răspuns cu multă seriozitate: „Soră Baker, nu este o greșală; această chemare vine de la Domnul”.

Ea a spus că nu a avut un alt răspuns decât: „Desigur”.

Admir inspirația pe care a avut-o acest episcop, aceea că acele patru

fete din clasa Trandafir din episcopia lui aveau multe de învățat din înțelepciunea, experiența și exemplul de-o viață ale acestei surori mature. Și la cine credeți că apelează sora Baker când are nevoie să-și actualizeze pagina de Facebook?

Mă gândesc la ajutorul important pe care surorile din cadrul Societății de Alinare îl pot oferi primindu-le cu drag pe tinerele surori care, nu cu mult timp în urmă, au făcut parte din Tinerele Fete. Adesea, tinerele noastre surori simt că nu-și găsesc locul printre cele de la Societatea de Alinare sau că nu au nimic în comun cu ele. Înainte să împlinescă 18 ani, ele au nevoie de conducătoarele Tinerelor Fete și de mamele lor care să depună mărturie cu bucurie despre marile binecuvântări ale Societății de Alinare. Ele trebuie să fie entuziasmate de faptul că devin membre ale unei organizații atât de glorioase. Când tinerele fete încep să frecventeze Societatea de Alinare, ele au nevoie în mod deosebit de o prietenă alături de care să stea, de o mână pe umăr și de ocazia de a preda și de a sluji. Fie ca noi toate să ne întindem brațele pentru a ne ajuta una pe cealaltă în timpul tranzițiilor și al momentelor importante din viața noastră!

Vă mulțumesc dumneavoastră, femei din cadrul Bisericii, care vă oferiți ajutorul, indiferent de diferențele de vârstă sau de cultură, pentru a-i binecuvânta pe alții și a le sluji lor. Tinerele Fete le slujesc copiilor de la Societatea Primară și celor în vârstă. Surorile necăsătorite de toate vârstele petrec ore nesfârșite îngrijindu-se de nevoile celor din jurul lor. Recunoaștem miile de tinere fete care oferă 18 luni din viața lor pentru a împărtăși lumii Evanghelia. Toate aceste lucruri sunt dovezi că, așa cum se afirmă în imnul nostru drag: „Purtăm în noi a îngerilor solie”⁵.

Dacă există bariere, acestea sunt

Viena, Austria

pentru că noi însene le-am creat. Trebuie să încetăm să ne concentrăm asupra diferențelor noastre și trebuie să ne uităm la ceea ce avem în comun; atunci vom putea începe să ne înțelegem potențialul suprem și să facem cel mai mare bine în timpul acestei vieți pe pământ. Sora Marjorie P. Hinckley a spus odată: „O, câtă nevoie avem una de cealaltă! Acelea dintre noi care suntem în vârstă avem nevoie de voi, cele care sunteți tinere. Și sperăm că voi, cele care sunteți tinere, aveți nevoie de noi, cele care suntem în vârstă. S-a constatat din punct de vedere sociologic că femeile au nevoie de femei. Simțim nevoia ca între noi să existe o prietenie sinceră și loială”⁶. Sora Hinckley avea dreptate; o, câtă nevoie avem una de cealaltă!

Dragi surori, nu există în lume un alt grup de femei care să aibă acces la binecuvântări mai mari decât avem noi, femeile sfinte din zilele din urmă. Noi suntem membre ale Bisericii Domnului și, indiferent de circumstanțele noastre personale, cu toate ne putem bucura de binecuvântările depline ale puterii preoției ținând legămintele pe care le-am făcut la botez și în templu. Avem profeți în viață care ne conduc și ne învață și ne bucurăm de mărețul dar al Duhului Sfânt, care ne alină și ne îndrumă în viață. Suntem binecuvântate să lucrăm cu frați neprihăniți în vederea întăririi căminelor și familiilor. Avem acces la tăria și puterea rânduielilor din

templu și la mult mai mult decât atât.

Pe lângă faptul că ne bucurăm de toate aceste binecuvântări minunate, ne avem una pe cealaltă – surori în Evanghelia lui Isus Hristos. Suntem binecuvântate cu capacitatea de a fi tandre și caritabile, ceea ce ne permite să oferim dragoste și slujire asemănătoare cu cele ale lui Hristos celor din jurul nostru. Când ne uităm dincolo de diferențele dintre noi cu privire la vârstă, cultură și circumstanțe pentru a avea grijă una de cealaltă și pentru a ne sluji reciproc, vom fi pline de dragostea pură a lui Hristos și de inspirația care ne ajută să știm când și cui să-i slujim.

Vă adresez invitația care a mai fost făcută o dată înainte, de către o președintă generală a Societății de Alinare care a spus: „Vă invit nu doar să vă iubiți mai mult una pe cealaltă, ci și să vă iubiți *mai bine*”⁷. Mă rog ca noi să înțelegem cât de mult avem nevoie una de cealaltă și să ne iubim mai bine una pe cealaltă, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Barbara B. Smith, „The Bonds of Sisterhood”, *Ensign*, mart. 1983, p. 20–23.
2. Doctrină și legămintă 38:27.
3. Patricia T. Holland, „One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ”, *Ensign*, oct. 1987, p. 29.
4. Luca 1:7.
5. „Surori în Sion”, *Immuri*, nr. 201.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, editată de Virginia H. Pearce (1999), p. 254–255.
7. Bonnie D. Parkin, „Să alegem caritatea: partea cea bună”, *Liahona*, nov. 2003, p. 106.

Linda K. Burton
președinta generală a Societății de Alinare

Se caută: brațe și inimi binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare

Dragi surori, ne putem oferi mâinile pentru a ajuta și inima pentru a grăbi minunata lucrare a Tatălui Ceresc.

Dragi surori, cât de mult vă iubim! Atunci când ne-am uitat la filmul acesta minunat, v-ați putut vedea propria mână întinzându-se pentru a ajuta pe cineva de-a lungul cărării legămintelor? Eu m-am gândit la o fetiță de la Societatea Primară pe nume Brynn, care are numai o mână și totuși o folosește pentru a-i binecuvânta pe membrii familiei și pe prietenii ei – sfinți din zilele din urmă sau persoane care aparțin altor religii. Nu-i așa că este frumoasă? Și dumneavoastră sunteți frumoase! Dragi surori, ne putem oferi mâinile pentru a ajuta și inima pentru a grăbi minunata lucrare a Tatălui Ceresc.

La fel cum surorile noastre credincioase din scripturi, precum Eva, Sara, Maria și multe altele, au știut cine erau și care era scopul lor, Brynn știe că este o fiică a lui Dumnezeu¹. Și noi putem afla despre moștenirea noastră divină în calitate de fice iubite ale lui

Dumnezeu și lucrarea esențială pe care ne-a încredințat-o.

Salvatorul ne-a învățat: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la

Dumnezeu”². Ce trebuie să știm și să facem astfel încât „cu El să fim”³ Putem învăța din povestirea tânărului bogat care L-a întrebat pe Isus ce trebuia să facă pentru a primi viață veșnică.

Isus i-a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”.

Tânărul L-a întrebat pe care să le păzească. Apoi, Isus i-a amintit câteva dintre cele zece porunci pe care le știm cu toții.

Tânărul a răspuns: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?”

Isus a spus: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi, vino și urmează-Mă”⁴.

Isus l-a chemat să facă parte din lucrarea Sa – lucrarea unui ucenic. Lucrarea noastră este aceeași. Trebuie să „[lăsăm] la o parte lucrurile acestei lumi, ... [să ne lipim] de legămintele pe care [le-am] făcut”⁵ și să venim la Hristos și să-L urmăm pe El. Asta fac ucenicii!

Acum, dragi surori, să nu începem să ne simțim prost pentru că Salvatorul i-a vorbit tânărului despre a deveni perfect. Cuvântul *perfect* din această istorisire a fost tradus dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „complet”. Pe măsură ce facem tot posibilul să înaintăm de-a lungul cărării legămintelor, devenim mai complete și mai perfecte în această viață.

La fel ca tânărul bogat din zilele lui Isus, uneori suntem tentate să renunțăm sau să ne întoarcem la vechile noastre obiceiuri deoarece credem, poate, că nu putem reuși singure. Și avem dreptate! Nu putem face lucrurile grele care ni se cer fără ajutor. Primim ajutor prin ispășirea lui Isus Hristos, îndrumarea Duhului Sfânt și mâinile celorlalți.

De curând, o soră credincioasă a depus mărturie că, prin intermediul

ispășirii, a găsit puterea de a-i crește pe cei patru copii rămași singuri după ce sora ei a murit de cancer. Acest lucru mi-a amintit de ceva ce a spus vârstnicul Neal A. Maxwell: „Toate lucrurile ușoare pe care Biserica le-a avut de făcut au fost făcute. Acum începe aventura și ucenicia va fi pusă la încercare în moduri interesante”⁶. Ați fost trimise pe pământ în această dispensație a timpurilor pentru ceea ce sunteți și ceea ce ați fost pregătite să faceți! Indiferent de ceea ce ar încerca Satana să ne convingă cu privire la cine suntem, adevărata noastră identitate este aceea de ucenic al lui Isus Hristos!

Mormon a fost un ucenic adevărat, care a trăit în vremuri în care „fiecare inimă a fost împietrită... și niciodată nu mai fusese o ticăloșie atât de mare printre toți copiii lui Lehi”⁷. V-ar fi plăcut să trăiți în acele vremuri? Și totuși, Mormon a declarat cu curaj: „Iată, eu sunt un ucenic al lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”⁸.

Nu-i așa că-l iubiți pe Mormon? El a știut cine era și care era misiunea lui

Gilbert, Arizona, S.U.A.

și nu s-a lăsat influențat de răul care îl înconjură. De fapt, el a considerat chemarea lui drept un dar⁹.

Gândiți-vă ce binecuvântare este să dăruiești zilnic Domnului calitatea ta de ucenic, declarând prin vorbă și prin faptă: „Iată, eu sunt un ucenic al lui Isus Hristos!”.

Îmi place povestirea pe care a relatat-o președintele Boyd K. Packer despre o dragă soră care a fost ridiculizată pentru că a urmat sfatul profetului de a depozita alimente. Cea care a criticat-o a spus că, dacă situația ar deveni disperată, conducătorii ei i-ar cere să-și împartă alimentele cu alții. Răspunsul ei simplu și hotărât,

de ucenic adevărat, a fost: „Cel puțin voi avea ceva de dat”¹⁰.

Iubesc femeile de toate vârstele din Biserică. Am văzut tăria voastră. Am văzut credința voastră. Aveți ceva de dăruit și sunteți dornice să dăruiti. Faceți acest lucru fără zarvă sau publicitate, atrăgând atenția spre Dumnezeu pe care Îl preaslăvim cu toții, nu spre voi însevă și fără să vă gândiți la ceea ce veți primi¹¹. Asta fac ucenicii!

De curând, am cunoscut o tânără fată din Filipine a cărei familie a devenit mai puțin activă în Biserică atunci când ea avea numai șapte ani, lăsând-o să meargă singură la Biserică pe un drum periculos în fiecare săptămână. Ea a povestit cum, la vârsta de 14 ani, a hotărât că avea să rămână fidelă legămintelor sale pentru a fi demnă să-și crească viitoarea familie într-un cămin „binecuvântat de puterea preoției”¹². Cel mai bun mod de a binecuvânta un cămin, prezent sau viitor, este de a ține legămintele, promisiunile pe care ni le-am făcut unul altuia și lui Dumnezeu.

Asta fac ucenicii!

O soră japoneză credincioasă împreună cu soțul ei au vizitat misiunea noastră în Coreea. Nu vorbea coreeană și vorbea foarte puțin engleză, dar avea în inimă dorința de a-și folosi darurile sale unice și mâinile pentru a face lucrarea Domnului. Asta fac ucenicii! I-a învățat pe misionari să

*[Suntem fiice] și [am făcut] un legământ
și [trăim] conform cuvântului
cel sfânt.*

*Prin fapte și cuvinte mărturisim
În Isus credem [toate] și-L slujim¹⁴.*

În calitate de adevărate ucenice, sper că ne vom oferi inimile și brațele binevoitoare pentru a grăbi lucrarea Sa. Nu contează dacă avem numai o mână, ca Brynn. Nu contează dacă nu suntem încă perfecte sau complete. Suntem ucenice devotate care își întind brațele și se ajută unele pe altele de-a lungul cărării. Unitatea noastră ca surori există de generații întregi, din timpul acelor surori credincioase care au trăit înaintea noastră. Împreună, ca surori, și în unitate cu profeți, văzători și revelatori în viață care dețin chei ale preoției restaurate, putem pași ca unul, ca ucenici, ca slujitori, având inimi și brațe binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare. Pe măsură ce facem aceasta, vom deveni așa cum este Salvatorul. Depun mărturie despre aceste lucruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi „Brynn”, *lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn*.
2. Ioan 7:17.
3. „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191 sau *Cântece pentru copii*, p. 2–3.
4. Vezi Matei 19:16–22.
5. Doctrină și legăminte 25:10, 13.
6. Neal A. Maxwell, „The Old Testament: Relevancy within Antiquity” (cuvântare adresată învățătorilor de religie din cadrul SEB, 16 aug. 1979), p. 4; *si.lds.org*.
7. Moroni 4:11–12.
8. 3 Nefi 5:13.
9. Vezi Moroni 7:2.
10. În Boyd K. Packer, „The Circle of Sisters”, *Ensign*, nov. 1980, p. 111.
11. Vezi 2 Nefi 26:29–30.
12. „Când se manifestă dragostea”, *Children’s Songbook*, p. 190–191.
13. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness”, *Liahona*, dec. 2002, p. 39.
14. „Strângeți-vă mâinile în jurul lumii”, *Liahona*, oct. 2003, F12–13.

facă un origami simplu – o gură care se putea deschide și închide. Apoi, a folosit cele câteva cuvinte în limba engleză pe care le știa pentru a-i învăța pe misionari să-și „deschidă gura” pentru a împărtăși Evanghelia – o lecție pe care nu o vor uita niciodată nici ei, nici eu.

Imaginați-vă pentru un minut că stăm alături de milioane de surori și frați în Biserica Sa, înaintând cu îndrăzneală, făcând ceea ce fac ucenicii – slujind și iubind asemenea Salvatorului. Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiți un ucenic al lui Hristos?

Vestele și tricourile „O mână de ajutor de la mormoni” au fost purtate de sute de mii de ucenici ai lui Isus Hristos care au acceptat ocazia de a oferi slujire temporală. Dar există și alte moduri de a sluji în calitate de ucenici devotați. Imaginați-vă împreună cu mine câteva posibile anunțuri spirituale cu titlul „Se caută”, legate de lucrarea de salvare:

- se caută: părinți care să-și crească copiii în lumină și adevăr;
- se caută: fiice și fii, surori și frați, mătuși și unchi, verișori și bunici și prieteni adevărați pe post de mentori, care să ofere ajutor de-a lungul cărării legămintelor;
- se caută: persoane care ascultă îndemnul Duhului Sfânt și acționează în acord cu acestea;

- se caută: persoane care trăiesc în acord cu Evanghelia zi de zi în moduri mici și simple;
- se caută: lucrători pentru istoria familiei și lucrători în templu care să unească familiile pentru eternitate;
- se caută: misionari și membri pentru a răspândi „vestea cea bună” – Evanghelia lui Isus Hristos;
- se caută: salvatori pentru a-i găsi pe cei pierduți;
- se caută: oameni care să-și respecte legămintele și să apere adevărul și dreptatea;
- se caută: adevărați ucenici ai Domnului Isus Hristos.

Cu mulți ani în urmă, vârstnicul M. Russell Ballard le-a cerut surorilor din Biserică ceva important, spunând:

„De acum până în ziua în care va veni din nou, Domnul are nevoie de femei în fiecare familie, în fiecare episcopie, în fiecare comunitate, în fiecare națiune, femei care vor face un pas în față și vor afirma, prin vorbele și prin faptele lor, «Aici sunt, trimit-mă pe mine».

Întrebarea mea este: «Veți fi una dintre aceste femei?»¹³

Sper că fiecare dintre noi va putea răspunde cu un „Da!” răsunător. Închei folosind cuvintele unui cântec de la Societatea Primară:

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Fiice care au făcut legământ

Calea pe care trebuie să mergem în drumul nostru înapoi, către Tatăl Ceresc... este una a legămintelor sacre făcute cu Dumnezeu.

În această seară, ni s-a propovăduit cu putere spirituală. Mă rog ca vorbele rostite de aceste surori, care sunt conducătoare devotate, să pătrundă în inimile dumneavoastră așa cum au pătruns în inima mea.

Această adunare este una istorică. Toate femeile și fetele din Biserică, cu vârste începând de la opt ani în sus, au fost invitate să ni se alăture în această seară. Mulți dintre noi s-au rugat pentru ca Duhul Sfânt să fie cu noi. Această binecuvântare ne-a fost oferită în timp ce le-am ascultat pe surori și muzica înălțătoare. Mă rog ca Spiritul să continue să fie cu noi în timp ce vă împărtășesc câteva cuvinte de încurajare și mărturia mea în plus față de ceea ce s-a spus deja – și, mai ales, să depun mărturie că ceea ce ni s-a spus este ceea ce Domnul dorește să auzim.

Vă voi vorbi în această seară despre calea – care a fost astăzi descrisă în moduri atât de frumoase – pe care trebuie să mergem în drumul nostru înapoi, către Tatăl Ceresc. Această cale este una a legămintelor sacre făcute cu Dumnezeu. Vă voi vorbi despre bucuria de a face și a ține aceste legăminte

și despre cum să îi ajutăm pe alții să le țină.

Multe dintre dumneavoastră ați fost botezate de curând și ați primit darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor. Pentru dumneavoastră, amintirea este recentă. Altele dintre dumneavoastră v-ați botezat cu mult timp în urmă, astfel încât amintirea sentimentelor dumneavoastră cu privire la acele legăminte ar putea fi mai puțin clară, dar simțiți din nou unele dintre acele

sentimente de fiecare dată când ascultați rugăciunile împărtășaniei.

Niciunul dintre noi nu vom avea aceleași amintiri despre ziua în care am făcut legământul de la botez și am primit darul Duhului Sfânt. Dar fiecare dintre noi a simțit aprobarea lui Dumnezeu. Și am simțit dorința de a ierta și de a fi iertați și hotărârea mai puternică de a face ce este bine.

Cât de adânc au pătruns acele sentimente în inima dumneavoastră a fost în mare parte determinat de modul în care ați fost pregătite de persoane iubitoare. Sper că cele care ați fost botezate recent sunteți binecuvântate să stați lângă mama voastră. Dacă sunteți, ați putea să îi oferiți un zâmbet în semn de mulțumire chiar acum. Îmi pot aminti de sentimentul de bucurie și recunoștință pe care l-am simțit în timp ce stăteam în spatele mamei mele, care conducea spre casă, după botezul meu din Philadelphia, Pennsylvania.

Mama a fost cea care m-a pregătit cu grijă pentru a face acel legământ și altele care aveau să urmeze. Ea a fost credincioasă acestei responsabilități primite de la Domnul:

Raymond, Alberta, Canada

Palmyra, New York

„Și din nou, dacă sunt părinți care au copii în Sion sau în oricare dintre țărșii lui organizați, care nu îi învață, când au opt ani, să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinților.

Pentru că aceasta va fi lege pentru aceia care locuiesc în Sion sau în vreunul dintre țărșii lui care sunt organizați.

Și copiii lor vor fi botezați pentru iertarea păcatelor la vârsta de opt ani și vor primi [Duhul Sfânt]¹.

Mama își făcuse partea. Și-a pregătit copiii folosind cuvinte precum cele ale lui Alma, așa cum este consemnat în Cartea lui Mormon:

„Și s-a întâmplat că le-a spus: Iată, aici sunt apele lui Mormon (căci așa erau ele numite) și acum, după cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui și sunteți dornici să purtați greutățile unul altuia, pentru ca ele să fie ușoare;

Da, și sunteți dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc; da, și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte, ca să puteți fi mântuiți

de Dumnezeu și să vă numărați printre aceia de la învierea dintâi, pentru ca să puteți avea viața veșnică –

Acum vă spun, dacă aceasta e dorința inimilor voastre, ce aveți împotriva să fiți botezați în numele Domnului, ca o mărturie în fața Lui, că ați intrat într-un legământ cu El, că îl veți sluji și veți ține poruncile Lui, pentru ca El să-și poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?

Și acum, când oamenii au auzit aceste cuvinte, ei au bătut din palme de bucurie și au exclamat: Aceasta este dorința inimilor noastre².

Poate că nu ați bătut din palme când ați primit invitația de a face un legământ prin botez, dar cu siguranță ați simțit dragostea Salvatorului și o mare dorință de a-i hrăni spiritual pe alții în numele Său. Spun „cu siguranță” deoarece acele sentimente sunt sădite adânc în inimile tuturor fiicelor Tatălui Ceresc. Acest lucru este o parte a moștenirii dumneavoastră divine primite de la El.

Ați fost învățate de El înainte de a vă naște în această viață. El v-a ajutat să înțelegeți și să acceptați că veți avea încercări, greutăți și ocazii perfect alese pentru dumneavoastră. Ați învățat că Tatăl nostru a conceput un plan al fericirii cu ajutorul căruia să puteți trece cu bine prin acele încercări și să îi puteți ajuta pe alții să treacă cu bine peste încercările lor. Acest plan este

marcat de legăminte sacre făcute cu Dumnezeu.

Este alegerea noastră dacă vom face și vom ține acele legăminte. Doar câteva dintre fiicele Sale au ocazia în această viață de a învăța despre acele legăminte. Dumneavoastră sunteți unele dintre cele care au acest privilegiu. Da, dragi surori, fiecare dintre dumneavoastră sunteți o fiică de legământ.

Tatăl Ceresc v-a învățat înainte de a vă naște despre experiențele pe care le veți avea după ce veți pleca de la El și veți veni pe Pământ. Ați fost învățate că nu va fi ușor să vă întoarceți la El. El a știut că va fi prea greu pentru dumneavoastră să faceți această călătorie fără ajutor.

Ați fost binecuvântate nu doar cu posibilitatea de a găsi calea de a face aceste legăminte în această viață, ci și cu faptul de a fi înconjurate de alte persoane care vă vor ajuta și care - asemeni dumneavoastră, sunt fiice de legământ ale Tatălui Ceresc.

Toate ați simțit binecuvântarea de a fi în această seară în compania fiicelor lui Dumnezeu care, de asemenea, au făcut legământ să vă ajute și îndrume așa cum au promis. Am văzut ceea ce și dumneavoastră ați văzut când surorile de legământ și-au respectat angajamentul de a alina și de a ajuta – și de a face acest lucru cu un zâmbet pe buze.

Îmi amintesc de zâmbetul surorii Ruby Haight. Dânsa a fost soția vârstnicului David B. Haight, care a fost membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Ca tânăr băiat, el a slujit în calitate de președinte al Țărșului Palo Alto din California. El s-a rugat și și-a făcut griji pentru fetele de la clasa Trandafir din episcopia sa.

Astfel, președintele Haight a fost inspirat să îl roage pe episcop să îi ofere lui Ruby Haight chemarea de

a le preda acelor tinere fete. El știa că ea va fi un martor al lui Dumnezeu care le va inspira, alina și iubi pe fetele de la acea clasă.

Sora Haight era cu cel puțin 30 de ani mai în vârstă decât fetele cărora le-a predat. Totuși, după 40 de ani de când le predase, de fiecare dată când se întâlnea cu soția mea, care a fost una dintre acele fete de la clasa ei, ea îi întindea mâna, zâmbea și îi spunea lui Kathy: „O! Trandafirul meu”. Am observat mai mult decât un salut prietenos. Am simțit dragostea ei mare pentru o soră la care încă ținea ca și cum ar fi fost fiica ei. Zâmbetul și salutul ei cald au izvorât din faptul că a văzut că o soră și o fiică a lui Dumnezeu se afla încă pe cărarea legămintelor care duce spre casă.

Tatăl Ceresc vă zâmbește de fiecare dată când vede că ajutați o fiică a Sa să înainteze pe calea legămintelor către viața eternă. Și El este bucuros de fiecare dată când încercați să alegeți ce este drept. El vede nu doar ceea ce sunteți, ci și ceea ce puteți deveni.

Ați avut un părinte pământean care a crezut că puteți fi mai bune decât ați crezut dumneavoastră că puteți fi. Eu am avut o astfel de mamă.

Ceea ce nu am știut în tinerețe a fost că Tatăl meu Ceresc, Tatăl dumneavoastră Ceresc, vede un potențial mai mare în copiii Săi decât vedem noi sau chiar decât mamele noastre pământene. Și, de câte ori înaintați pe acea cale a potențialului dumneavoastră, acest lucru Îi aduce bucurie. Și puteți simți aprobarea Sa.

El vede potențialul măreț în toate fiicele Sale, oriunde s-ar afla ele. Acest lucru plasează o mare responsabilitate asupra fiecăreia dintre dumneavoastră. El se așteaptă să tratați fiecare persoană pe care o cunoașteți ca pe un copil al lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care El ne poruncește să ne

îubim aproapele ca pe noi înșine și să îl iertăm. Sentimentele dumneavoastră de bunătate și iertare față de alții sunt parte a moștenirii dumneavoastră divine primite de la El în calitate de fiice ale Sale. Fiecare persoană pe care o întâlniți este copilul Său de spirit iubit.

Când vă gândiți că aparțineți acestei mărețe organizații a sursorilor, ceea ce credeți că vă desparte dispare. De exemplu, surori mai tinere și mai în vârstă își împărtășesc sentimentele, așteptându-se să fie înțelese și acceptate. În calitate de fiice ale lui Dumnezeu, sunteți mai mult asemănătoare decât diferite.

Datorită acestui lucru, tinerele fete ar trebuie să aștepte cu nerăbdare să se alăture Societății de Alinare, acest lucru fiind o ocazie de a mări numărul de surori pe care vor ajunge să le cunoască, admira și iubi.

Această capacitate de a vedea ce putem fi crește în cadrul familiei și a Societății Primare. Acest lucru se întâmplă în cadrul serilor în familie și a programelor Societății Primare. Copilașii sunt inspirați să spună

lucruri mărețe și minunate, așa cum au făcut atunci când Salvatorul le-a dezlegat limbile când, după ce a înviat, El i-a învățat.³

Deși Satana atacă surorile aflate la vârste fragede, Domnul le ajută pe surori să atingă nivele de spiritualitate tot mai înalte. De exemplu, tinerele fete își învață mamele cum să utilizeze FamilySearch pentru a găsi și salva informații despre strămoși. Unele tinere fete pe care eu le cunosc aleg să meargă dimineața devreme pentru a face botezuri pentru cei morți în temple, neavând niciun îndemn în afara celui venit din partea spiritului lui Ilie.

În misiuni din toată lumea, surorile sunt chemate să slujească în calitate de conducătoare. Domnul le-a făcut pe surori să simtă nevoia de a sluji, atingând inimile unui număr mare de surori. Mai mulți președinți de misiune au văzut cum surorile misionare au devenit tot mai puternice în calitate de slujitoare și, mai ales, în calitate de conducătoare care hrănesc spiritual.

Fie că slujiți sau nu în misiune cu timp deplin, puteți dobândi aceeași

avea grijă de ea și de familia ei indiferent de suferințele și dezamăgirile cu care se vor confrunta. A știut că putea să aibă încredere în Ei.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.⁷

Știu că Eva a avut parte de suferințe și dezamăgiri, dar știu, de asemenea, că s-a bucurat știind că ea și familia ei se vor putea întoarce să trăiască în prezența lui Dumnezeu. Știu că multe dintre dumneavoastră care vă aflați aici aveți parte de suferințe și dezamăgiri. Vă binecuvântează ca, asemeni Evei, să puteți simți, în drumul spre casă, aceeași bucurie pe care a simțit-o ea.

Am o mărturie sigură că Dumnezeu Tatăl veghează asupra dumneavoastră cu dragoste. El vă iubește pe fiecare dintre dumneavoastră. Sunteți fiicele Sale care au făcut legământ. Deoarece vă iubește, El vă va oferi ajutorul de care aveți nevoie pentru a putea înainta și pentru a-i ajuta pe alții să înainteze pe calea care duce înapoi în prezența Sa.

Știu că Salvatorul a suferit pentru toate păcatele noastre și că Duhul Sfânt depune mărturie despre adevăr. Ați simțit această alinare în cadrul acestei adunări. Am mărturie că toate cheile care leagă legămintele sacre au fost restaurate. Ele sunt deținute și exercitate astăzi de profetul nostru în viață, președintele Thomas S. Monson. Vă las aceste cuvinte de alinare și speranță, fiice dragi de legământ ale Sale, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legămintele 68:25–27.
2. Mosia 18:8–11.
3. Zezi 3 Nefi 26:14.
4. Russell M. Nelson, „Constancy amid Change”, *Ensign*, nov. 1993, p. 34.
5. Avraam 5:14.
6. Moise 5:11.
7. Proverbe 3:5–6.

capacitate de a vă îmbunătăți căsnicia și de a crește copii nobili urmând exemplul unor mari femei.

Gândiți-vă la Eva, mama tuturor celor vii. Vârstnicul Russell M. Nelson a spus despre Eva: „Noi și toată omenirea vom fi pentru totdeauna binecuvântați datorită curajului mare și al înțelepciunii Evei. Gustând prima din fruct, ea a făcut ceea ce trebuia făcut. Adam a fost destul de înțelept să facă același lucru”⁴.

Fiecare fiică a Evei are același potențial de a aduce familiei ei aceeași binecuvântare pe care Eva a adus-o familiei ei. Ea a fost atât de importantă pentru crearea familiilor, încât avem această relație despre crearea ei: „Și Dumnezeii au spus: Să-i facem un ajutor potrivit bărbatului, pentru că nu este bine ca omul să fie singur, de aceea Noi vom forma un ajutor potrivit pentru el”⁵.

Nu știm cât de mare ajutor a

fost Eva pentru Adam și familia lor. Dar știm că unul dintre marile daruri oferite de ea, pe care fiecare dintre dumneavoastră îl puteți, de asemenea, oferi, este: ea și-a ajutat familia să vadă calea înapoi, spre casă, când drumul din față părea greu. „Și Eva, nevasta lui, a auzit toate aceste lucruri și a fost fericită, spunând: Dacă n-ar fi fost încălcarea noastră, niciodată nu am fi avut seminție și niciodată nu am fi cunoscut binele și răul, și bucuria mântuirii noastre, și viața veșnică pe care Dumnezeu o dă tuturor supușilor.”⁶

Aveți exemplul ei pentru a-l urma.

Prin revelație, Eva a recunoscut drumul înapoi spre Dumnezeu. Ea a știut că ispășirea lui Isus Hristos a făcut viața eternă posibilă pentru familii. Ea a fost sigură, așa cum și dumneavoastră puteți fi, că, dacă își va respecta legămintele făcute cu Tatăl ei Ceresc, Mântuitorul și Duhul Sfânt vor

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Neil L. Andersen	(18) O tânără fată din clasa Laur apără căsătoria tradițională în pofida faptului că este ridiculizată și este numită în diverse feluri.
M. Russell Ballard	(78) M. Russell Ballard „urmărește progresul” în cazul Barbarei Bowen, pe care o cunoaște în timpul unei seri de dans la facultate și cu care devine prieten și, în cele din urmă, se căsătorește. Un băiat de opt ani își invită prietenul și familia acestuia la o „casă deschisă” organizată de o episcopie în Buenos Aires.
David A. Bednar	(87) O camionetă dobândește putere de tracțiune pe un drum acoperit de zăpadă după ce este încărcată cu lemne.
Linda K. Burton	(122) O tânără fată din Filipine rămâne fidelă legămintelor ei. O soră japoneză aflată în vizită în Coreea îi învață pe misionari.
Quentin L. Cook	(44) Vilate Kimball îi scrie soțului ei despre „doctrina glorioasă” cu privire la botezul pentru cei morți, așa cum a fost revelată de Joseph Smith.
Henry B. Eyring	(22) Heinrich Eyring imigrează în America, se alătură Bisericii, slujește cu credință în trei misiuni și lasă speranța ca moștenire familiei lui. (62) Henry B. Eyring este modelat de eroii pe care i-a avut în copilărie: tatăl său, conducătorul său din cadrul Preoției aaronice, un membru al Infanteriei Marine a S.U.A. și jucătorul de baseball Joe DiMaggio. (125) La 40 de ani după ce fusese chemată ca învățătoare a lui Kathy Johnson (viitoarea soție a lui Henry B. Eyring), Ruby Haight îi arăta încă dragoste și grijă.
Donald L. Hallstrom	(53) În pofida problemelor fizice, un bărbat credincios din India slujește în misiune și se pregătește împreună cu familia să fie pecetluit în Templul Hong Kong, China.
Jeffrey R. Holland	(6) Două surori misionare se îndepărtează fără să răspundă unui bărbat care rostește cuvinte injurioase la adresa lor și încearcă s-o lovească pe una dintre ele.
Thomas S. Monson	(66) Un marinăr în vârstă de 18 ani din cadrul Forțelor Maritime se roagă noaptea în pofida cuvintelor batjocoritoare ale celorlalți soldați din compania sa. Un tânăr depune mărturie în timpul adunării de împărtășanie dar, mai târziu în aceeași zi, este văzut fumând. (91) Două femei devin prietene pe viață după ce una o ajută pe cealaltă să învețe pentru a deveni croitoreasă într-o fabrică de îmbrăcăminte. Pasagerii unui avion nu se plâng când avionul lor este abătut de la rută pentru a lua un băiat rănit și a-l duce la spital. O femeie regretă că nu a permis unui vecin să-și scurteze drumul trecând prin proprietatea ei.
Russell M. Nelson	(29) Emily, fiica lui Russell M. Nelson dă dovadă de curaj și credință în fața morții din cauza cancerului.
Bonnie L. Oscarson	(119) O tânără fată învață bucuria de a sluji altora în timp ce ea și mama ei se îngrijesc de o femeie cu scleroză multiplă. O soră în vârstă de 81 de ani este chemată să-și împărtășească înțelepciunea, experiența și exemplul în calitate de sfătuitoare a clasei Margaretă din episcopia ei.
Boyd K. Packer	(94) Boyd K. Packer primește o manifestare spirituală despre adevărul Evangheliei în timp ce se roagă, într-un buncăr, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.
Ronald A. Rasband	(9) O fată aflată în clasa a cincea este prinsă într-o tornadă și protejată de îngerii.
Linda S. Reeves	(15) Linda S. Reeves o învață pe fiica ei cum să obțină alinare prin ispășirea Salvatorului, după ce fiica vede imagini tulburătoare la televizor.
Randall L. Ridd	(56) Un tânăr băiat hotărăște să slujească în misiune și nu să se însoare după ce începe să înțeleagă cine a fost în lumea premuritoare.
Richard G. Scott	(32) Dragostea și exemplul bunicii lui Richard G. Scott și viitoarei sale soții îl ajută în progresul său spiritual.
Jean A. Stevens	(81) Jean A. Stevens este îndemnată de Spirit să se ofere să-l conducă acasă pe un tânăr băiat care pierduse autobuzul de la școală. Membrii familiei Gatrell se țin strâns de bara Evangheliei după ce fratele Gatrell este diagnosticat cu un cancer galopant.
Gary E. Stevenson	(84) Olimpica SZU Noelle Pikus-Pace câștigă o medalie de argint la proba de skeleton după ani de antrenament și pregătire. Olimpica SZU Torah Bright arată dragoste asemănătoare celei a lui Hristos când îmbrățișează o concurentă de snowboard care era foarte emoționată în legătură cu o rampă half-pipe.
Michael John U. Teh	(106) O filipineză în vârstă de 73 de ani rămâne fidelă Evangheliei după ce un cutremur și un taifun i-au ucis familia.
William R. Walker	(97) Robert și Maria Harris se alătură Bisericii și rămân fideli și credincioși Evangheliei în pofida greutăților și despărțirii.
Claudio D. Zivic	(39) Claudio D. Zivic merge pe o cale greșită când îl urmează pe un alt drumeț.
W. Craig Zwick	(41) W. Craig Zwick și soția sa își manifestă dragostea unul față de celălalt după ce ea sare, împreună cu fiul lor, din cabina plină de fum a camionetei lor.

Să facem din conferință o parte din viețile noastre

Gândiți-vă să folosiți unele dintre aceste activități și întrebări ca punct de pornire pentru discuții în familie sau cugetări personale.

Pentru copii

- Președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, ne-a învățat că putem alege să fim recunoscători indiferent de lucrurile dificile care ni se întâmplă în viață (pagina 70). Recunoștința ne va ajuta să fim mai fericiți, mai buni și să avem credință și încredere în Dumnezeu. Cum vă simțiți când sunteți recunoscători? Ce puteți să faceți pentru a simți recunoștință în fiecare zi?
- Bonnie L. Oscarson, președinta generală a Tinerelor Fete, ne-a vorbit despre Sarah, o tânără fată care a mers cu mama ei s-o ajute pe Brenda, o femeie bolnavă de scleroză multiplă. Sarah a periat părul Brendeii, i-a pus loțiune pe mâini, i-a masat degetele și brațele și a ajutat-o să se întindă (pagina 119). Gândiți-vă la moduri în care puteți să sluiți. Chiar dacă aveți o vârstă fragedă, există multe lucruri pe care le puteți face.
- Vârșnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat cum folosește un vizitiu frâiele și zăbala pentru a îndruma și conduce caii (pagina 100). Vizitiul

știe ce este cel mai bine și calul îl urmează întocmai cum Domnul știe ce este cel mai bine pentru noi și noi putem fi fericiți când Îl urmăm. Frâul și zăbala sunt precum îndemnul Duhului Sfânt. Când ați simțit că Duhul Sfânt vă îndrumă? Ce sentiment ați avut?

- Jean A. Stevens, prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare, ne-a relatat despre un băiat care pierduse ultimul autobuz din

acea zi și mergea pe jos spre casă (pagina 81). Dându-și seama că mai avea de parcurs mulți kilometri, el s-a speriat și a îngenuncheat pentru a se ruga. Câteva minute mai târziu, sora Stevens a fost îndemnată de Spirit să se oprească și să-l ajute. Vă puteți gândi la momente în care Tatăl Ceresc a răspuns rugăciunilor voastre? Cum ați ajutat pe altcineva să primească răspuns la rugăciune?

Pentru tineri

- Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat că trebuie să avem „curajul de a spune nu când trebuie, curajul de a spune da când trebuie, curajul de a face ce trebuie pentru că este drept”. În timp ce studiați cuvântarea sa (pagina 66), gândiți-vă la dificultățile cu care vă confrunțați. Ce plan vă puteți face pentru a dobândi acest fel de curaj?
- Vârșnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli ne-a reamintit că, dacă Îl iubim pe Salvator, vom ține poruncile Sale și îi vom iubi pe ceilalți așa cum a făcut El (pagina 6). Dar, chiar și când facem acest lucru, trebuie să fim pregătiți să ne apărăm crezurile „în mod civilizată și cu înțelegere”. Cunoașteți pe cineva care nu este de acord cu vreunul dintre crezurile voastre? Cum puteți fi politicoși în timp ce discutați și vă apărați acele crezuri?
- Câțiva vorbitori s-au adresat direct tinerilor. De exemplu, vârșnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a făcut câteva sugestii tinerilor cu privire la modul în care să depășească „furtunile spirituale”, ca de exemplu să găsească pace în templu (pagina 18). În timp ce citiți cuvântarea sa și alte cuvântări din cadrul conferinței generale, gândiți-vă să vă notați

ideile cu privire la modul în care puteți rămâne puternici.

- Unul dintre cele mai mari lucruri rele din zilele noastre este pornografia. Linda S. Reeves, a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare, a spus că cel mai bun filtru pentru un astfel de rău este o mărturie profundă și fermă despre Evanghelia lui Isus Hristos (pagina 15). Cât de puternic este filtrul vostru? Ce puteți face pentru a-l întări?

Pentru adulți

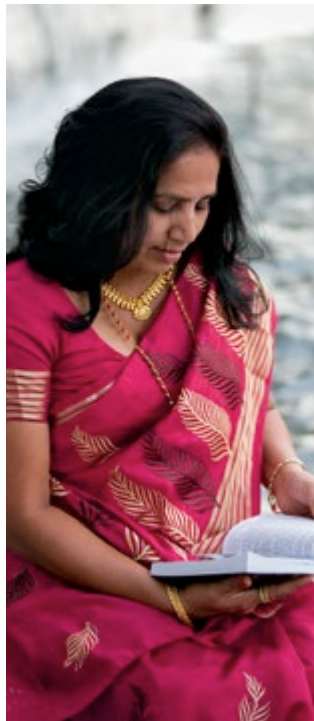
- Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat că, pe măsură ce înțelegem acest „dar incomparabil” al ispășirii, inima noastră va fi plină de dragoste față de Tatăl Ceresc, față de Salvator și față de toți copiii lui Dumnezeu (pagina 91). Cum poate această cunoaștere să vă îmbunătățească studiul vieții și ispășirii Salvatorului în timpul studiului scripturilor personal și în familie și în cadrul claselor de la biserică?
- Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, a spus că dânsul datorează o mare parte a fericirii sale unui străbunic

care s-a alăturat Bisericii, a slujit cu credință și a rămas neclintit până la sfârșit, lăsând familiei sale ca moștenire speranța (pagina 22). Gândiți-vă să întocmiți o listă cu toți membrii familiei dumneavoastră și să menționați legămintele și rânduielile de care au nevoie pentru a continua să meargă pe calea legământului. Faceți un plan prin care să ajutați pe fiecare membru al familiei să primească următorul său legământ. Vă puteți gândi la modalități în care legămintele dumneavoastră să joace un rol mai

important în viața dumneavoastră, astfel încât să lăsați familiei ca moștenire speranța.

- Vârșnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a declarat că greutățile ne pot determina să ne bazuim pe „meritele, mila și harul lui Mesia cel Sfânt” care „ne va ajuta să ne purtăm poverile cu ușurință” (pagina 87). În timp ce veți citi cuvântarea sa și cuvântările care încep la paginile 9, 18, 70, 81 și 106, căutați modalități în care Salvatorul și Evanghelia Sa vă pot ajuta să înfrunțați greutățile vieții.
- Programa de învățământ prevede ca, în luna mai, tinerii să studieze despre profeți și revelație. Aveți în vedere ca, în timpul discuțiilor despre Evanghelie, purtate cu tinerii acasă și la biserică, să studiați cuvântările vârstnicilor Lawrence E. Corbridge (pagina 103) și Marcos A. Aidukaitis (pagina 108), din Cei Șaptezeci, căutând răspunsuri la următoarele întrebări: De ce detractorii lui Joseph Smith nu l-au lăsat în pace? Cum putem recunoaște adevărul într-o lume care atacă în măsură tot mai mare învățăturile Evangheliei? ■

S-a consemnat progresul construcției de temple, noi oficanți au fost susținuți în cadrul conferinței generale

În ultimele șase luni, „lucrarea Bisericii a înaintat fără probleme”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul cuvântării de deschidere adresate în cadrul conferinței generale.

Amintindu-și dedicarea Templului Gilbert, Arizona, care a avut loc la data de 2 martie 2014, așteptând cu nerăbdare dedicarea Templului Fort Lauderdale, Florida și anticipând terminarea și dedicarea templelor din multe părți ale lumii în anul 2014 și 2015, președintele Monson a evidențiat că, atunci când toate celelalte temple care au fost anunțate înainte vor fi terminate, Biserica va avea 170 de temple în funcțiune în întreaga lume.

„Deși, în prezent, ne concentrăm eforturile asupra finalizării templelor anunțate anterior și nu vom anunța niciun templu nou în viitorul apropiat”,

a spus dânsul, „vom continua procesul de determinare a nevoilor și de găsim a locurilor pentru viitoarele temple. Respectivetele anunțuri vor fi făcute în viitoarele conferințe generale. Noi suntem oameni care construiesc temple și care merg la templu”.

În timpul conferinței, au fost susținuți un nou membru al Președinției celor Șaptezeci, patru noi autorități generale, un nou președinte general al Școlii de duminică și 42 de noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci.

Vârșnicul Lynn G. Robbins a fost chemat să facă parte din Președinția celor Șaptezeci.

Vârșnicul Jörg Klebingat din Kiev, Ucraina, și vârșnicul Chi Hong (Sam) Wong din Hong Kong, China, au fost susținuți pentru a sluji în Primul Cvorum al Celor Șaptezeci. Vârșnicul

Larry S. Kacher din Midway, Utah, și vârșnicul Hugo E. Martinez din Arecibo, Puerto Rico, au fost susținuți ca membri ai celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci.

Vârșnicul Tad R. Callister, care a slujit în Președinția celor Șaptezeci și ca membru al celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, a fost susținut în calitate de președinte general al Școlii de duminică, avându-i ca prim și al doilea consilier pe John S. Tanner și Devin G. Durrant.

O listă completă a susținerilor și eliberărilor se găsește la paginile 26–27, iar biografiile vârșnicului Robbins, recent chemat să facă parte din Cei Șaptezeci, și a președintelui general al Școlii de duminică se găsesc începând de la pagina 141.

Cu o săptămână înaintea conferinței generale, prima adunare generală a femeilor – pentru toate femeile, tinerele fete și fetele în vârstă de opt ani și mai mari – s-a desfășurat în Centrul de conferințe. Această adunare înlocuiește precedentele adunări ale Societății de Alinare și ale Tinerelor Fete. Toate cuvântările de la adunarea femeilor pot fi găsite la paginile 116–128.

De asemenea, înaintea conferinței, Comitetul general al Tinerelor Fete a fost reorganizat, fiind chemate, pentru prima dată, surori din alte locuri decât orașul Salt Lake, și anume: Peru, Africa de Sud, Japonia, Brazilia și Brooklyn, New York, SUA. Citiți biografiile și vedeți fotografiile accesând lds.org/callings/young-women.

„Salvatorul a adus pe acest pământ un mesaj de dragoste și bunăvoință pentru toți bărbații și toate femeile”, a spus președintele Monson la sfârșitul conferinței generale. „Fie ca noi să urmărim întotdeauna exemplul Său!” Dânsul i-a asigurat pe membrii Bisericii și pe alții care au ascultat că „Tatăl nostru ceresc nu ne uită. El ne va îndruma și ne va binecuvânta când ne punem credința și încrederea în El”. ■

ARTIȘTI INVITAȚI SĂ PARTICIPE LA UN CONCURS

Muzeul de istorie al Bisericii îi invită pe artiștii sfinți din zilele din urmă să creeze noi opere de artă pentru cel de-al 10-lea Concurs internațional de artă. Artiștii sunt încurajați să-și folosească talentele pentru a crea artă care reflectă tema expoziției, numită „Spune-mi povești despre Isus”. Pentru acest concurs, operele trebuie să se concentreze doar asupra poveștilor din Noul Testament.

Detaliile și formularul de înregistrare online sunt disponibile la lds.org/artcomp, iar artiștii care se vor înregistra vor primi noi informații. Înscrierile vor fi acceptate începând cu data de 3 noiembrie 2014 până la data de 27 februarie 2015. Sunt acceptate toate mediile și stilurile artistice și abordările culturale. Participanții trebuie să fi împlinit vârsta de 18 ani. Lucrările vor fi jurizate, iar cele care vor fi alese vor fi expuse la Muzeul de istorie al Bisericii și pe Internet începând cu luna octombrie a anului 2015.

ADUNĂRILE DE INSTRUIRE A CONDUCĂTORILOR ORGANIZAȚIILOR AUXILIARE VOR FI DISPONIBILE PE LDS.ORG

Pentru a veni mai bine în întâmpinarea nevoilor Bisericii aflate în dezvoltare, președințiile generale ale Societății de Alinare, Societății Primare, Tinerelor Fete, Tinerilor Băieți și Școlii de duminică vor organiza, în fiecare an, instruire pentru conducătorii din întreaga lume. Se anticipează că această instruire va fi disponibilă, în mai multe limbi, pe LDS.org la jumătatea fiecărui an.

Adunarea de instruire a conducătorilor organizațiilor auxiliare, care se desfășura în orașul Salt Lake în același timp cu conferința generală din aprilie, nu va mai avea loc. Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare și comitetele acestora vor continua să asigure instruire în cadrul adunărilor la care participă mai mulți țărushi, potrivit planificării.

Un nou film va oferi ocazia de a-i cunoaște pe mormoni – *Fă cunoștință cu mormonii*

Vă doriți uneori să existe o cale mai ușoară de a le spune altora că sfinții din zilele din urmă sunt oameni normali care își găsesc un scop și o direcție pe măsură ce își îndrumă viața după cea a lui Isus Hristos? Exact acest lucru vă va ajuta să faceți un film documentar, care va fi lansat în curând de Biserică.

Fă cunoștință cu mormonii începe cu o descriere amuzantă despre cum membrii Bisericii sunt deseori percepuți în mod greșit de alții. Apoi, sunt prezentate șase familii, fiecare împărțând experiențe personale și descriind cum îi ajută în viață Evanghelia. Protagonistii sunt:

Episcopul. Jermaine Sullivan și soția sa, Kembe, din Atlanta, Georgia, SUA, lucrează pentru a crea unitate într-o comunitate eterogenă, în timp ce își cresc cei trei fii tineri.

Antrenorul. Ken Niumatalolo, antrenorul principal al echipei de fotbal a Academiei navale a Statelor Unite din Annapolis, Maryland, SUA, și soția sa, Barbara, cu ajutorul copiilor lor și a personalului care se ocupă de antrenamente, țin ziua de sabat sfântă.

Bombardierul cu bomboane Gail Halvorsen, un veteran al celui de-Al Doilea Război Mondial în vârstă de 93 de ani, și soția sa, Lorraine, în vârstă de 90 de ani, din Amado, Arizona, SUA, le amintesc copiilor despre importanța slujirii. Fiind încă pilot, fratele Halvorsen aruncă bomboane dintr-un avion, așa cum a făcut în timpul transporturilor de provizii cu avionul spre Berlin, după terminarea războiului.

Luptătoarea. Carolina Marin, o luptătoare de kickboxing din San José, Costa Rica, și antrenorul și soțul ei, Milton, mențin un echilibru între rolurile

La o casă deschisă organizată pentru protagoniști, președintele și sora Uchtdorf o întâmpină pe Carolina Marin din Costa Rica.

lor ca soț și soție și părinți ai unor copii mici și dragostea lor pentru competiție.

Binefăcătorul. Bishnu și Mangala Adhikari din Kathmandu, Nepal, onorează crezurile și moștenirea patriei lor. Fratele Adhikari este un inginer care a construit drumuri, școli și sisteme de distribuție a apei potabile care au binecuvântat multe comunități mici.

Mama misionară. Craig și Dawn Armstrong, împreună cu fiul lor, Anthony, din orașul Salt Lake, Utah, SUA, povestesc cum sora Armstrong era o mamă singură fără locuință când i-a cunoscut pe misionari. Evanghelia împărtășită de aceștia au ajutat-o să își schimbe viața. Mai târziu, ea s-a căsătorit cu Craig și povestea devine completă când Anthony pleacă într-o misiune cu timp deplin în Africa de Sud pentru a împărtăși Evanghelia care a binecuvântat-o atât de mult pe mama lui.

Fă cunoștință cu mormonii va fi proiectat în Clădirea memorială Joseph Smith din orașul Salt Lake, Utah, SUA și în alte locuri care încă nu au fost stabilite. ■

Modul de propovăduire din cadrul Bisericii trebuie să urmeze exemplul lui Hristos

Încercăm să călcăm pe urmele Salvatorului în ceea ce privește propovăduirea”, a spus noul președinte general al Școlii de duminică, Tad R. Callister, la încheierea conferinței generale.

Acest lucru înseamnă adresarea întrebărilor inspirate care îi ajută pe oameni să se convertească, a spus dânsul. Scopul este „să-i ajutăm să înțeleagă și să simtă spiritul Evangheliei în viețile lor”.

Dânsul a spus că este impresionat de *Urmează-Mă*, programa online a destinată tinerilor care include cele mai noi cuvântări de la conferința generală, precum și materiale media realizate de Biserică. Participarea a înlocuit prelegerile, a spus dânsul, și „există o schimbare clară de la doar a preda o lecție la a încerca să o adaptezi conform

nevoilor cursanților din clasă”.

Dânsul a adăugat că programa *Urmează-Mă* nu doar transmite informații, ci și ajută la convertire. „Cred că vom crește o generație de tineri care vor fi cei mai buni învățători din lume, cei mai buni părinți din lume”, a spus dânsul, „deoarece au parte de această experiență ca tineri și nu trebuie să aștepte până [când sunt] adulți... pentru a afla cât de eficiente pot fi propovăduirea și înțelegerea.

Isus Hristos este Învățătorul suprem, a spus fratele Callister, iar propovăduirea din cadrul Bisericii ar trebui să aducă oamenii la Hristos. Subliniind nevoia de a propovădui doctrina într-un mod clar și concis, dânsul a spus că „ori de câte ori încercăm să Îl imităm pe Salvator, suntem pe calea cea bună”. ■

AUDIENȚA MORMON CHANNEL SE AFLĂ ÎN CREȘTERE

Milioane de persoane din întreaga lume se bucură de Mormon Channel, care transmite în limba engleză și spaniolă 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, de la Piața Templului din orașul Salt Lake, Utah, SUA.

Acest canal media oficial al Bisericii a fost lansat acum cinci ani. Mulți sfinți din zilele din urmă se bucură să împărtășească conținutul său atât cu membri, cât și cu alții. Conținutul nu conține reclame și include trei transmisiuni radio care conțin cuvântări și muzică și scurte materiale video cu mesaje mormone.

Puteți găsi Mormon Channel la adresa mormonchannel.org dar și pe YouTube, iTunes, Roku, Tumblr, Facebook și Twitter. Aplicații de mobil gratuite pentru utilizatorii de dispozitive tip iOS și Android sunt, de asemenea, disponibile.

Învățători pentru timpul nostru

Din mai 2014 până în octombrie 2014, lecțiile din a patra duminică din lună din cadrul adunărilor Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare trebuie pregătite dintr-una sau mai multe cuvântări din cadrul Conferinței Generale din aprilie 2014. În octombrie 2014, cuvântările pot fi selectate fie din cadrul Conferinței Generale din aprilie 2014, fie din cadrul Conferinței Generale din octombrie 2014. Președinții de țară și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite în zona lor sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură.

Cei care iau parte la clasele din a patra duminică sunt îndemnați să studieze înainte cuvântările selectate. Cuvântările de la conferința generală sunt disponibile în multe limbi la conference.lds.org. ■

Tehnica și site-urile de socializare fac posibilă urmărirea conferinței generale în mai multe locuri din lume.

În afara celor peste 100.000 de oameni care au participat la cele cinci sesiuni din cadrul celei de-a 184-a Conferințe Generale Anuale, desfășurată la Centrul de conferințe din orașul Salt Lake, Utah, SUA, multe alte milioane de persoane au vizionat sau au ascultat sesiunile în 95 de limbi prin intermediul televizorului, radioului, al transmisiunilor prin satelit și al Internetului.

Deși Centrul de conferințe din orașul Salt Lake are 21.000 de locuri, audiența globală de care se bucură conferința generală este mai mare, deoarece milioane de membri ai Bisericii și alte persoane o urmăresc. Timp de peste 50 de ani, Biserica a asigurat interpretarea sesiunilor în numeroase limbi. Astăzi, tehnica face posibilă transmisiunea în direct în mai mult

de 200 de țări din întreaga lume.

În afara transmisiunilor din capelele locale, Biserica transmite conferința în direct pe LDS.org, BYUtv, BYUtv International și pe Mormon Channel, Roku, Facebook și YouTube. Audiența online din timpul Conferinței Generale din octombrie 2013 a crescut cu aproximativ 30 de procente față de cea a conferinței precedente.

De asemenea, mulți urmăresc conferința generală prin intermediul site-urilor de socializare. Un număr foarte mare de mesaje cu hashtag-ul #ldsconf sunt postate pe Twitter în timpul fiecăreia dintre cele cinci sesiuni ale conferinței, făcând conferința generală unul dintre cele mai discutate subiecte pe Twitter în zilele respective. De exemplu, în luna octombrie a anului 2013, au fost postate

pe Twitter 155.000 de mesaje legate de conferința generală. (Fiecare mesaj postat pe Twitter este un comentariu personal de 140 de caractere sau mai mic.)

Prin intermediul conturilor oficiale de pe site-urile de socializare, Biserica postează mesaje în direct de la conferință în mai multe limbi și îi încurajează pe alții să împărtășească acele mesaje. În timpul conferinței generale din luna octombrie a anului 2013, multe alte persoane au urmărit sau ascultat mesajele de la conferința generală după ce au văzut o postare de pe un site de socializare. Postările au fost împărtășite în limba engleză, spaniolă și portugheză.

Sesiunile conferinței sunt acum disponibile unui auditoriu tot mai larg. ■

Mulțumită tehnologiei și mass-mediei, lucrările conferinței sunt acum disponibile unui larg auditoriu.

Site-uri care vorbesc despre slujire și credință

Sfinții din zilele din urmă oferă slujire și își împărtășesc credința în toată lumea. Rapoarte despre astfel de activități apar pe site-urile de știri ale țării respective, fiind constant rezumate pe newsroom.lds.org, sursa oficială a Bisericii pentru știrile media, lideri de opinie și public.

În zona Pacificului, sfinții din zilele din urmă au oferit apă, mâncare, fierăstraie electrice, filtre pentru apă, generatoare și alte provizii urgente pentru a-i ajuta pe locuitorii din Tonga în urma dezastrului provocat de ciclul tropical Ian. În Samoa, tinerii SZU

au participat, pe parcursul a două zile, la un eveniment interconfesional, în cadrul căruia au oferit încurajări spirituale, au ascultat muzică, au dansat și au practicat sporturi.

În Brazilia, membri ai Bisericii, purtând tricouri cu inscripția „O mână de ajutor de la mormoni”, au ajutat la curățenie și la distribuirea proviziilor după ce inundațiile au afectat cartierele și magazinele locale, lăsându-i pe mulți fără locuințe. În altă parte, membrii au ajutat la distribuire când Serviciile Umanitare ale Bisericii au donat 211 scaune cu rotile persoanelor

cu nevoi speciale. În prezent, donațiile din Brazilia însumează un total de 700 de scaune cu rotile.

În Africa, organizațiile naționale și globale și-au unit forțele cu LDS Charities, departamentul umanitar al Bisericii, în prima campanie națională a Ghanei de eradicare a pojarului și a rubeolei, fiind imunizați copiii de până la 14 ani. În Nigeria și Ghana, o zi dedicată programului „O mână de ajutor de la mormoni” a adus beneficii câtorva mii de persoane din 100 de comunități când sfinții din zilele din urmă de toate vârstele au contribuit la construirea de poduri, plantarea de copaci, smulgerea buruienilor, vopsirea clădirilor și curățarea și înfrumusețarea comunităților. În Zimbabwe, peste 60 de tineri SZU s-au oferit voluntari pentru a dona sânge. În Africa de Sud, Nozibele Makanda, o sfântă din zilele din urmă, mamă a șase copii, a fost aleasă primar al Queenstown, un oraș de 200.000 de locuitori.

În America Centrală, peste 500 de tineri SZU din Guatemala au lucrat alături de autoritățile guvernului local pentru a planta 1.944 de copaci. În Costa Rica, casele de întruniri SZU au devenit puncte de colectare a laptelui și 370 de voluntari ai Bisericii ajută la distribuirea acestuia în supermarketurile care participă la un program de ajutorare a celor aflați în nevoie.

În Canada, sfinții din zilele din urmă au lucrat alături de Dialogul Iudeo-Creștin din Montreal (Quebec) pentru a pregăti interviuri filmate înainte de audierile guvernului referitoare la valori. Cei care au fost intervievați au sprijinit angajamentul comunității față de respect, de înțelegere, de toleranță, de libertate religioasă, subliniind că religia rămâne importantă în viețile multor cetățeni din Quebec.

Pentru a vedea o listă cu site-urile de știri ale altor țări în diferite limbi, consultați mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

În Guatemala, peste 500 de tineri sfinți din zilele din urmă s-au adunat pentru a planta 1.944 de copaci.

Centrul pentru vizitatori din complexul Templului Ciudad de Mexico are multe proiecții care predică adevărurile Evangheliei pentru a întări familiile.

Centrul pentru vizitatori din complexul Templului Ciudad de Mexico se redeschide

La o lună de la redeschiderea sa, mai mult de 30.000 de oaspeți au vizitat Centrul pentru vizitatori din complexul Templului Ciudad de Mexico, care, timp de doi ani, a fost reamenajat și extins. Toate exponatele au explicații în spaniolă și se găsesc știri originale expuse special pentru publicul mexican. Centrul reamenajat este, de asemenea, primul centru pentru vizitatori care include o întregă zonă desemnată în mod special pentru predarea către copii a principiilor

Evangheliei.

Acest centru pentru vizitatori este al treilea cel mai mare dintre cele 17 astfel de clădiri, majoritatea fiind poziționate lângă un templu sau un loc istoric al Bisericii. Un centru pentru vizitatori se află momentan în construcție lângă templul care se construiește în Roma, Italia, iar astfel de centre se mai găsesc în Anglia, Noua Zeelandă, Hawaii și în nouă state din partea continentală a Statelor Unite. Centrele, construite pentru a primi sfinți din

zilele din urmă activi și mai puțini activi, precum și oameni de alte credințe, nu numai că îi familiarizează pe oameni cu Biserica, ci îi și ajută să înțeleagă crezurile acesteia și încurajează dorința de a învăța mai mult despre Salvator și despre restaurarea Evangheliei. Ele oferă, de asemenea, mesaje menite să întărească familiile.

Mexic reprezintă o ancoră a Bisericii, având peste 1.2 milioane de membri, mai mult de 200 de țărâși și 12 temple. ■

În timpul în care se află la CPM, misionarilor li se oferă instruire despre propovăduirea Evangheliei lui Isus Hristos.

Centrele de pregătire a misionarilor ajută la grăbirea lucrării de salvare

În întreaga lume, 15 centre de pregătire a misionarilor oferă instruire pentru mai mult de 85.000 de misionari din 143 de țări. Împreună, misionarii învață 55 de limbi de la 1.600 de instructori, apoi slujesc aproape doi ani în 405 misiuni aflate în mai mult de 150 de națiuni.

Odată cu creșterea numărului de misionari de când vârsta minimă necesară s-a schimbat în luna octombrie a anului 2012, CPM găzduiesc un număr mult mai mare de misionari. Existând cel puțin un CPM în fiecare emisferă, instruirea nu încetează deloc.

În general, misionarii ajung la CPM având o bază de cunoștințe

religioase dobândită din instruirea primită acasă și la Biserică. Centrele oferă instruire suplimentară despre cum pot misionarii să propovăduiască în felul în care a făcut-o Isus Hristos și despre cum pot ei să invite oamenii să-L urmeze. Misionarii exersează pentru a-și perfecționa modul de predare, urmează cursuri de limbă acolo unde este cazul, ascultă cuvântări din cadrul unor adunări de devoțiune săptămânale rostite de conducătorii Bisericii și membri ai personalului CPM și profită de ocaziile de slujire.

Cel mai mare CPM se găsește în Provo, Utah, SUA. Acesta oferă instruire pentru mii de misionari în 55 de limbi. Al doilea mare CPM se

găsește în Ciudad de Mexico, Mexic. În luna iunie a anului 2013, acesta a fost mutat dintr-o clădire mai mică într-un campus de 35,6 hectare, care înainte a găzduit un liceu privat al Bisericii, numit Benemerito de las Americas. Fostul sediu putea găzdui circa 125 de misionari în același timp; cel nou poate găzdui mai mult de 1.000.

Alte CPM se găsesc în Buenos Aires, Argentina; São Paulo, Brazilia; Santiago, Chile; Bogotá, Columbia; Santo Domingo, Republica Dominicană; Preston, Anglia; Accra, Ghana; Ciudad de Guatemala, Guatemala; Auckland, Noua Zeelandă; Lima, Peru; Manila, Filipine; Johannesburg, Africa de Sud și Madrid, Spania. ■

Biserica pune în practică principiile bunăstării în reconstrucția Insulelor Filipine

La câteva luni după ce taifunul Haiyan a lovit Insulele Filipine în luna noiembrie a anului 2013, distrugând aproximativ 1.2 milioane de locuințe și ucigând mai multe de 6.200 de persoane, Biserica încă mai oferă sprijin, trecând de la ajutorul imediat în caz de calamitate la sprijin pe termen lung. Un succes notabil a fost faptul că voluntarii au învățat să construiască case pentru cei care încă nu au un adăpost.

Următorii membri ai comunității care au fost afectați de furtună se numără printre multele persoane care și-au exprimat recunoștința pentru ajutorul pe care l-au primit de la Biserică, chiar dacă nu sunt sfinți din zilele din urmă:

- O femeie care s-a refugiat într-o capelă mormonă în timpul taifunului a aflat ulterior că locuința ei a fost distrusă când palmieri de cocos au căzut peste aceasta. Ea și familia ei nu aveau resursele necesare pentru a o repara, dar voluntarii au ajutat-o să construiască o nouă casă și, acum, ea ajută o altă familie să-și construiască o casă. „Am învățat să lucrez împreună cu cei care, de asemenea, se află în nevoie, pentru a ne putea reveni împreună în urma [taifunului]”, a spus ea.
- Un bărbat care și-a pierdut slujba când locul unde lucra a fost distrus învață acum să construiască locuințe pentru familia sa și pentru alții. „Știm că trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt pentru ca munca să poată fi terminată mai repede”, a spus el,

Voluntarii bat cuie într-un placaj fixat pe structura unei noi case în Tacloban, Filipine.

adăugând că este recunoscător pentru eforturile Bisericii de a-i sprijini.

Episcopul care prezidează, Gary E. Stevenson, a spus că, atunci când îi ajutăm pe cei săraci și nevoiași, „noi vedem, de asemenea, cum este pus în aplicare principiul bizuirii pe forțele proprii, iar acest lucru este uimitor”. Dânsul a spus: „Unul dintre lucrurile pe care încercăm să le facem este să oferim materiale în timp ce [beneficiarii] asigură forța de muncă. Oricine care primește un adăpost lucrează, de asemenea, la construcția aceluia adăpost”.

Conducătorii locali ai Bisericii și reprezentanții umanitari se întâlnesc cu conducătorii locali ai comunității pentru a oferi instruire vocațională și atestate oamenilor care au învățat tâmplărie. Resursele Fondului Permanent pentru Educație au fost folosite pentru a aduce 20 de meșteri tâmplari care să sprijine instruirea, iar 2.000 din cele 3.000 de case proiectate au fost deja terminate.

Ucenicii locali arată faptul că au învățat construind 10 adăposturi pentru a primi atestate din partea guvernului și o cutie cu unelte din partea Bisericii, dându-le astfel posibilitatea de a-și căuta un loc de muncă bine plătit. Există o cerere atât de mare de muncitori în construcții încât Serviciile de alinare catolice au fost de acord să

angajeze sute de tâmplari instruiți de Biserica SZU.

Episcopul Stevenson a spus că 500 de membri ai Bisericii au participat la o întrunire în care conducătorii ecleziastici au vorbit despre instruire și atestare „și, în timp ce aceste lucruri le erau descrise, ei au izbucnit în aplauze și lacrimi, știind că vedeau o cale... de a avea grijă de familiile lor”.

Biserica a lucrat, de asemenea, cu alte câteva organizații caritabile, precum și cu guvernul din Filipine, într-un efort continuu de a oferi mâncare, apă, provizii medicale, seturi de igienă personală, generatoare, seturi pentru adăposturi, seturi pentru gătit, echipament pentru pescuit și semințe pentru a fi plantate.

Biserica i-a învățat pe oameni că cel mai eficient mod de a reacționa în fața dezastrului este de a lucra la nivel local, cumpărând proviziile necesare din țara afectată, cât mai aproape posibil de locul dezastrului. Acest lucru nu numai că reprezintă o asigurare că bunurile sunt potrivite pentru zonă, ci și ajută la creșterea economiilor locale afectate.

Membrii din întreaga lume sunt încurajați să se roage pentru cei aflați în zonele calamitate care sunt departe de locul unde locuiesc și să aibă în vedere posibilitatea de a-și mări donațiile de post sau de a oferi donații fondului umanitar al Bisericii. ■

O inițiativă având ca scop crearea de surse de apă potabilă ajută milioane de persoane în Africa

Timp de mai mult de două decenii, Biserica a fost implicată în proiecte legate de apă potabilă în mai mult de 100 de țări. Numai în Africa, aceste proiecte au binecuvântat viața a mai mult de patru milioane de oameni, punându-li-se la dispoziției fântâni, depozite de apă și sisteme de livrare și de purificare a apei.

Un astfel de proiect a fost realizat pe Insula Idugo, aflată lângă coasta Mozambicului. Majoritatea celor 15.000 de oameni care trăiesc pe insulă muncesc, în familie, la ferme, pescuiesc în apele Oceanului Indian sau muncesc la bălțile de evaporare pentru a aduna sare din apa de mare. Pe insulă nu există apă curentă, electricitate, drumuri sau vehicule. Accesul pe insulă se face cu ajutorul bărcilor sau canoelor făcute manual.

Timp de secole, singurele surse de apă potabilă din Idugo au fost fântânile nu foarte adânci, săpate cu mâna. Fântânile se umplu mereu cu mâl și grohotiș. Ele oferă apă noroioasă la care se ajunge cu greu. În timpul anotimpului ploios, apa devine poluată, provocând holeră, diaree și alte boli.

Când misionarii umanitari ai Bisericii au auzit despre condițiile din Idugo, ei s-au întâlnit cu conducătorii comunității de acolo. Împreună, ei au conceput un plan pentru ca serviciile umanitare ale Bisericii să ofere materiale, unelte și instrucțiuni pentru

Pe insula Idugo, Mozambic, sătenii și demnitarii locali participă la o ceremonie în urma căreia comunitatea începe folosirea oficială a unei fântâni.

a construi 10 fântâni cu pereți din ciment și cu capace de oțel, fiecare putând deservi 1.000 de persoane. Misionarii aveau să asigure instruire privind igiena și salubritatea, iar sătenii aveau să ofere mâna de lucru necesară pentru construirea și întreținerea fântânilor.

De la o bază temporară de pe continent, patru încărcături de camion cu pietriș, 300 de saci de ciment, două încărcături de nisip, bare de oțel și forme din ciment și oțel făcute manual au fost aduse cu feribotul pe insulă. Apoi, au fost cărate provizii pe insulă, cu brațele sau cu o roabă. Câțiva membri ai Bisericii din Quelimane, Mozambic, au stat într-o tabără pe insulă timp de trei luni pentru a ajuta cu instruirea și construcția.

Fântânile au fost proiectate astfel, încât apa de ploaie să poată să se scurgă pentru a se exclude contaminarea. În unele comunități, localnicii au construit garduri de lemn și drumuri pavate în jurul fântânilor, folosind cărămizi pe care au învățat să le facă singuri din materialele donate de Biserică.

În cadrul ceremoniilor oficiale de inaugurare, drepturile de proprietate ale fântânilor au fost cedate oamenilor din fiecare sat. Câțiva localnici care

au lucrat la construcția fântânilor și-au exprimat recunoștința că abilitățile recent învățate – producerea cărămizilor, lucrul cu cimentul și întărirea acestuia cu bare de oțel și folosirea uneltelor – le va permite să își găsească noi locuri de muncă. Alții și-au exprimat aprecierea pentru ocazia de a-și dezvolta abilități de conducere.

În urma anotimpului ploios ce a urmat, în satele cu fântâni nu au mai fost raportate boli transmise prin intermediul apei.

Conform Organizației mondiale a sănătății, peste un miliard de oameni nu au acces la apă potabilă. Datorită inițiativei Bisericii pentru apă potabilă, acel număr se reduce printr-un proces care implică membrii comunității în planificarea și implementarea proiectelor, în asigurarea forței de muncă pentru construirea instalațiilor necesare, în participarea la instruire și în întreținerea instalațiilor finalizate.

În plus față de proiectele legate de apă potabilă din întreaga Africă, Biserica mai sponsorizează inițiativele pentru apă potabilă în Asia, America Centrală, Europa de Est, India, Indonezia, Insulele din Pacific, America de Sud, sud-estul Asiei și alte locuri din întreaga lume. ■

Vârstnicul Lynn G. Robbins

Președinția celor Șaptezeci

De când a fost chemat ca autoritate generală în luna aprilie a anului 1997, vârstnicul Lynn G. Robbins s-a bucurat de „binecuvântarea plăcută de a cunoaște sfinți din întreaga lume”.

„Simți că există o legătură imediată cu oamenii oriunde te-ai duce”, a spus dânsul.

Vârstnicul Robbins speră să continue să se întâlnească cu sfinți din zilele din urmă din întreaga lume cât timp va sluji ca membru al Președinției celor Șaptezeci.

Lynn Grant Robbins s-a născut în data de 27 octombrie 1952 în Payson, Utah, în familia lui Joshua Grant și Evelyn R. Robbins. Și-a petrecut primii ani din viață în Springville, Utah, unde a întâlnit-o pe Jan Nielson, pe care o știa din copilărie. Ei s-au căsătorit la data de 27 iunie 1974 în Templul Manti, Utah și au șapte copii și 15 nepoți.

Vârstnicul Robbins a obținut diploma de licență în limba spaniolă și științe politice la Universitatea de stat Utah și o diplomă de master în management internațional la Școala postuniversitară de management internațional Thunderbird din Glendale, Arizona, SUA. Dânsul a fost cofondatorul și vicepreședintele general al companiei Franklin Quest.

Vârstnicul Robbins slujea în calitate de președinte al Misiunii Montevideo, Uruguay, când a primit chemarea de a deveni membru al celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci. Trei ani mai târziu, dânsul a devenit membru al Primului Cvorum al celor Șaptezeci. Dânsul a slujit în calitate de președinte al zonei Sud, America de Sud, zonei America Centrală și al zonei Vest, America de Nord. De asemenea, a slujit în zona Centrală, America de Nord.

O mare binecuvântare a acestei slujiri a fost ocazia de a se întoarce în Argentina, unde a slujit o misiune cu timp deplin. Când se afla în Argentina ca tânăr misionar, dânsul a slujit în Jujuy, o zonă în care se găsea doar o ramură. Când s-a întors în acea zonă ani mai târziu, dânsul a găsit acolo un țaruș al Bisericii cu doisprezece unități.

„Acest lucru se poate vedea în toată lumea”, a spus dânsul. „Aceasta este o perioadă a miracolelor.” ■

Vârstnicul Jörg Klebingat

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

Viața vârstnicului este caracterizată de perseverență. Dânsul crede că este important să fim supuși, să ținem poruncile și să urmăm îndemnul Spiritului.

Născut la data de 19 decembrie 1967, în familia lui Klaus-Peter și Doris Elke Klebingat, vârstnicul Klebingat a crescut în Zweibrücken, Germania, fără a avea parte de influența Evangheliei. Când era adolescent, a cunoscut un membru al Bisericii la un concert, iar cei doi au devenit prieteni.

„Când l-am vizitat pe noul meu prieten, am fost impresionat de familia lui”, își amintește dânsul. „Am simțit Spiritul în căminul lui și am dorit să merg la Biserică.”

La prima adunare a Bisericii la care a participat, a aflat de Cartea lui Mormon. Prietenul lui i-a oferit un exemplar în care era inclusă mărturia sa că aceasta este adevărată, iar vârstnicul Klebingat a plecat de la întrunire hotărât să afle și el acest lucru.

„Eram undeva la 1 Nefi când am dobândit mărturia mea că această carte este adevărată”, a spus vârstnicul Klebingat. „Momentul în care am dobândit o mărturie despre profetul Joseph Smith a fost, de asemenea, un moment hotărâtor pentru mine. În timpul misiunii mele, i-am întrebat mereu pe colegii mei dacă puteam eu să relatez acea parte a întâmplării.

Înainte de a sluji într-o misiune cu timp deplin în Misiunea Denver, Colorado, vârstnicul Klebingat a slujit în armata germană timp de 18 luni. Dânsul a fost pecetluit cu Julia Poltorak în Templul Salt Lake la data de 21 decembrie 1992. Dânsii au trei copii.

Vârstnicul Klebingat a obținut o diplomă de licență în limba rusă în cadrul Colegiului Ricks și, mai târziu, una de master în comportamentul organizațional la Universitatea Brigham Young. Dânsul a lucrat în calitate de consultant pe probleme de management al afacerilor pentru Price Waterhouse și Arthur Andersen și a ocupat mai multe funcții în cadrul Bisericii.

Înainte de această chemare, vârstnicul Klebingat a slujit în calitate de reprezentant al tinerilor adulți din cadrul țarușului, președintele cvorumului vârstnicilor, președintele Tinerilor Băieți, înalt consilier, președinte de ramură și episcop. Dânsul își va termina chemarea de președinte al Misiunii Kiev, Ucraina în luna iunie a anului 2014. A fost susținut ca membru al Primului Cvorum al celor Șaptezeci la data de 5 aprilie 2014. ■

Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong

Primul Cvorum al celor Șaptezeci

În calitate de nou convertit și student al Universității Brigham Young–Hawaii, vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong a dobândit mai mult decât o educație – dânsul a dobândit cunoașterea sigură că există un Dumnezeu care cunoaște „detaliile vieții noastre”.

Născut pe data de 25 mai 1962 în Hong Kong, China, în familia lui Ngan Kan și Fat Wong, vârstnicul Wong a fost unul dintre cei șapte copii care au crescut într-un mic apartament.

La serviciu, dânsul a cunoscut-o pe Carol Lu, care i-a prezentat Evanghelia. Tânărul simpatizant s-a botezat la data de 14 februarie 1982.

După un an, pe data de 9 iulie 1983, dânsul s-a căsătorit cu Carol. Ei s-au mutat în Laie, Hawaii, SUA, pentru ca dânsul să poată merge la universitate. Deoarece avea o viză de student, vârstnicul Wong nu putea munci mai mult de 20 de ore pe săptămână. „A trebuit să ne exercităm cu adevărat credința și să ne rugăm”, a afirmat dânsul când a vorbit despre ce a fost necesar să facă pentru a-și susține familia.

A lucrat din greu pentru a câștiga o bursă și, apoi, a urmat atât de multe cursuri cât erau permise de universitate. „Nu a fost ușor”, își amintește dânsul. „După ce am avut această experiență, am știut că ne putem baza întotdeauna pe puterea cerului.”

Cuplul Wong a fost pecetluit în Templul Laie, Hawaii, pe data de 9 august 1984, iar, apoi, li s-a născut primul copil; în cele din urmă, familia avea să se mărească cu alți trei copii. „Acei ani au fost foarte speciali și extrem de spirituali”, a spus vârstnicul Wong.

Vârstnicul Wong a obținut o diplomă de licență în științe contabile și un atestat în informatică; apoi, a simțit nevoia „de a merge înapoi în Hong Kong pentru a sluji”.

Mai târziu, dânsul a obținut o diplomă de master de la Universitatea Hong Kong. Vârstnicul Wong a fost fondatorul și partenerul unei companii de consultanță și de control al calității în afaceri și a lucrat, de asemenea, pentru o companie care testa și inspecta materiale, unde a ocupat inițial poziția de contabil-șef și de unde a plecat din poziția de director adjunct.

Înainte de a fi susținut pe data de 5 aprilie 2014 în calitate de membru al Primului Cvorum al Celor Șaptezeci, dânsul a slujit în calitate de episcop, președinte de țară și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Larry S. Kacher

Al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci

După multe îndemnuri primite în adolescență, vârstnicul Larry S. Kacher a început să recunoască faptul că o putere mai mare îl îndruma în viață. La vârsta de 19 ani, receptivitatea față de Spirit l-a condus către Evanghelia lui Isus Hristos – o schimbare care a însemnat totul.

Dânsul s-a născut la data de 12 februarie 1952, fiind cel de-al doilea copil din cei cinci ai lui Albert și Elaine Kacher; dânsul a crescut în Bloomington, Minnesota, SUA.

După ce a absolvit liceul, dânsul s-a dus să schieze în Europa și, după mai mult de șase luni petrecute acolo, a simțit că trebuia să se întoarcă acasă. Odată întors acasă, dânsul a simțit nevoia de a merge în altă parte, dar nu știa unde. Un prieten din copilărie plănuia să se mute în Utah și vârstnicul Kacher a decis să se mute cu el. În Utah, vârstnicul Kacher s-a înscris la Universitatea Brigham Young, a aflat despre Biserică și a fost botezat.

„Pe măsură ce misionarii ne propovăduiau, am simțit că totul este adevărat”, a spus dânsul. „În timp ce m-am rugat, am simțit că Biserica este adevărată.”

Dânsul a decis să slujească într-o misiune și, în 1973, a fost chemat în Misiunea Papeete, Tahiti. După ce s-a întors acasă, și-a reluat studiile în cadrul UBY, unde a întâlnit-o pe Pauline Miller. Ei s-au căsătorit în Templul Manti, Utah la data de 29 octombrie 1976 și au șase copii și unsprezece nepoți.

Vârstnicul Kacher a obținut o diplomă de licență în psihologie și una de master în comportamentul organizațional – amândouă de la UBY. Cariera dânsului a constat în oferirea de consultanță unor mari companii naționale și internaționale.

Înainte de a fi susținut pe data de 5 aprilie 2014 în calitate de membru al celui de-al Doilea Cvorum al Celor Șaptezeci, vârstnicul Kacher a slujit în calitate de președinte de ramură, președinte al cvorumului vârstnicilor, episcop și consilier în președinția țării. Dânsul a prezidat asupra Misiunii Geneva, Elveția între anii 2000 și 2003. La câțiva ani de la întoarcerea din Elveția, munca dânsului l-a dus în Abu Dhabi, Emiratele Arabe Unite, unde a fost prima autoritate a zonei-Cei Șaptezeci care a slujit în Orientul Mijlociu. ■

Vârstnicul Hugo E. Martinez

*Al Doilea Cvorum
al celor Șaptezeci*

În anul 1982, vârstnicul Hugo E. Martinez și soția dânsului, sora Nuria Alvarez de Martinez, își făceau amândoi rezidențiatul în Mississippi, SUA, când cineva a bătut pe neașteptate la ușa lor.

În fața ușii se aflau doi misionari mormoni.

„I-am invitat în casa noastră, dar nu știam nimic despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Nu știam nici măcar despre Corul Tabernacolului Mormon”, a spus vârstnicul Martinez zâmbind.

Totuși, lecțiile despre Evanghelie împărtășite de vârstnici au impresionat imediat tânărul cuplu. Ei au acceptat repede invitația misionarilor de a fi botezați.

„Și nu am privit în urma de atunci.”

Pe data de 5 aprilie 2014, vârstnicul Martinez a fost chemat să slujească în al Doilea Cvorum al Celor Șaptezeci, devenind prima autoritate generală din Caraibe. Dânsul este, desigur, „copleșit” de această nouă însărcinare.

„Dar, apoi, un sentiment plăcut de pace mă cuprinde și mă încredințează că Domnul veghează”, a spus dânsul.

După un an și o lună de la botezul lor, Hugo și Nuria Martinez au fost pecetluiți în Templul Salt Lake la data de 3 octombrie 1983. Dânsii au cinci copii și cinci nepoate.

Vârstnicul Martinez s-a născut la data de 10 ianuarie 1957 în Mayagüez, Puerto Rico, în familia lui Hugo E. Martinez-Sandin și Daly Morales-Alamo de Martinez. În tinerețe, dânsul a ales să urmeze același drum profesional ca al tatălui său și a devenit medic. Dânsul a obținut diploma în medicină de la Universitatea din Puerto Rico (1981) și și-a încheiat rezidențiatul la Universitatea din Mississippi (1984). A practicat medicina până s-a pensionat în 2004.

La puțin timp după botezul dânsului, a fost chemat să fie învățător pentru tineri la Școala de duminica. Mai târziu, dânsul avea să slujească în calitate de episcop, consilier în președinția țărului, președinte de district și consilier în președinția Misiunii San Juan, Puerto Rico. De asemenea, dânsul a prezidat asupra Misiunii centrale Ciudad de Guatemala, Guatemala și slujea în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci la momentul în care a fost chemat să fie autoritate generală. ■

Tad R. Callister

*Președintele general
al Școlii de duminica*

Cu decenii în urmă înainte de recenta chemare în calitate de președinte general al Școlii de duminica, Școala de duminica a avut un rol important în viața lui Tad R. Callister.

În timp ce fratele Callister slujea în calitate de președinte al Școlii de duminica într-o episcopie din cadrul Universității Brigham Young, dânsul a cunoscut-o pe cea care urma să îi fie soție, Kathryn L. Saporiti, cu care s-a căsătorit în data de 20 decembrie 1968 în Templul Los Angeles.

Dânsii au două fete și patru băieți; dânsii au, de asemenea, 24 de nepoți. „Se petrec multe lucruri bune atunci când ești președinte al Școlii de duminica”, a spus fratele Callister.

Născut la data de 17 decembrie 1945 în Glendale, California, în familia lui Reed Eddington și Norinne Callister, dânsul a declarat că – asemenea lui Nefi – s-a născut din „părinți de seamă”.

„În copilăria mea, tatăl meu mi-a fost episcop”, a spus fratele Callister. „Obişnuia să aibă la el cartonașe și, astfel, memora cuvinte din dicționar, din operele lui Shakespeare și versete din scripturi.”

Asemenea tatălui său, fratele Callister a avut o carieră în domeniul juridic. După ce a obținut o diplomă de licență în contabilitate la Universitatea Brigham Young, dânsul a urmat cursurile de drept ale Universității Los Angeles, California, și a obținut o diplomă de master în dreptul fiscal de la Universitatea New York. Dânsul a practicat avocatura în cadrul firmei Callister & Callister.

La momentul chemării dânsului, fratele Callister tocmai fusese eliberat din chemarea din cadrul Președinției celor Șaptezeci și din cadrul celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, în cadrul cărora slujise din 2008.

Înainte de acest lucru, dânsul a slujit în calitate de președinte al Misiunii Est, Toronto, Canada, ca autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, ca reprezentant regional, președinte de țară, episcop, președinte al misiunii din cadrul țărului și, când era tânăr băiat, ca misionar în Misiunea Statelor Est-atlantice.

Vorbind despre viitoarele schimbări din cadrul programei Școlii de duminica adresate adulților, fratele Callister a spus: „Programa este, desigur, foarte importantă, dar nu la fel de importantă precum modul în care predau oamenii. Cel mai important lucru este ca noi să predăm în felul Salvatorului, prin intermediul Spiritului și să predăm în vederea convertirii. ■

John S. Tanner

*primul consilier în
Președinția generală
a Școlii de duminica*

Încă din copilărie, John Sears Tanner a descoperit entuziasmul de a învăța.

Acel entuziasm a influențat educația, cariera și multele ocazii pe care dânsul le-a avut de a predica Evanghelia: mai întâi în calitate de misionar în Misiunea Sud, Brazilia, și, apoi, în calitate de episcop, președinte de țară, înalt consilier, învățător la clasa de doctrină a Evangheliei, președinte al Misiunii Sud, São Paulo, Brazilia (care se va încheia în această vară) și, acum, în calitate de prim consilier al Președinției generale a Școlii de duminica.

„Când [predarea] este făcută în mod corespunzător, Duhul Sfânt este prezent și simți entuziasmul de a învăța; te simți ca și cum te-ai afla pe pământ sfânt”, a spus președintele Tanner.

Născut în orașul Salt Lake la data de 27 iulie 1950, în familia lui William Coats Tanner jr. și Athelia Sears Tanner, președintele Tanner a crescut în orașul South Pasadena din California, SUA, fiind al cincilea din cei 13 copii. Părinții dânsului au creat acasă un mediu educațional bogat, care a inclus și studiul Evangheliei. „Nu îmi amintesc să fi învățat un lucru la Biserică pe care să nu îl fi învățat deja acasă”, a spus dânsul. De asemenea, dânsul a cultivat o pasiune pentru literatură, care a fost hrănită în timp ce a studiat literatura engleză la Universitatea Brigham Young și a obținut doctoratul în literatura engleză la Universitatea Berkeley din California.

În timp ce studia la UBY, dânsul a întâlnit-o pe Susan Winder. Cei doi au dezvoltat o relație de prietenie puternică care, mai târziu, s-a transformat într-o relație romantică. Ei s-au căsătorit în Templul Salt Lake în anul 1974. Împreună, ei au crescut cinci copii.

Președintele Tanner și-a început cariera academică în calitate de profesor asistent la Universitatea de Stat din Florida. Dânsul a devenit membru al corpului profesoral al UBY în 1982; de atunci, a lucrat acolo în calitate de asistent, profesor asociat și profesor universitar de literatură engleză și în calitate de director de departament și vicepreședinte academic.

Cea mai importantă parte a predicării Evangheliei, a spus dânsul, reprezintă ceva ce a învățat la începutul carierei dânsului: predicarea nu trebuie să izvorască dintr-un sentiment de teamă sau ambiție, ci dintr-un sentiment de dragoste, de caritate – dragostea pură a lui Hristos. ■

Devin G. Durrant

*al doilea consilier în
Președinția generală
a Școlii de duminica*

Când Devin G. Durrant a fost chemat în calitate de al doilea consilier în Președinția generală a Școlii de duminica, este posibil ca mulți membri ai Bisericii să-și fi adus aminte de perioada sa de glorie când făcea parte din echipa de baschet a Universității Brigham Young.

Desigur, sportul a avut un rol important în viața președintelui Durrant. Dânsul chiar a activat timp de un sezon în NBA jucând împotriva baschetbaliștilor de top din Statele Unite. Dânsul a fost mai mult decât un sportiv celebru: a fost misionar în Madrid, Spania, soț, tată, bunic, scriitor, om de afaceri, membru credincios și, în ultimii doi ani și jumătate, președinte al Misiunii Dallas, Texas.

Născut pe data de 20 octombrie 1960 în orașul Brigham, Utah, președintele Durrant a spus că un rol important în pregătirea sa pentru fiecare dintre acele responsabilități l-a avut căminul în care a crescut. Părinții săi, George și Marilyn Durrant, erau profesori talentați.

„Desigur, ei predau folosind cuvinte – dar, de fapt, învățăturile deosebite pe care le-am deprins acasă, le-am învățat văzând cum își trăiesc viața.”

Președintele Durrant și soția dânsului, Julie Mink Durrant, știu bine cât de importanți sunt învățătorii puternici în pregătirea viitorilor misionari.

„[Viitorii misionari] sunt bine instruiți de părinții lor, în cadrul căminului, de învățătorii lor din Biserică și în cadrul programelor de seminar și institut excelente.”

Dânsul a adăugat că programul Școlii de duminica permite învățătorilor și cursanților de toate vârstele „să predea în felul Salvatorului”.

Președintele și sora Durrant s-au căsătorit în Templul Salt Lake la data de 23 aprilie 1983 și au șase copii și șase nepoți.

Înainte de a fi chemat ca președinte de misiune, dânsul a slujit în calitate de episcop, consilier în președinția unui țarăș, membru în președinția Școlii de duminica la nivel de țarăș și învățător în cadrul institutului.

Dânsul a obținut diploma de licență în Studii americane la Universitatea Brigham Young și o diplomă de master în administrarea afacerilor la Universitatea Utah. Dânsul este proprietarul unei companii de investiții imobiliare. ■

Lumina care crește, de Elspeth Young

În anul 1830, Isaac Morley i-a împrumutat lui Mary Elizabeth Rollins, în vârstă de 12 ani, exemplarul său, nou-nouț, al Cărții lui Mormon. Cum, în acea perioadă, acesta era singurul exemplar al Cărții lui Mormon din Kirtland, Ohio, Mary Elizabeth, care fusese botezată de curând, și familia ei au citit din carte, pe rând, până noaptea târziu. În următoarea dimineață, devreme, ea a deschis din nou cartea și a memorat rândurile de la începutul cărții 1 Nefi. Lumina din tablou simbolizează lumina care a învăluit-o pe Mary Elizabeth în timp ce citea.

„În timp ce medităm la mesajele pe care le-am ascultat, fie ca noi să ne hotărâm să facem mai mult decât am făcut în trecut”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul sesiunii de încheiere a celei de A 184-a Conferințe Generale Anuale a Bisericii. „Fie ca noi să fim buni și iubitori cu aceia care nu ne împărtășesc crezurile și standardele. Salvatorul a adus pe acest pământ un mesaj de dragoste și bunăvoință pentru toți bărbații și toate femeile. Fie ca noi să urmăm întotdeauna exemplul Său!”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

